

TARÇINLI RULO KİTABEVİ

HAYATA BİRAZ ŞEKER VE
TARÇIN SERPME ZAMANI...

LAURIE GILMORE

Sıradan hayatından sıkılan Hazel, bir gün Tarçınlı Rulo Kitabevi'nde bir kitabın sayfaları arasına gizlenmiş esrarengiz işaretler keşfeder. Önce bunun ne anlama geldiğini anlayamaz ama ipuçları peş peşe belirmeye başlayınca gizemin izini sürmeye karar verir. Tek sorun, bu macerada yalnız başına ilerleyemeyeceğidir.

Yakışıklı ve girişken balıkçı Noah, maceraya her zaman hazırdır. Üstelik aylardır hoşlandığı tatlı kitabevi çalışanı ondan yardım istiyorsa, bu gizemin peşinden gitmek daha da heyecan vericidir!

Hazel'in kalbinde aşka yer yoktur... ya da en azından öyle sanır. Fakat Dream Harbor sokaklarında adım adım ilerleyen bu gizemli serüven, onu ve Noah'yı bambaşka bir keşfe sürükleyecektir. Ve aralarındaki kıvılcım, fırından yeni çıkmış tarçınlı rulolar kadar sıcaktır...

Çevirmen: İren Kori

JUNO
kitap

ISBN 978-625-96376-5-5

9 786259 637655

@juno_kitap

KDV'den muafdir.

Yetişkin okurlar içindir.

Juno Kitap - 33

TARÇINLI RULO KİTABEVİ

Laurie Gilmore

Orijinal Adı: **The Cinnamon Bun Book Store**

Yayına Hazırlayan: Nazlıcan Kabataş

Çeviren: İren Kori

Düzeltili: Aylin Boz

Kapak Uygulama: Kübra Yeşilyurt Çakır

1. Baskı: İstanbul, 2025

ISBN: 978-625-96376-5-5

Copyright © 2024 by Laurie Gilmore

© Bu kitabın Türkçe yayın hakları Juno Kitap'a aittir.
Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen çoğaltılamaz.

Yayınevi Sertifika No: 47887

JUNO KİTAP

Astoria Kempinski, Büyükdere Cad. No:127

A Blok, D: A1305 Şişli/İstanbul

info@junokitap.com

Tel: 0530 464 07 50

Baskı ve Cilt: My Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.

Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8/F

Zeytinburnu / İstanbul Tel: 0212 674 85 28

Matbaa Sertifika No: 47939

Juno Kitap, Diyojen Yayıncılık'ın tescilli markasıdır.

Ninova

TARÇINLI RULO KİTABEVi

LAURIE GILMORE

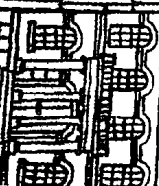
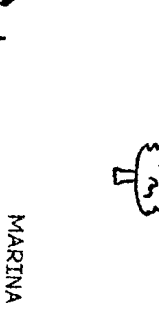
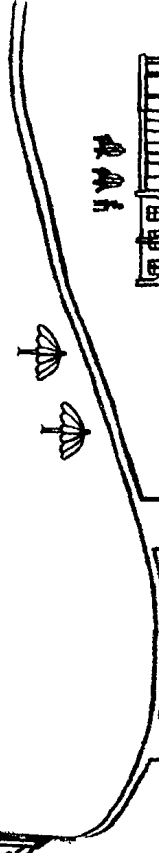
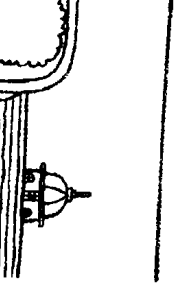
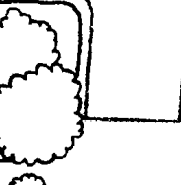
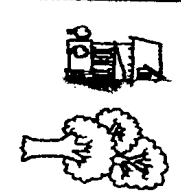
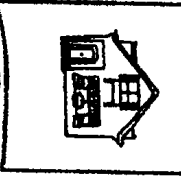
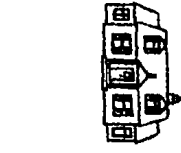
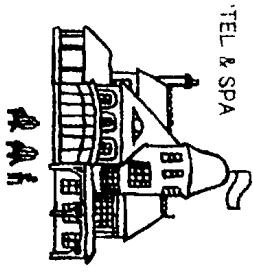
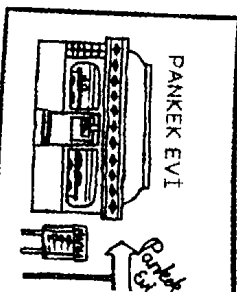
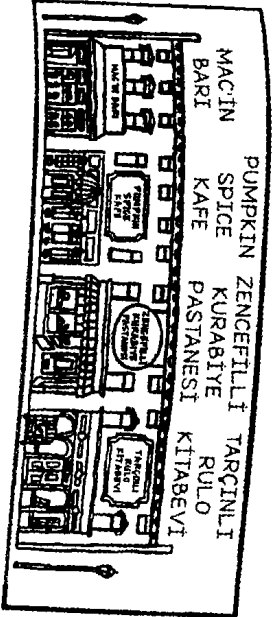
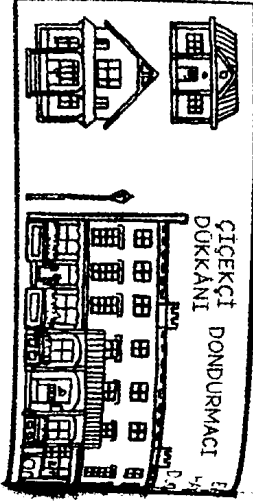
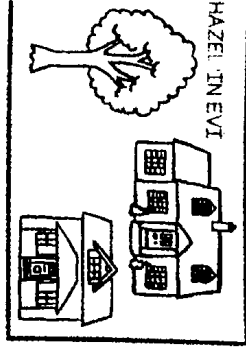
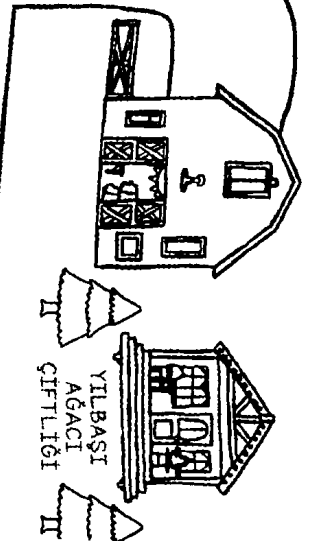
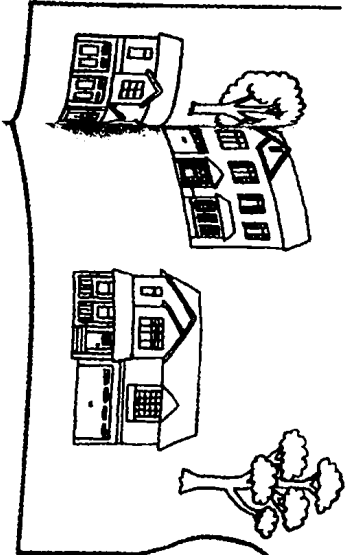
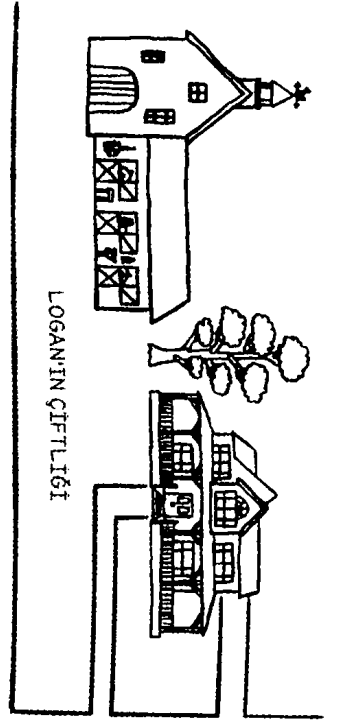
Çeviren: İren Kori

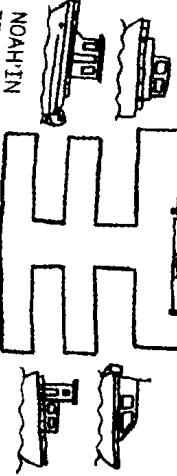
Ninova

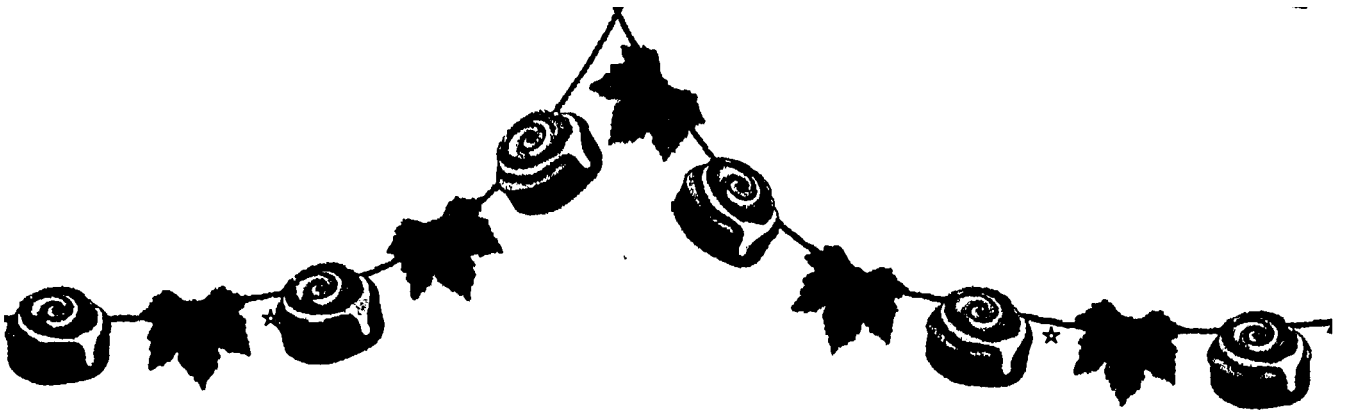
Duzenleme
Ny.ozlem

Bu kitap okurlar için.
Benimle birlikte Dream Harbor 'a
geri döndüğünüz için teşekkür ederim.

DREAM HARBOR

Birinci Bölüm

Hazel Kelly iyi hikâyelere bayılırdı. Ancak kendisine ait bir hikâyenin olmadığı gerçeği, Tarçınlı Rulo Kitabevi'nin tezgâhının arkasında –son on beş yıldır durduğu aynı noktada– dikilirken fazlasıyla belirginleşti.

Şey, sürekli orada değildi. Her günün sonunda eve gidiyordu falan ama yine de verdiği his aynıydı. On beş yıldır aynı yerdeydi.

Hazel önündeki ücretsiz kitap ayracı yığınlarını yeniden düzenlerken iç çekti. Aydınlık ve güneşli gün durgun geçiyordu; insanların, bir kitabevinin raflarını karıştırmak yerine dışarıda takılmak istediği türde bir gündü. Hazel bu nedensellik bağıını anlamazdı. O *her zaman* bir kitabevinin raflarını karıştırmak isterdi.

Lise ikinci sınıfın sonunda ilk mesaisini yaptığı günden beri aynı tezgâhın ardında duruyor olmayı elbette seviyordu; sorun bu değildi. Sadece hayatında hiçbir şey değişmemişti. Aynı iş. Aynı kasaba. Aynı arkadaşlar. Doğrusu, sabahları uyandığında sırtında hissettiği hafif sızının dışında değişen tek şey kitabevinin adıydı. Patronu adını yaklaşık iki yılda bir değiştirirdi.

Hazel'in etrafı tam anlamıyla muhteşem hikâyelerle, aşkla, macerayla, *hayatla* dolu kitaplarla sarılmıştı ama Hazel sıkışıp kalmıştı.

“Üstelik iki ay içinde otuzuma basacağım,” diye mırıldandı, dükkân boş olduğundan kimseye hitap etmeksizin.

Uzakta beliren otuz yaş, ona tehditkâr bir şekilde dik dik bakıyordu. 28 Eylül tarihi, zihnine damgalanmıştı. Hazel otuz yaşın bazı insanlar için yirmilerinin çılgın ve efsanevi günlerinin sonu anlamına geldiğini varsayıyordu. Uslanmanın, ciddileşmenin, yetişkin olmanın zamanıydı.

Hazel’in otuz yaşla farklı bir problemi vardı.

Çılgın ve efsanevi günler yaşamayı unutmuştu. Onun yirmili yaşları... Sakindi? Sorumluluk sahibi? Sıkıcı. Esasen Hazel on beş yaşından beri otuzlu yaşlarını sürüyordu. Ya da Annie’ye sorarsanız, yetmişli yaşlarını sürüyordu; muhtemelen Annie olmasaydı Hazel başını kitaplardan hiç kaldırmazdı.

Daha önce bu durum Hazel’ı hiç rahatsız etmemişti. Kitabevini severdi. Papatya çayı fincanlarını, yağmurlu günleri, çapraz bulmaca çözdüğü pazar sabahlarını severdi. Sessiz hayatını severdi. Ancak şimdi, birdenbire, otuz yaş ona mecazi dilini çıkarırken Hazel bir şeyleri kaçırdığından kuşkulanıyordu. Belki, bazı şeyleri denemeyi unutmuştu. Belki, şaşırtıcı bir şekilde, kitaplarının dışında şimdiye kadar deneyimlemiş olması gereken farklı bir hayat vardı.

Geniş ön pencerelerden süzülen güneş onunla dalga geçiyordu. Az önce ağustos ayı için “Plaj Kitapları” vitrini düzenlemişti ama Hazel plaja kitap götürdüğü son seferi hatırlamıyordu. Tek seferde on dakikadan uzun süre güneşin altında kalırsa kızarmaya meyilliydi; belki bu güncel sorununun ve muhtemelen araştırması gereken D vitamini eksikliğinin belirleyicisiydi.

Hazel’in bir maceraya ihtiyacı vardı.

Ve yakın zamanda.

Ya da en azından gelecek sefer Mac’in barında oturup Annie’nin Mac’le ve Mac’in nasıl onun peşinde olduğuyla ilgili

son teorilerini veya Jeanie sonunda çiftlik evine taşınmaya karar verdiğinde orayı yenilemekle ilgili onun ve Logan'ın planlarını dinlerken anlatacak bir hikâyeye ihtiyacı vardı. Bir kez olsun, Hazel hem arkadaşlarını hem de kendini şaşırtmak isterdi. Bir kez olsun, Hazel hiç Hazel'a özgü olmayan bir şey yapmak isterdi.

Ama şu anda değil. Çünkü an itibariyle Hazel'ın bakışları, romantizm rafında eğik bir kitaba takıldı. Hazel'a özgü davranış ise onu düzeltmekti. Zaten bu onun işiydi. Rafa doğru yürürken birinin kitabevinin önünden geçmesi ve uğraması ihtimaline karşı kapıdan dışarı göz attı ama sokaklar boştu. Mükemmel bir yaz akşamıydı ve görünüşe göre tüm Dream Harbor hava değişmeden önce sıcaklığın tadını çıkarmaya çalışarak plajdaydı veya bir patikada yürüyüşteydi ya da havuz kenarında dinleniyordu.

Annie bile günün, içeride tıkalı kalınmayacak kadar güzel olduğunu ilan etmiş ve Sugar Plum Pastanesi'ni erken kapatmıştı. Böylece kız kardeşlerinden biriyle birlikte bir üzüm bağında dolaşmak için yola koyulacaktı. Hazel iç çekti. Yarın bunu detaylı olarak dinleyeceğine emindi; kendisininse sohbeta bu eğik kitabın heyecanlı öyküsü hariç hiçbir katkısı olmayacaktı.

Başını iki yana salladı. Hemen bu bunalımdan kurtulması gerekiyordu. Bunun için etrafı düzenlemekten daha iyi bir yol mu vardı? Romantizm rafı, Dream Harbor Kitap Kulübü ve onun bu türe sevgisi sayesinde son birkaç yıldır katlanarak büyümüştü. Sırf bazı kapaklara bakmak bile Hazel'ın yanaklarını kızartırdı ama iş için iyilerse Hazel onları desteklerdi.

Bükülmüş kitap eğik olmasının yanı sıra yanlış rafa konulmuştu, bu yüzden onu çekip çıkardı, kapağındaki yarı çıplak erkekle göz temasından kaçındı ve raftaki yerine koymak

üzereyken sayfalardan birinin köşesinin kıvrılmış olduğunu fark etti.

“Bu da nedir?” diye mırıldandı. İnsanların hiç saygısı yok muydu? Kitabı satın almadıkları hâlde sayfasını mı işaretliyorlardı? Az kalsın “Dünya nereye gidiyor?” diye ekleyecekti ama bugünlerde ihtiyar kadınlara özgü eğilimlerini mümkün olduğunca zapt etmeye çalıştığından bunu yalnızca aklından geçirdi.

İşaretli sayfayı başparmağıyla açtı ve altı çizilmiş bir cümle buldu. Onun kitaplarından birinde altı çizilmiş bir cümle mi? Katiyen kabul edilemez! Akıl almaz! Biri elini kolunu sallayarak kitabevine girmiş, onun kitaplarından birine zarar vermiş ve onu satın almaya bile zahmet etmemişti!

Hazel günün geri kalanında içten içe sinirden kudurmaya devam ederdi ancak altı çizilmiş cümle dikkatini çekti.

Özellikle iyi bir cümle değildi. Özlü veya derin değildi. Fakat sanki kitap –veya her kim altını çizmişse– doğruca Hazel’a hitap ediyordu.

“Bir macera istiyorsan, benimle gel, küçük hanım.”

Neredeyse kitabı elinden düşürecekti.

Kitabevinde etrafına bakınırken kısmen birinin onu izleyip güldüğünü bekler gibiydi. Herhâlde bu bir tür şakaydı. Ama bunu kim bırakırdı? Ayrıca kim gün boyunca ne düşündüğünü bilebilirdi?

Kitabevi hâlâ boştu. Elbette boştu. Bu garip bir tesadüftü.

Hazel tekrar rafa baktı. Düzensiz başka kitap yoktu. Sadece bu. Hâlâ elinde sımsıkı tuttuğu kitap. Kapağında bir korsan vardı, gömleği aynı zamanda saçlarını arkaya savuracak kadar güçlü deniz rüzgârı yüzünden yırtılıp açılmıştı. Üst kısmında, *Aşk Esiri* yazıyordu.

Bir yere oturup kitabı baştan sona okumaya dair güçlü bir arzu duydu ama şu an isteydi ve bu kitabın tehlikeli olduğunu

hissediyordu. Kesinlikle iş yerinin ortasında okumak istemeyeceği bir şeydi.

Ne var ki bu adam –bu teorik, kurgusal adam– onu gerçekten bir maceraya çıkarabilirmiş gibi görünüyordu.

Altı çizilmiş satırı tekrar açtı; altını çizenin ve kitabı Hazel’in rafında göz kararınca eğik bırakanın kimliğinin gizemini çözebilirmiş gibi okudu. Düşüncelerine fazlasıyla kapıldığından, kitabevinin kapısının açıldığını duymadı.

Alçak ses kulağının hemen yanında gürleyene dek hiçbir şey duymadı. “Ne okuyorsun?”

Hazel kitabı odanın karşısına fırlattı. Kitap, pencerenin yanındaki okuma köşesine güm diye düştü. Hızla arkasına döndüğünde ona sırttan Noah Barnett’i gördü.

Noah, Dream Harbor’ın tek balıkçılık turu şirketinin sahibi/işletmecisiydi. Noah, birkaç yıl önce kasabaya çıkageldiğinde çabucak Logan’la arkadaş olmuştu ve şimdi seksi bir uydu gibi Hazel’in hayatının çevresinde dönüyordu. Hazel başını iki yana salladı. Sırf kasabadaki kadınların hepsi ve erkeklerin yarısı Noah’ı çekici buluyor diye onun cazibesine kapılmayacaktı.

“O kadar iyi, ha?” dedi Noah tembel bir gülümsemeyle.

Ah, Noah çekiciydi. Öyle çekiciydi ki kadın turistlerle sevrülenleri hakikaten efsaneviydi. Hâl böyleyken onun neden kitabevinde oyalanıp durduğu Hazel için hâlâ bir gizemdi.

“Beni korkuttun.”

“Besbelli.”

Hazel’in kalbinin hızla çarpması, yalnızca kısmen iş saatlerinde müstehcen bir kitap okurken yakalanmasına bağlıydı. Diğer sebebi... tamam, diğer sebebi Noah’ın ona yine öyle gülümsemesiydi.

Bunu tam anlamıyla çözemiyordu. Objektif olarak Noah’ın çok yakışıklı olduğunu kabul edebilirdi. Ve objektif

olarak, hiç onun tipi değildi. Ayrıca kendisinin de, esasen Dream Harbor'da yaşadığı için Noah'ın tipi olmadığını biliyordu. Bu yüzden Noah'ın ona her zaman kendisinin bilmediği bir şeyi biliyormuş gibi gülümsemesini tuhaf buluyordu.

Annie, Noah'ın onu arzuladığını söylüyordu ama Hazel bunun saçma olduğunu biliyordu. Kimse hatta onun tek tük eski erkek arkadaşları bile onu arzulamamıştı. Hazel sevimliydi. Bunu kabul edebilirdi. Bir-ağaçta-şekerleme-yapan-bir-koala tazında sevimliydi. Seni-yatağa-atmak-istiyorum türünde sevimli değildi. Ve bu sorun değildi. Bununla barıştı.

Gelgelelim Noah ona hâlâ *öyle* bakıyordu.

Hazel dönüp kitabı almaya gitti, kapağını özenle göğsüne bastırarak saklamaya çalıştı. “Bir şeye mi ihtiyacın vardı?” diye sorarken Noah'ın gelişigüzel bir biçimde tezgâha yaslanıp onun kendisine doğru yürümesini izlemesine aldırmadı.

“İl... Belki?”

“Belki mi?”

“Evet, ben sadece...” Noah'ın bakışları Hazel'in yüzünden, arkasındaki raflara yöneldi ve tekrar ona döndü. Noah'ın tipik ziyaretiydi bu. İki haftada bir kitap almak için gelirdi ama asla ne aradığını biliyormuş gibi görünmezdi.

Annie bunun, onu arzuladığının kanıtı olduğunu söylüyordu ama Hazel hâlâ ikna olmamıştı. Annie onun ikna olması için Noah'ın kitabevinin ortasında pantolonunu indirmesi gerekeceğini söylüyordu fakat Hazel bunun gerçekleşmemesini umuyordu.

“Okuyacak yeni bir kitaba ihtiyacım var.” Noah kollarını göğsünde kavuşturdu, bunu yaparken ön kolları gerildi. Sıcak hava, daha hafif giyinmeyi gerektiriyordu ve şu anda Noah'm tüm dövmeleleri ortadaydı. Sol pazusundaki yarı çıplak deniz-kızının görüntüsü Hazel'in yanaklarını kızarttı.

O, hikâyeleri olan bir adamdı. Öyle çok hikâyesi vardı ki onları bedenine damgalatmıştı.

Hazel boğazını temizledi. “Sana verdiğim son kitabı beğendin mi? *Kanın ve Kurtların Laneti*.”

Noah başını yukarı aşağı sallarken kızıl renkli saçları akşamın ışığında parladı. “Evet, ona bayıldım.”

“Harika. İkinci kitap daha geçen gün geldi. Hemen bulurum.”

Hazel tek başına gideceğini kastetmişti ama Noah, fantastik kitaplarının bulunduğu koridorda onun peşinden gelirken baş döndürücü güneş ışığı ile tuz kokusunu beraberinde getirdi. Hazel daha önce bir erkeğin kokusunu hiç fark etmemişti. Annie bunu, Hazel’in Noah’ı arzuladığının kanıtı kabul ederdi.

Ki bu... aptalca olurdu? Anlamsız? Maceracı.

“İşte burada.”

Hazel döndüğünde Noah ona fazla yakındı ve az kalsın onun geniş göğsüne çarpacaktı.

“Eyvah.”

“Üzgünüm!”

İki kitap birden yere düştü ve Hazel onları kaldırmak için yere atıldı ama Noah ondan daha hızlıydı, hâlihazırda elleri Hazel’dan önce kaptığı yarı çıplak korsanlı kitap kapağındaydı.

“*Aşk Esiri* mi?” diye sorarken bir kaşını kaldırdı.

İkisi de koridorda çömelmişti, Hazel’in onun gözlerine bakmaktan kaçınamayacağı kadar yakınlardı. “Benim değil. Demek istediğim, onu okumuyordum. Sadece rafa yeniden koyuyordum.”

Noah’ın gülümsemesi genişledi. “Tamam.” Köşesi kıvrılmış sayfayı çevirdi. “Onu okumadığını sanıyordum.”

“Ben... Iı... Şey...”

Noah bakışlarını altı çizilmiş satıra indirdi. “Bir macera istiyorsan, benimle gel, genç hanım.”

Ah, olamaz. O satır, Noah'ın derin sesiyle okunduğunda Hazel'da bir etki... ateşli bir etki bırakıyordu. Bugün neler oluyordu böyle?! Hazel başını iki yana salladı.

"Sadece rafa yeniden koyuyordum," diye tekrar ederek kitabı kaptı ve Noah daha fazlasını okuyup her şeyi daha beter yapmadan önce ayağa kalktı.

"Ama biri onu işaretlemiş," diyerek ayağa kalktı ve bunu yaptığında Hazel karşısında küçücük kaldı. Neden bu kadar iri olmak ve bu kadar güzel kokmak zorundaydı? Noah onun kafasını karıştırıyordu ve Hazel bundan hoşlanmıyordu.

"Biliyorum."

"Demek birisi onu işaretledikten sonra rafa geri koydu?"

"Evet."

"Garip."

"Biliyorum, üstelik onu doğru yere bile koymamış." Hazel ayaklarını sürüyerek onun yanından geçerken iri, güzel kokan bedeniyle temastan kaçındı ve kitabevinin ön tarafının görevli güvenliğine döndü.

Noah onu takip etti. "Sanki senin bulmanı istemiş."

Hazel durup onunla yüz yüze gelmek için hızla döndü. Az kalsın tekrar çarpışacaklardı ama Noah da aniden durdu. "Neden böyle söyledin?"

Noah omuz silkti. "Bilmem. Bana bir ipucu falan gibi geldi."

"Bir ipucu mu?" Hazel gözlerini kıstı. "Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Seninle dalga geçmek mi?" Noah içtenlikle şaşırılmış gibi görünüyordu ama Hazel bunu yutmazdı.

"Bir tür şaka yapmak için kitaplarıma zarar mı verdin? Eğer yaptıysan, bunu ödemek zorundasın." Hazel kitabı onun önünde sallarken Noah kaşlarını daha fazla kaldırdı.

“Elbette ben yapmadım. Ben... sana zarar vermem. Kesinlikle kitaplarına da zarar vermem.” Göğsünün üstünde küçük bir “x” çizdi. “Yemin ederim. Balıkçı onuru üzerine.”

Şimdi Hazel bir kaşını kaldırıyordu. “Balıkçı onuru mu? Böyle bir kavram olduğunu sanmıyorum.”

“Eh, artık var.”

“Hımm.”

“Gerçi ben hâlâ bunun bir ipucu olabileceğini düşünüyorum.”

“Neden biri bana bir ipucu bıraksın?”

Noah tekrar omuz silkti ama açık kahverengi gözleri heyecanla ışıldadı. “Tahminimce, bir macera için.”

Bir macera.

Noah sırttı ve Hazel’in kalp atışı hızlandı. Elindeki kitap ona sesleniyordu ve belki bu bir ipucuydu.

Hiç değilse, belki bundan iyi bir hikâye çıkardı.

İkinci Bölüm

Noah, Hazel Kelly'yi arzuluyordu. Bu, onu şaşırttığı kadar görünüşe göre Hazel'ı da şaşırtmıştı ama durum buydu. Hazel, birlikte olduğu hiçbir kadına benzemiyordu. Mesela, bugünü ele alalım. Yüksek belli pantolonuna soktuğu bol, düğmeli gömleğiyle, boynuna taktığı zarif altın zincir kolyesiyle ve ayaklarındaki bir çift tatlı, küçük, düz ayakkabısıyla Hazel... Tamam, Noah için fazla iyi görünüyordu. Zeki ve sofistike görünüyordu. Bir de yüzünü çerçeveleyen o yumuşak bukleler ya da gözlüğünü burnunun üzerine itişinin sevimli hâli yok mu... tam da şimdi yaptığı gibi ona sanki başka bir türden yaratılmış gibi bakarken.

Noah fena abayı yakmıştı.

Cidden fena abayı yakmıştı.

Daha önce bu asla başına gelmemişti. Noah kadınlardan hoşlanırdı. Çok fazla hoşlanırdı. Ve hayatı boyunca, en azından şimdiye kadar, onları etkilemekte oldukça iyiydi. Ama daha önce asla böyle hissetmemişti. Büyük talihsizlikti çünkü Hazel'ın aynı şekilde hissetmediğine bir hayli emindi.

Hazel genellikle ona şimdiki gibi bakardı. Onu tam anlamıyla çözemiyormuş gibi. Hiç değilse bu his karşılıklıydı. Noah nasıl daha açık olabileceğini bilmiyordu. İki haftada bir buraya gelip Hazel'ı etkilemek için elinden gelenin en iyisini

yapıyordu ve onun gözüne girmek için flört ediyordu ama işe yarıyormuş gibi görünmüyordu.

Bununla birlikte son birkaç ayda, Noah hayatı boyunca okuduğundan daha çok kitap okumuştı, yani bu bir ikrami-yeydi.

Aslında tek yapması gereken dürüstçe ona çıkma teklifin-de bulunmaktı. Bu yöntem Logan için eninde sonunda, işe yaramıştı; şimdi Jeanie'ye sahipti ve birlikte mide bulandırıcı bir şekilde mutlulardı.

Fakat onlar farklıydı. Hazel farklıydı. Ayrıca Noah bu konuda tamamen deneyimsizdi.

Hazel "Bir macera mı?" diye sorduğunda, Noah irkilerek onun tatlılığıyla ve kendi beceriksizliğiyle ilgili fırl fırl dönen düşüncelerinden sıyrıldı.

"Evet. Bilmiyorum. Belki biri sana ipuçları bırakıyordur, bir çöpçü avı oyunu gibi."

"Hımm." Hazel kaşlarını çatığında kaşlarının arasında ufak bir çizgi belirdi. "Pek mümkün görünmüyor."

"Belki. Ama mümkün görünmeyen şeyler daima gerçekleşir."

Senin bir gün benimle randevuya çıkmayı kabul etmen mesele...

Neredeyse söyleyecekti, neredeyse ona soracaktı ama o sırada Hazel tekrar çabucak tezgâhın arkasına geçti ve onun yeni kitabını yazarkasaya işledi.

"Hepsi bu mu?"

"İıı... evet. Hepsi bu."

"Yirmi bir doksan beş, lütfen."

Kesinlikle hepsi bu değildi ama Noah kredi kartını ona verdi. Bu, zeki ve tapılası kadının onunla randevuya çıkmak istemesi mümkün değildi. Noah'ın yalnızca yaz için burada olan kızları, turistleri, tek gecelik ilişkileri tercih etmesinin

bir sebebi vardı. Noah bir eğlence, bir kaçamak ihtiyacını karşılardı. Hazel Kelly gibi ciddi kızlar için yeterince iyi değildi.

Hazel ona kitabını verirken Noah'ın parmakları onunkilere değdi. Hazel bir anlığına onun bakışlarına karşılık verdi ve o an Noah onun da bunu, bu kıvılcımı hissettiğine neredeyse inanabilirdi. Ama hemen sonra Hazel bakışlarını çevirmiş veda ediyordu ve ayakları Noah'ı kapıya götürüyordu.

Hazel Kelly gibi kızlar ona göre değildi. Noah hiç değilse bunu bilecek kadar zekiydi.

Kitabevinden dışarı, günün sıcağına çıktı. Yağışlı temmuzdan sonra ilk güneşli gündü ve kasaba direkt yaz tarzına geri dönmüştü. New England'da yazlar kısıydı. Balıklama atlamazsanız, onu bütünüyle kaçırdınız. Ağustos ayı olduğu hâlde Main Caddesi, çoğu dükkânda kırmızı-beyaz-mavi bayrakları ile flamalarıyla hâlâ Dört Temmuz kutlamasından kalan süslemelerle kaplıydı. Yaz daima Noah'ın en sevdiği mevsim olmuştu. Yaz mevsimi; plaj, sınırsız dondurma yemek ve okulun tatil olması demekti. Özgürlük. Noah okulda asla başarılı olmamıştı. Ya da bir yerde uzun süre kalmakta. Evden ayrıldıktan sonra hiçbir yerde bir-iki aydan fazla kalmamıştı; sıkıldığında eşyalarını toplayıp giderdi. Ancak Dream Harbor her nedense kalmasını sağlamıştı. En azından şimdilik.

Noah, Pumpkin Spice Kafe'ye uğrayıp bir buzlu çay içmeyi düşündü ama çok yorgundu ve sadece eve gidip kestirmek istiyordu. Günün ilk turu için sabaha karşı dörtte uyanmıştı ve sabahı şehirden gelen bir maço erkek grubuna balık tutmayı öğreterek geçirmişti. Maalesef Noah kazancının büyük kısmını suyla, teknelerle veya balıklarla ilgili hiçbir şey bilmeyen erkeklere borçluydu ve onlarla denize açılmak, onları bunlardan anlıyorlarmış gibi hissettirmek onun göreviydi.

Gerçekte Noah balık tutarak, temizleyerek ve eve götürülmesi için paketleyerek işin çoğunu yaparken tura katılan erkekler güneşte sarhoş olurdu. Ama bu iş faturalarını ödemesini sağlıyor ve denize açılma fırsatı veriyordu, yani fena değildi.

Hem ailesinin Kuzey Kıyısı'ndaki deniz mahsulleri imparatorluğunun yönetimini üstlenmekten daha iyiydi. Zaten ablaları orayı yönetmekte daha iyiydi; Noah bunun gerçekleştiğini görmek için orada kalmaya ihtiyaç duymamıştı, gerçi ayrıldığı için hâlâ suçlu hissediyordu. Fakat ayrılması işten çok insanlarla ilgiliydi. Bunu da biliyordu, sadece henüz bununla baş edebileceğini hissetmiyordu.

Bir işletmeyi yönetmek Noah'a göre değildi. Daha doğrusu o kadar büyük çapta bir işletmeyi yönetmek ona göre değildi. Ebeveynleri küçük balıkçılık işletmelerini değerlendirmiş ve ülke genelinde yüzlerce restorana deniz mahsulleri sağlayan milyonlarca dolarlık bir şirkete dönüştürmüştü. Ebeveynleri emekli olduktan sonra ablaları CEO ve mali işler müdürü olarak yönetimi devralmıştı. Ve Noah kaçmıştı.

Yürürken alnındaki teri sildi, suçlulukla utancın tanıdık karışımı içine yayılıyordu. Bir insanın ailesini hayal kırıklığına uğratmasının bir sınırı vardı, sonra basıp gitme zamanı gelirdi. Halbuki Noah hayatının oldukça erken döneminde o sınıra ulaşmıştı.

Diğer yandan küçük balıkçılık turlarını idare edebiliyordu. Onları kendi başına programlayabiliyor ve çekip çevirebiliyordu. Tüm girişim kaçınılmaz olarak başarısız olduğunda yarı yolda bırakacağı kimse yoktu. Bu şekilde çok daha basitti.

Kasabada ilerlerken muhtemelen ablalarını araması gerektiğini, Hazel'ı ve haftanın geri kalanı için kaç tane tur programladığını düşünüyordu; yürürken zihninin konudan konuya

atlamasına izin veriyor, geçmiş hataların anılarını yavaşça serbest bırakıyordu.

Ev görünene kadar düşünceleri tekrar Hazel'ın, onun okuduğu şu kitabın ve acaba tekne sahibi erkeklerden hoşlanıp hoşlanmadığının etrafında döndü. Çünkü o tekne sahibi bir adamdı. Belki her şeye rağmen ona çıkma teklif etmeliydi.

Noah taşlık sahil şeridine inmeye başladı. Eskiden buraya plaj yolundan uzanan bir patika vardı ama yıllar içinde aşınmıştı. Bu yüzden artık kuma inmek için bazı iri kayaları ve büyük beton parçalarını aşmak gerekiyordu. Ama Noah buna aldırımıyordu. Yolun birkaç kilometre aşağısındaki halk plajına ulaşım çok daha rahattı ve böyle bir günde tıka basa dolu olurdu, oysa burası sakindi.

Kuma vardığında ayakkabılarını çıkardı ve ayaklarını içine daldırdı, ânında daha huzurlu hissetti.

Birkaç yıl önce Dream Harbor'a geldiğinde Noah bir süre teknesinde yaşamıştı, ta ki unutulmuş bir sahil şeridinde eski balıkçı kulübelerinden bir sırayı bulana dek; onarıldıkları takdirde kısa dönem, kiralık konutlar olacaklarına emindi. Yaklaşık bir yıl önce küçük bir yan proje olarak kulübelerden birini onarmaya başladığında, birinin ortaya çıkıp bunu yapamayacağını söylemesini kısmen beklemişti. Fakat şimdiye kadar kimse ortaya çıkmamıştı.

Hâl böyleyken artık bazen geçici olarak burada kalıyordu. Hâlâ çoğunlukla Mac'in barının yukarısındaki dairede yaşıyordu ve meraklı kasaba halkının bildiği kadarıyla evi o daireydi. Bir gün Belediye Başkanı Kelly'ye fikirlerini anlatmak için zaman ayıracak ve bu eski kulübelerden birini satın alıp alamayacağına bakacaktı. Belki.

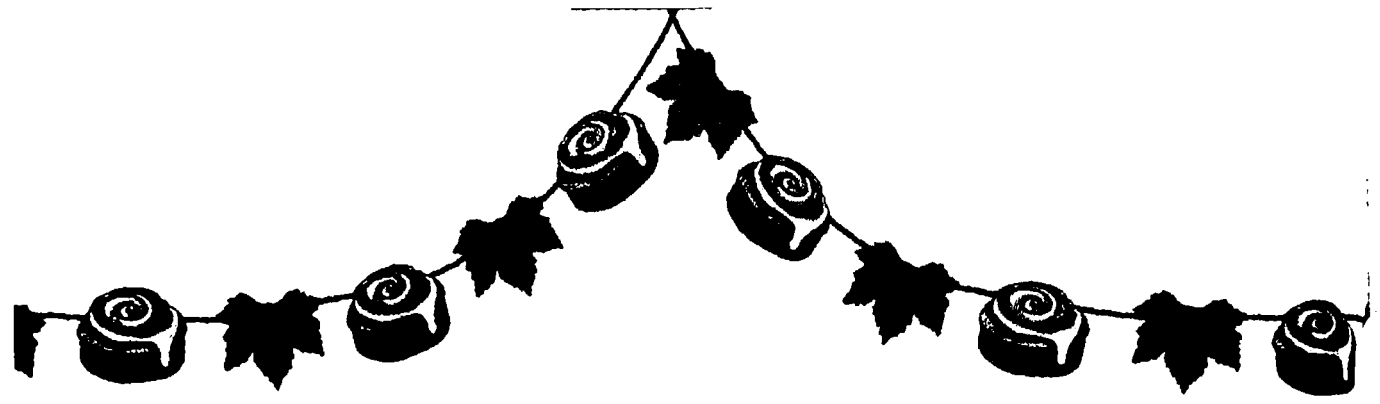
Belki bu aptalca bir fikirdi. Hayatında aptalca fikirlerin eksikliğini çekmemişti.

Ya da belki mülkü işgal etmekten tutuklanırdı. Gerçekten emin değildi. Ama şimdilik burada olmaktan hoşlanıyordu. Küçük evin kapısını açtı ve serin iç mekâna girdi. Ön pencere-lerden gelen deniz esintisi bugünkü gibi sıcak günlerde bile evin serinliğini koruyordu. Kış boyunca kalmak isteyen olursa daha iyi yalıtım sağlamaları gerekirdi ama Noah çoktan çatıyı onarmış ve yeni döşeme kaplamıştı. Şansına, çocukken sık sık büyükbabasının peşine takılır, ona bitmek bilmeyen sorular sorardı. Büyükbabasının tüm ipuçları ve taktikleri sonunda işe yaramıştı.

Ev, bonkör bir ölçümle kırk metrekareydi; küçük bir mutfak, orta boy bir çift kişilik yatak ve Noah'tan daha yaşlı, en iyi ihtimalle güvenilmez sayılabilecek bir tesisatla donatılmış banyodan ibaretti.

Noah yeni kitabını yatağa fırlattı ve küçük mutfakta tuttuğu soğutucudan soğuk bir bira çıkardı. Su tesisatının yanı sıra elektrik de kendi başına onaramadığı bir başka şeydi. Bu yüzden hâlâ onsuz idare ediyordu; ama burada olmak öylesine huzurluydu ki buna aldırmıyordu. Kıyıya çarpan dalgaların sesi evi doldurdu ve Noah daha kitabını açamadan uykuya dalacağını biliyordu.

Yatak olarak kullandığı şilteye uzandı ve içeceğini yudumlarken düşüncelerinin Hazel'a dönmesine izin verdi. Acaba bu evle ve Noah'm fikirleriyle ilgili ne düşünürdü? Noah'ı gülünç bulur muydu? Bunu uzun süre düşünmeye vakti kalmadan uykuya daldı ve rüyasında belli bir kitapçıyı esir alarak teknesiyle bir yolculuğa çıkardığını gördü.

Üçüncü Bölüm

Başka bir kitap eğik duruyordu. Geriye dönüktü. Hazel ona bakmayı reddediyordu. Umurunda değildi. Bir müşterinin rafa rasgele geri koyduğu, beceriksizce yerleştirilmiş bir kitaptı sadece. Bu her zaman olurdu.

Daha sonra Alex vardiyası için geldiğinde onunla ilgilenirdi. Hazel'ın, gelecek ayın kitap siparişi üzerine çalışmak ve eylüldeki yazar etkinliklerini programlamak gibi yapacak daha önemli işleri vardı. Ne de olsa operasyon müdürüydü. Kitabı düzeltmeyi Alex'e, Lyndsay'ye, pazarları gelen yeni çalışana ya da kendisi dışında herhangi birine bırakabilirdi.

Lanet olsun. Yine kitaba bakıyordu.

Son eğik kitap olayının üstünden iki gün geçmişti ve Hazel, bunun kesinlikle kendisiyle ilgili olmayan ve asla tekrarlanmayacak garip bir olay olduğuna resmen karar vermişti. Oysa şimdi şuna bakın. Bir eğik kitap daha.

Biri Hazel'la uğraşıyordu.

Belki bunun bir ipucu olabileceğini düşünen Noah'ın heyecanlı yüzü zihninde belirdi. Hazel bu fikrini hızla geri çevirmişti. Fazla hızlıydı. Fikrini reddettiğinde Noah'ın yakışıklı yüzü hayal kırıklığıyla asılmıştı.

Hazel bununla ilgili kötü hissetmişti ama cidden, ipuçları mı? Saçmaydı. Kendi içine kapanıp sıkışmışlığını düşünmeye

başlaması ve ardından Noah'ın tüm kafa karıştırıcı yakışıklılığıyla hızla kitabevine girmiş olması, birdenbire kitaplarında gizli mesajlar türediği anlamına gelmezdi. Çünkü bu delice olurdu.

Hazel parmaklarıyla tezgâhta tempo tuttu. Yine durgun bir gündü. Acaba insanlar yazın okumuyor muydu? Hâlihazırda düzgün olan kitap ayraçlarını düzeltti ve çayını yudumladı.

Lanet olsun.

Hazel kitabı düzeltmek için romantizm bölümüne yürüdü; muhtemelen ona ağzının payını verecekti çünkü bugün, o tür bir deli kadındı. Kitabı çekip çıkardı ve tıpkı diğer kitap gibi bir sayfasının köşesinin kıvrıldığını gördü. Onun da altı çizilmişse rafa öylece geri koyamazdı. Hasarlı bir kitabı satamazdı.

Kontrol etmek zorundaydı.

Mayhoş ve umut vaat eden yabanmersinlerini ağzına atıverdi. Tatları yaza ve yeni başlangıçlara benziyordu.

Hazel ânında çocukken yabanmersini toplayışını, meyvenin dilinde tatlı tat yayışını, olgun olanları bulmak için çalırlıkları gözden geçirişini ve eve giderken babasının ona aldığı dondurmaları hatırladı. Gözlerini kapatıp rafa yaslandı. En son ne zaman yabanmersini toplamaya gitmişti?

“İş başında kestiriyor musun?”

Annie'nin alaycı sesini duyduğunda Hazel'in gözleri anında açıldı. Romantizm bölümünde garip şeyler yaparken yakalanmayı bırakmalıydı. Suçlu kitabı rafa geri itti ve arkadaşlarını karşılamak için döndü.

“Hayır, elbette hayır.”

“Sana öğle yemeği getirdik,” dedi Annie. Pencerenin yanındaki favori konforlu koltuğuna oturdu.

“Ve bir buzlu çay.” Jeanie içeceği gösterdi ve Hazel onu alırken dikkatini dağıttıkları için mutluydu.

“Teşekkürler.”

“Her şey yolunda mı?” diye sordu Annie. Başını kaldırıp Hazel’ı incelerken sarı atkuyruğu omzunda kaydı. Dokuzuncu sınıfta Hazel’ın ailesi buraya taşındığından beri arkadaşlardı ve Annie onu biraz fazla iyi tanırdı.

“Evet. Yolunda.” Hazel, Annie’nin sandviçinin diğer yarısını kapıp onun karşısına oturdu. Ayaklarını terliklerinden sıyırıp altına topladı. Normalde arka odada yemeleri için ısrar ederdi ama dükkân yeterince boş olduğundan önemi yoktu.

“Emin misin? Biraz tuhaf görünüyorsun.”

“*Sen* biraz tuhaf görünüyorsun.”

Annie dilini çıkardı ve Jeanie kıkırdadı.

“Sıcaklık onu daima huysuzlaştırır,” diye fısıldadı Annie, Jeanie’ye; sanki Hazel onu duyamazmış gibi.

“Beni huysuzlaştırmaz. Sadece sıcağa bayılmam.”

“Hazel güneş ışığından nefret eder. Âdeta bir vampirdir.”

“Değilim! Sadece içeride olmayı tercih ederim. Ben bir ev kedisiyim.”

Jeanie tekrar gülerken bakışları iki eski arkadaşın arasında gidip geliyordu. “Tamam, bir ev kedisi olduğuna göre gelmek istemeyebilirsin ama Logan’ı bu akşam bir şenlik ateşi yakmaya ikna ettim.”

“Şenlik ateşi mi?”

“Ya da normal bir kamp ateşi. Bilmiyorum. Ama *s’more** olacak!”

“Peki içki?”

“İçki de olacak.”

“Müthiş. Ben gelirim. Ya sen, küçük ev kedisi? Arkadaşlarınla eğlenmek için birkaç saatliğine açık havada kalabilir

* İki adet krakerin arasına yerleştirilen marshmallow ile çikolatadan oluşur, Amerika Birleşik Devletleri’nde popüler olan geleneksel bir kamp ateşi tatlısıdır. -ç.n.

misin?” Annie sadece takılıyordu ama söylediği şey, can alıcı noktasının fazla yakınına temas etti. Hazel’in arkadaşları onun bir kamp ateşine bile katlanamadığını mı düşünüyordu?

Hazel kaşlarını çattı. “Elbette kalabilirim.”

“Mükemmel!” Jeanie heyecanla ellerini çırpı ve Hazel az önce neyi kabul ettiğinin farkına vardı. Böcekler, duman ve toprak. Ayrıca büyük ihtimalle Noah kendini Logan’ın arkadaşı sayıyordu. Balıkçıyı düşündüğünde midesi endişe verici bir takla attı.

Lanet olsun.

Caymak için çok geçti. Jeanie çoktan sandviçinin geri kalanını paketliyor ve kapıdan dışarı koşturuyordu. “Gitmem gerek. Crystal’i öğlen telaşında yalnız bıraktım ama sizinle sonra görüşürüz. Sekiz civarında!”

Hazel ona güçsüz bir şekilde el salladıktan sonra tekrar Annie’yle göz göze geldi. En iyi arkadaşı sarı bir kaşını kaldırdı. “İyi olduğuna emin misin?”

Hazel iç geçirdi. İyi değildi. Bir tür orta yaş krizindeydi. Ya da çeyrek yaş krizinde? Böyle bir şey var mıydı? Her hâlükârda, otuzuncu yaş gününe kadar elinde gösterecek bir şey olsun diye, kasabada kitapları karalayan birinden esinlenip hazine avına çıkmayı aklından geçiriyordu. Bu düşüncelerin hiçbiri pek iyi görünmüyordu ama içinden henüz bunları Annie’yle paylaşmak gelmiyordu.

“Evet. İyiyim. Sadece müşteri yokluğundan biraz endişeliyim.”

Annie boş kitabevine bakındı. “Fazla endişelenme, Haze. Şu uzun, yağışlı temmuzdan sonra herkes kapalı kalmaktan biraz keçileri kaçırdı. Geri geleceklerdir.”

Hazel başıyla onayladı. “Evet, haklısın.”

Annie gülümsedi ve ona taze pişmiş bir kurabiye verdi. Bir barış teklifi.

Yemeklerinin geri kalanını samimi bir sessizlikle yediler ama Hazel'in dikkati eğik kitaba, yabanmersinlerine ve önünde uzanan o belirsiz, sıcak, sonsuz gibi görünen yaz mevsiminin geri kalanına kayıp duruyordu.

Hazel çoktan en az on beş böcek tarafından ısırılmıştı ve ateşin etrafında nereye oturursa otursun, duman yüzüne üflüyordu. Bir elinde ılık bir bira, diğer elinde yanık marshmallow'lu bir *s'more* tutuyordu. Güzel zaman geçiriyormuş gibi yapıyordu.

Güzel zaman geçirmiyordu.

Bir de güneşten bronzlaşmış, çilli Noah yeni gelmişti ve Hazel'in midesi yine takla atıyordu.

“Selam, millet.” Noah selamlamak için bir elini kaldırdı ve herkes seslenerek onu selamladı.

Hazel'in iki yanında Annie ile kitap kulübünden Jacob kamp sandalyelerinde otururken, her an kırılabileceğinden emin olduğu eski mutfak sandalyesi ona kalmıştı. Pastaneden George da buradaydı, birasıyla ayakta dikilerek bir marshmallow kızartıyordu. Jeanie'nin diğer bir kitap kulübü arkadaşı Isabel, çocuklarının onsuz uyuduklarından emin olmak için evi aramak üzere yürüyüp uzaklaşmıştı. Herkes mutlu ve rahat görünüyordu. Sanki kimsenin içi içini yemiyordu.

Hazel'a göre Logan, bir ateşe gerekenden fazla odaklanmıştı; yine de gecenin akışından memnun görünüyordu. Annie haklıydı. Yaz, Hazel'ı huysuzlaştırıyordu.

“Selam, Noah!” diye karşıladı Jeanie onu bir kucaklamayla. Ardından Noah soğutucudan bir bira alıp grubun geri kalanına katıldı. “Gelebilmene çok sevindim.”

“İı, evet, tabii ki. Bir *s'more* için hemen her şeyi yaparım.”

Hazel gölgelerde yeterince saklandığını düşünüyordu ama her nasılsa Noah'ın bakışı onunkini buldu ve ağzı o kafa karıştırıcı gülümsemeyle kıvrıldı. Hazel gözlerini kaçırıp yanık tadına rağmen oldukça iyi olduğunu kabul ettiği *s'more*'una odaklandı. Tekrar yukarı baktığında Noah onun yapışkan marshmallow'u parmaklarından yalamasını izliyordu.

“Baksana, Noah, sana bir şey sormak istiyordum.” Annie'nin sesi, Tanrı'ya şükür, Noah'ın dikkatini Hazel'in parmaklarından ayırdı. Hazel parmaklarından yaladığı marshmallow gibi erimek üzereydi.

“Öyle mi?” Noah, tipik eğlenmiş ifadesiyle bir kaşını kaldırıp sırttı. Hazel dikkatini onun yüzüne değil, kendi yapışkan parmaklarına verdi.

“Nasıl oluyor da hiç kokmuyorsun?”

Jacob bir kahkaha patlattı. “Nasıl bir soru bu, Annie?”

“Tüm gün o kötü kokan balıkçı teknesinde olduğu hâlde ondan bir kez bile balık kokusu almadım!”

“Yani onu gün boyunca ne yaptığıyla ilgili yalan söylemekle mi suçluyorsun?” diye sordu Jacob, birasını yudumlarken.

Annie omuz silkti. “Bilmiyorum, bu durum az çok şüpheli.”

Noah kahkaha attı. “Duşları oldukça etkili buluyorum.”

Annie gözlerini kısıp onu inceledi. “Gerçekten keskin bir sabunun olmalı.”

“Çok sert keselenirim.” Ona göz kırptı ve Annie güldü.

Aslında şimdi herkes gülüyordu. Tüm zihinsel enerjisini, sabunlu ve çıplak bir Noah'ın duşta kendini keselemesini hayal etmemeye harcayan Hazel hariç.

Kamp ateşinin ışığının çemberine tekrar girerken “Ne kaçırdım?” diye sordu Isabel.

“Noah’ın duş alışkanlıklarını tartışıyorduk.” Annie birasıyla Noah’ı gösterdi ve Noah temizliğine Isabel’in hayranlık duymasına izin verircesine kollarını iki yana açtı.

Isabel’in etkilenmiş görünmemesi garipti çünkü Noah’ın kol kasları tişörtünün kollarını esnetirken Hazel ateşin sıcaklığının yükseldiğine yemin edebilirdi.

“Vay be, aylardır çocuklardan uzak, ev dışında ilk akşamım ve Noah’ın duş almasını mı konuşmamız gerekiyor?”

“Ben de konunun değişmesinden yana oy kullanıyorum,” diye mırıldandı Logan, çömeldiği ateşin yakınından kalktı. Jeanie onun yanağına bir öpücük kondurdu.

“Ağustos ayı kitap seçimimize ne dersiniz?” diye lafa karıştı Jacob ve Logan inledi.

“Duştaki Noah’tan açık saçık kitapları tartışmaya mı geçeceğiz?”

Jeanie kıkırdadı. “Evet.”

“Yaz temasında bir şeye ihtiyacımız var. Ooo, belki korsanlar!” Fikri karşısında Isabel’in gözlerini parladı.

“Hazel geçen gün ilginç bir korsan kitabı okuyordu.” Noah oyuncu bir sırtıyla Hazel’in gözlerine baktı.

“Onu okumuyordum. Onu rafa yeniden koyuyordum.”

Noah omuz silkti. “İyi görünüyordu.”

“Neydi o?” Jacob öne eğilirken tüm ilgisi açık saçık korsan kitabındaydı; Noah hâlâ ona bakıyordu ve Hazel’in uyluğuna bir başka sivrisinek kondu. Bu da nereden çıkmıştı?

“*Kaçırılmış Aşık... Ya da hayır, bu değildi... Hapsedilmiş? Ele Geçirilmiş? Korsan tarafından Sarmalanmış?*”

Aman. Tanrım. Noah bu kitapla veya korsanlar tarafından bağlanmakla ilgili tek kelime daha ederse onu marshmallow çubuğuyla şişleyecekti.

“*Aşk Esiri*’ydi,” dedi Hazel zorla, hafif karanlığın sıcak basmış yanaklarını gizlemesinden memnundu.

“Kulağa harika geliyor!” Jeanie ellerini çırpı.

“Eminim korsanlar hayli kötü kokuyordur.”

Jacob Hazel’ın üzerinden uzanıp Annie’nin koluna vurdu.

“Seksi korsanları benim için mahvetme!”

Grubun geri kalanı korsanların temizliğiyle ilgili bir gevezeliğe girişirken Noah hâlâ ona bakıyordu. Sanki o kitabı eve götürdüğünü, baştan sona okuduğunu, hayal ettiği korsanın kapaktakine hiç benzemediğini biliyormuş gibi bakıyordu...

“Benim gitmem lazım...” Hazel öyle hızlı ayağa kalktı ki sandalyesi devrildi. “Ee... lavaboya.” *Bunu herkese ilan etmen gerekmiyordu!*

“Eve dönüş yolunda dikkatli ol. Hava kararıyor ve Bob’lar yine dışarı çıktı,” dedi Jeanie mahcup bir gülümsemeyle.

“Tamam, doğru. Sorun değil.” Hazel ateşin etrafındaki ışık çemberinden ve arkadaşlarının kahkahalarından koşar adım uzaklaştı. Güneş gökyüzünde iyice alçaldığından uzun gölgeler arazinin eğimlerini ve çukurlarını gizliyordu. *Harika, ya bir ayak bileğimi kıracağım ya da keçilerin saldırısına uğrayacağım.*

Arka taraftaki araziden Logan’ın büyükannesiyile büyükbabasının evine kadar olan yolu karanlıkta gidebilecek kadar iyi biliyordu; buraya yıllardır gelirdi. Bu hâliyle sonunda kendini bir hendekte bulsa hiç şaşırmazdı. Ya da daha beteri Logan’ın kıymetli tavuk sürüsü tarafından ölümüne gagalanmak.

Hazel ürperdi ve eve aceleyle ilerledi. Tuvalete gitmesi gerekmiyordu bile ama güzel kokan balıkçıdan ve kana susamış böceklerden uzaklaşmaya ihtiyacı vardı, bu yüzden bu iyi bir plan gibi görünmüştü.

Eve girdi; büyükanneyi ve büyükbaba Henry’yi oturma odasında televizyonun karşısında şekerleme yaparken buldu. Hazel içeri girdiğinde irkilerek uyandılar.

“Hazel Kelly, bu sen misin?”

“Benim, büyükanne. Nasılsın?”

“Ah iyiyim, iyiyim. Açsan tencerede yemek kaldı.”

“Kimse onu istemez canım.” Henry onun bacağına sevgiyle sıvazladı ve Estelle ona kızgın bir bakış attı. Hazel gülümsedi. Sanki tekrardan lisede olduğu gibi Logan’la birlikte eve gelmişti. İkisinin de kardeşi olmadığından uzun zaman önce birbirlerini kardeş olarak seçmişlerdi.

“Aslında bir sürü s’more yedim. Sadece tuvaleti kullanmak için geldim.”

“Tamam, tatlım. Bir şeye ihtiyacın olursa bana söyle.”

Hazel başıyla onayladı ve koridorda ilerleyerek mutfağın sağındaki küçük tuvalete girdi. Hâlâ aynı soluk duvar kâğıdı, aynı mavi karolu zemini vardı. Aynaya baktığında lisede gördüğü aynı yansımayı buldu.

Belki biraz farklıydı. Biraz daha yaşlı.

Ama aynı hissediyordu.

Aynı, eski Hazel.

Yapmadığınız şeylerin anılarına sahip olabilir miydiniz? Logan’ın tuvaletinde dikilirken Hazel yapmadığı her şeyi elinde olmadan hatırladı. Önemli bir şeyi kaçırmaktan fazla endişe ettiği için okulu tek bir gün bile kırmadığı gerçeğini. Veya lisede yalnızca bir kez, burada, çiftlik evinde sarhoş olduğu ve sonra çok suçlu hissettiğinden büyükanneye itiraf ettiği gerçeğini.

Üniversite zamanında evinde kalmıştı. Kulüplere gitmemişti, hiç tek gecelik ilişki yaşamamıştı, tutuklanmamıştı.

Tamam, asla tutuklanmamış olması belki iyiydi ama sorun asla, zerre kadar bile, delidolu davranmamış olmasıydı.

Hazel genel olarak kendisinden hoşlanırdı. Hayatından hoşlanırdı. Ama yine de bir eksiklik varmış gibi hissetmekten kendini alamıyordu. Anılarındaki onca boşluk pişmanlıklara dönüşüyordu. Otuzlarına taşımak istemediği pişmanlıklara.

Noah'ın gülümsemelerini, o eğik kitapları ve yabanmersini toplama fikrini aklından geçirdi. Belki sıkışmış hâlde kalmak zorunda değildi. Belki gelecek iki ay o... eğlenceli olabilirdi. Eğlenebilirdi, değil mi? Yaz bunun içindi, değil mi?"

Mutfaktan geçip Jeanie'nin dışarı çıkarmayı unuttuğu masadaki şarabı alırken, tahta döşemeler ayaklarının altında gıcırdadı.

Eğlence. Macera. Azıcık delidolu olmak...

Bunu yapabilirdi.

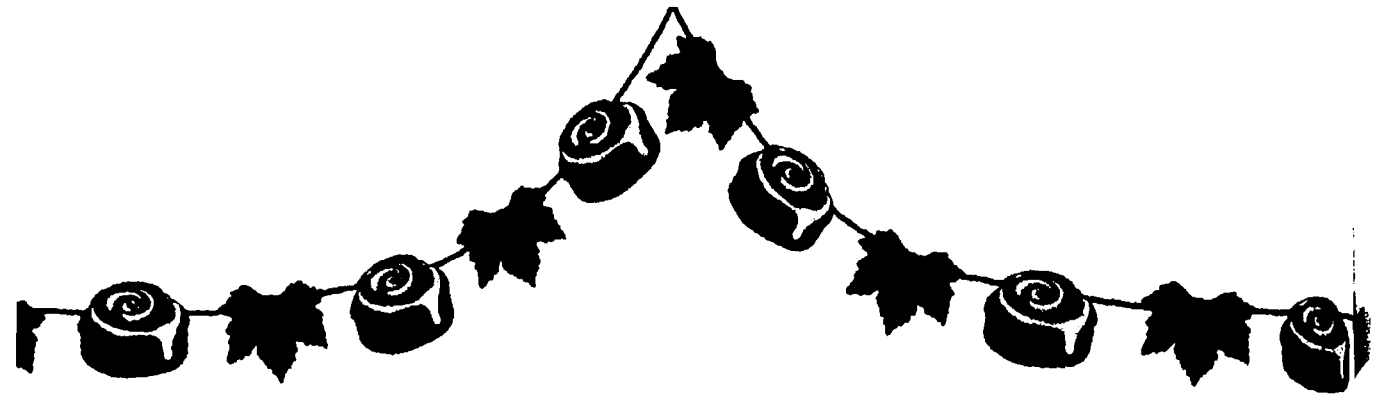
Bu akşam başlayacaktı.

Yan kapıdan büyükbaba Henry'nin özel bahçesine çıktı ve beklenmedik bir sürprizle karşılaştı. *Yabanmersini çalıları!* Logan'ın çiftliğinde olduğunu tamamen unuttuğu yabanmersini çalıları. Karanlık, gökyüzüne yavaşça süzülürken orada, bahçenin kenarında dikiliyor ve yaşını tamamıyla hissediyordu. Artık lisede veya üniversitede değildi. Geri dönüp geçmişi değiştiremezdi. Zaten bunu istemiyordu, pek sayılmazdı. Ama doğum gününe giden aylarda kabuğunun dışına çıkmak istiyordu. Gevşemek istiyordu. Yirmilerinin sonunda, çok geç olmadan gençliğini, eğlenceyi yaşamak istiyordu.

Belki fazla duman solumuştu ama kendini eğik kitapların yönelttiği noktada bulması inkâr edemeyeceği kadar dikkat çekici bir işaretti. Kitaplar, macerasının anahtarıydı. Artık işaretleri fark etme zamanı gelmişti.

Düzenleme

Ny.ozlem

Dördüncü Bölüm

Noah onu küçük bahçede bulduğunda Hazel biraz sarhoştur. Hava, toprak ve odun dumanı kokuyordu. Şimdi tamamen karanlıktı ve Hazel yarısı boş bir şarap şişesini tutarak bahçenin kenarında oturuyordu.

“Hey, senin için endişelendik. Keçilerin seni yemiş olabileceğini düşündük.”

Hazel başını kaldırıp ona baktı. “Bu, kitaptaydı.”

Belki Hazel düşündüğünden daha sarhoştur. “Kitapta olan neydi? İyi olduğuna emin misin? Annie’yi getirmemi ister misin?”

Hazel burnunu kırıştırdı ve onu aşağı, yanına çekti. “Bir başka kitap vardı.” Ona neden bahsettiğini bilmeliymiş gibi bakıyordu ama Noah kesinlikle bilmiyordu ve şu anda açıkça tüm düşünebildiği Hazel’in ne kadar yakınında olduğu, ne kadar tatlı koktuğu, onu ilk kez şort giyerken gördüğü, bacaklarının güzel, yumuşak teni ve...

“Bir başka ipucu!” diyen Hazel bu bir sırmış gibi sesini alçalttı. Noah, Hazel Kelly’yle sırları olsun istiyordu. “Bir başka kitapla bir başka ipucu buldum.”

“Ha! Doğru. Kitap ipuçları.”

“Evet.” Hazel başını yukarı aşağı sallarken bukleleri omuzlarının etrafında sekti. “Yabanmersini yemekle ilgiliydi

ve baksana!” Yakındaki bir bitkinin yapraklarını fiskeledi ve altındaki taze meyveyi açığa çıkardı. “Yabanmersinleri.” Bu yabanmersinleri onun için bazı cevapları barındırıyormuş gibi çok alçak sesle konuşuyordu.

“Bu... müthiş.” Yetersiz bir cevaptı ama Hazel yine başını yukarı aşağı salladı ve bir meyve kopardı.

“Çok da lezzetliler.” Meyveyi dudaklarına götürüp ağzına attığında Noah’ın dünyası durma noktasına geldi. O anda var olan tek şey Hazel’in ağzı, küçük mutlu iç çekişi ve başının etrafını aydınlatan ateşböcekleriydi.

Yabanmersinlerini yerken gözlerini kapattı ve Noah ona bakakaldı. Hazel’in aşırı ateşli olduğunu fark etmeyen herkes salaktı.

“Bir tane ister misin?” diye sorarken göz kapakları titreşerek tekrar açıldı. Birkaç yabanmersini daha kopardı ve onları saygılı biçimde Noah’ın avucuna koydu.

“Teşekkürler,” derken sesi boğuk çıkan Noah boğazını temizledi.

“İşte.” Hazel ona şarabı verdi ve Noah büyük bir yudum içtikten sonra yabanmersinlerini yedi. Birleşimi mayhoş, tatlı ve yaza aitti.

Hazel ona gülümsedi. Noah’ın başı döndü.

“Sanırım senin yardımına ihtiyacım var.”

Ne isterse. “Tamam.”

Gözlüğünü burnunda yukarı itti. “Yaz dönemimle ilgili yardıma ihtiyacım var... Kastettiğim... Eğlenmek için yardıma ihtiyacım var.”

“Eğlenmek için yardıma mı ihtiyacın var?”

“Bir maceraya.” Elini savurdu, sanki... her şeyi işaret ediyordu? “Daha fazlasının olacağını varsayarak ipuçlarını takip etmek istiyorum ve istiyorum ki... Bilmiyorum... Delidolu olmak istiyorum. Bütün hayatımı güvende olarak geçirdim ve

şimdi istediğim... Macera, heyecan. İçki içerken anlatacak iyi bir hikâyem olsun istiyorum.”

“Ve benim sana yardım etmemi mi istiyorsun?”

Hazel omuz silkti, şimdi ondan başka tarafa bakıyordu. “Görünen o ki sen bunda iyisin. Eğlencede, yaz maceralarında. Senin işin bu, değil mi?”

“Sen... Bana iş mi teklif ediyorsun?”

“Hayır!” Hazel’in gözleri kocaman açıldı. “Hayır, söylemek istediğim o değil. Üzgünüm, bunu beceremiyorum. İpuçlarıyla ilgili heyecanlı olduğumu düşündüm ve sen... Bilmiyorum... Tanıdığım herkesten daha ilginçsin... ve bana yardım etmek isteyebileceğini düşündüm. Üzgünüm, hiçbir şey söylememeliydim.”

“Hazel.”

“Efendim?”

“Elbette sana yardım ederim.” Bir parçası bu yardımın delidolu eğlenceden farklı bir konuda olmasını diliyor muydu? Kuşkusuz. Ama Noah güçlü yanlarını biliyordu.

“Eder misin?”

“Evet, kitap ipuçlarıyla ilgili sana seve seve yardım ederim.”

Hazel’in gözleri parladı. Hazel Kelly’yi mutlu etmişti.

Noah’ın, bu düşüncenin tadını çıkarmak için zamanı olmadı çünkü ne olduğunu algılayamadan Hazel dudaklarını onunkine yapıştırdı. Tanrı aşkına, tadı yabanmersini ve şarap gibiydi. Engel olamadan ağzından yumuşak bir inilti kaçtı ve Hazel ona daha fazla yaslandı. Ellerini Noah’ın göğsüne dayadı ve parmaklarını tişörtünde kıvrarak onu daha yakına çekti.

Ve Noah onu öpmek istiyordu. Hazel Kelly’ye pek çok şey yapmak istiyordu ve hepsi zihnini doldururken Hazel dudaklarına karşı iç çekiyordu ama Hazel sarhoştı. Az önce, delidolu olması için yardım etmesini istemiş olmasına rağmen Hazel’in kastettiğinin bu olmadığına hayli emindi.

Ve Noah'ın, Hazel'in pişman olacağı bir şey olmaya niyeti yoktu.

"Haze," diye fısıldadı. Adı dilinde yeni bir mahremiyet bıraktı. Ona daha önce hiç böyle seslenmemiş ama hep istemişti.

Hazel geri çekildi, gözleri gözlüğünün arkasında kocamandı. "Aman Tanrım. Aman Tanrım. Özür dilerim. Bana ne olduğunu bilmiyorum." Ayağa kalkmaya çalıştı ama ayakkabıları ayaklarından sarkıyordu ve görünüşe göre onları tekrar giymekte zorlanıyordu.

"Dur." Noah, Hazel'in elini tutarak onun yanında kalmasını sağladı. "Suçu yabanmersinlerine atacağız."

Hazel'in yüzü yumuşadı ve ağzı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Gerçekten, yabanmersinleri sertti."

Noah şaşkın bir kahkaha patlattı. "Evet, öylelerdi."

"Bunu yapmamalıydım." Hazel çenesini büktüğü dizlerine yasladı, çıplak ayak parmaklarına doğru konuşuyordu, ayakkabılarını unutmuştu. "Yardıma ihtiyacım olduğunu söylerken kastettiğim bu değildi."

"Özür dilemene gerek yok."

"Var!" Samimi bir yüz ifadesiyle Noah'a döndü. "Senden rica ettiğim bu değildi ve bilmiyorum... Senden faydalanmaya çalıştığımı düşünmeni istemem."

Hazel bu kadar dürüst ve endişeli görünmeseydi Noah gülerdi. "Haze, sarhoş olmasaydın seninle öpüşmeye devam ederdim."

Her nasılsa Hazel'in gözleri daha da büyüdü. "Sahi mi?"

"Evet."

"Ah. Ben bilmi... Yani sen... sensin."

"Doğru."

"Ve ben..."

"Ateşlisin."

Hazel'in kahkahası etraflarındaki sessizliği delip geçti. "Ve senin tipin değilim."

"Ateşli kadınlar kesinlikle benim tipimdir."

Hazel onun ciddi olduğuna inanamıyormuş gibi başını iki yana salladı. Öyleyse Noah'ın şimdi yeni bir hedefi vardı. Hazel Kelly'yi aşırı ateşli olduğuna ve onu istediğine inan-dırmak.

"O hâlde benimle birlikte ipuçlarını takip edecek misin?"

"Elbette. Sence onları kim bırakıyor?"

Hazel omuz silkti. "Belki kitap kulübü? Gerçi neden yap-sınlar bilmiyorum ama her zaman bir şeyin peşindeler. Ayrıca tüm kitaplar romantizm bölümündeydi ve kulüptekiler genel-likle oraya dadanır... İpuçlarının benim için bırakıldığından bile emin değilim ama bana öyle geliyor ki... bilmiyorum... belki yardımcı olurlar."

Noah onun ne kastettiğini hâlâ anlamıyordu ama anlıyor-muş gibi başını salladı ve dizlerini göğsüne çekti. Ön kolları-nı dizlerine dayayıp bitkilere baktı. Yabanmersini çalılarının yanında çilek fidanları da vardı ama meyveler yazın daha er-ken zamanda çoktan toplanmıştı. Henry'nin meşhur çilek re-çeli, onlarla yapılıyor olmalıydı. Bir dakikalığına Noah yaşlı adamın dışarı çıkıp onlara bağırabileceğinden endişe etti. Dı-şarıda, karanlıkta tatlı bir kızla ve muhtemelen çalıntı bir şişe şarapla oturmak onu yeniden on altı yaşında hissettirmişti.

"Otuz yaşına basmak üzereyim." Hazel'in sesi karanlıkta alçaktı ve çevrelerinde öten çekirge korosu tarafından nere-deyse bastırılıyordu. "İki ayım kaldı."

"Sana muhakkak bir hediye alacağım."

Hazel devam etmeden önce kısa, alaycı bir kahkaha attı. "Sanki yirmilerimi tamamlamayı unutmuşum gibi hissediyorum. Sanki o yaşları tam anlamıyla yaşamamışım gibi. Ben... sıkışıp kalmış hissediyorum."

“İpuçları seni sıkıştığın yerden kurtaracak mı?”

Hazel’in hırıltılı kahkahası Noah’ın omurgasından aşağı küçük bir heyecan ürpertisi gönderdi.

“Kulağa aptalca geliyor.”

“Aptalca değil.”

“Sadece eğlenceli bir yaz geçirmek istiyorum. Daha doğru yazdan geriye kalanı eğlenceli geçirmek istiyorum.”

“Eh, doğru adamı işe aldın.”

“Sana ödeme yapmayacağım.”

Noah güldü. “Güzel. Beni ahlaksız hissettirirdi.”

Hazel onun koluna bir şaplak attı, hafifçe ona doğru eğildikten hemen sonra doğruldu. “Bekle, sen kaç yaşındasın?” diye sordu, birdenbire bu çok önemliymiş gibi. Noah çakırkeyif Hazel’dan hoşlandı. Daha dürüsttü. Ona hangi gezegenden geldiğini bilmiyormuş gibi değil, onu öpmek istiyormuş gibi bakıyordu.

Bundan fena hâlde hoşlandı.

“Yirmi beş.”

Hazel inleyerek yüzünü elleriyle örttü. “Hayırrrr...”

“Hayır mı?”

“Hayır, sen yirmi beş yaşında olamazsın! Tanrım, ben şehvet düşkününü bir ihtiyar kadını!”

“Şehvet düşkününü olman beni yatağa atmak istediğin anlamına geliyorsa, bana tamamen uyar.”

Bir başka şakacı şaplak, bir başka enfes Hazel kıkırtısı.

“Hem neredeyse otuz yaşında olmak ihtiyarlık değildir.”

“Yirmi beşten çok daha yaşlı. Çoğu arkadaşşıma sorarsan, daha çok yetmiş yaşındaymışım gibi davrandığımı söylerler.”

“Arkadaşların mı? Logan hayvanlarla konuşuyor, Jeanie burada mı yoksa kendi dairesinde mi yaşayacağına karar vermiyor ve Annie kasabanın tek iyi barının sahibine karşı tek

tarafı bir kan davası güdüyor. Bu arkadaşlar sana nasıl davranman gerektiğini söylememeli, Haze.”

Hazel tekrar gülüyordu, kıkırdayarak iki büküm olurken saçları yüzüne düşüyordu. “Bilmek istediğim şey,” dedi kesik kesik solumalarının arasında, “hayvanların karşılık verip vermediği.”

Noah şaraptan bir yudum daha içti. “Yüce Tanrım, umarım vermiyorlardır.”

“Yine de onları seviyorum,” dedi Hazel, kıkırtıları gitgide azalıyordu.

“Kuşkusuz. Demek istediğim kendinle ilgili nasıl düşündüğünü onların belirlemesine izin verme.”

“Bu kadar genç birine göre çok bilgece.”

Noah ofladı ve neredeyse itiraz edecekti ama şimdi Hazel ona yaslanıyordu; bedeninin yan tarafı onun bedeninin yan tarafına bastırırken Noah ne cümle kurabiliyor ne de düşüncelerini tamamlayabiliyordu. Hâl böyleyken şarabı biraz daha yudumladıktan sonra şişeyi Hazel’a verdi.

Hazel da bir yudum içti ve iç çekti. Başı neredeyse Noah’ın omzundaydı, yumuşak bukleleri onun çenesine sürtünüyordu.

“Bu nereden çıktı?” Hazel’ın parmağı onun ön kolunun iç kısmındaki akrep dövmesinde hafifçe geziniyordu. Noah ürperdi.

“Lise sonda yaptırdım. Havalı görüneceğini ve bir kızı etkileyeceğini düşündüm.”

“İşe yaradı mı?” Sorusu yumuşak ve uykuluydu. Parmağı hâlâ onun kolunda geziniyordu ve Noah’ın düşünmek için beynini zorlaması gerekiyordu.

“Havalı görünmeyi mi? Pek sayılmaz. Kızı etkilemeyi mi? Evet.”

Hazel’ın hafif kahkahasının esintisi Noah’ın kolunu sıyırdı. “Eminim her zaman kızı etkilersin.”

Noah boğazını temizledi. “Bazılarını.”

“Bunları nereden buldun? Hep merak etmişimdir.” Parmakları Noah’ın bileğine taktığı renkli örgü bilekliklerin üzerinde geziyordu. Kızların yaz kamplarında yaptığı türden arkadaşlık bileklikleriydi.

“Yeğenlerim onları benim için yaptı ve postayla gönderdi.”

“Ve onları takıyorsun.”

“Onları sürekli taktığıma dair fotoğraflı kanıt talep ediyorlar.”

Alçak sesli bir başka kahkaha. “İyi bir dayısın.”

Noah omuz silkti ama Hazel’in omzuna yasladığı başını şu anda olduğu yerden kımıldatacak herhangi bir şey yapmak istemiyordu. Aslında mümkün olduğunca eve gitmekten kaçınan epey boktan bir dayıydı ama bunu da Hazel’a söylemek istemiyordu. Hazel’in onun iyi bir dayı olduğunu düşünmesini istiyordu. Ayrıca yaşından daha olgun olduğunu. Ayrıca delidolu, eğlenceli zamandan ibaret olmadığını.

Ancak Hazel delidolu eğlenceye ihtiyaç duyuyorsa, bunu ona verecekti. Onunla daha fazla zaman geçirmek için her şeyi yapacaktı.

“İkiniz buradaymışsınız! Çiftlikten ayrıldığınızı düşündük.” Annie’nin sesi, sessizliği bölerken aynı zamanda Hazel’ı Noah’tan uzaklaştırdı. Hazel devrilmek üzereyken Noah onu dirseğinden yakalayıp dik tuttu.

“Veya cinayete kurban gittiğinizi,” diye ekledi Jeanie, onu bir fenerle takip ediyordu.

“Burada kimse cinayete kurban gitmeyecek.” Logan en arkadan gelirken kollarına sokulmuş küçük bir siyah kedi vardı. O kedi nereden gelmişti? Sanki adam başıboş hayvanları kendine çekiyordu.

“Burası çok karanlık. Bir tehlikeyi önceden kestiremeyiz.” Jeanie ışığı çilek fidanlarının karşısına tutarak Hazel, şarap ve

Noah'tan oluşan suçlayıcı sahneyi aydınlattı. Jeanie kaşlarını kaldırdı.

“Siz çocuklar ne yapıyorsunuz?”

“Yabanmersini yiyoruz,” derken Hazel, gözlerini ışıktan korumak için elini yüzüne siper etti.

“Sen ve Noah burada karanlıkta oturmuş yabanmersini mi yiyorsunuz?” Annie ‘yabanmersini yemelerini’ hayal edebileceği en saçma şeymiş gibi söyledi.

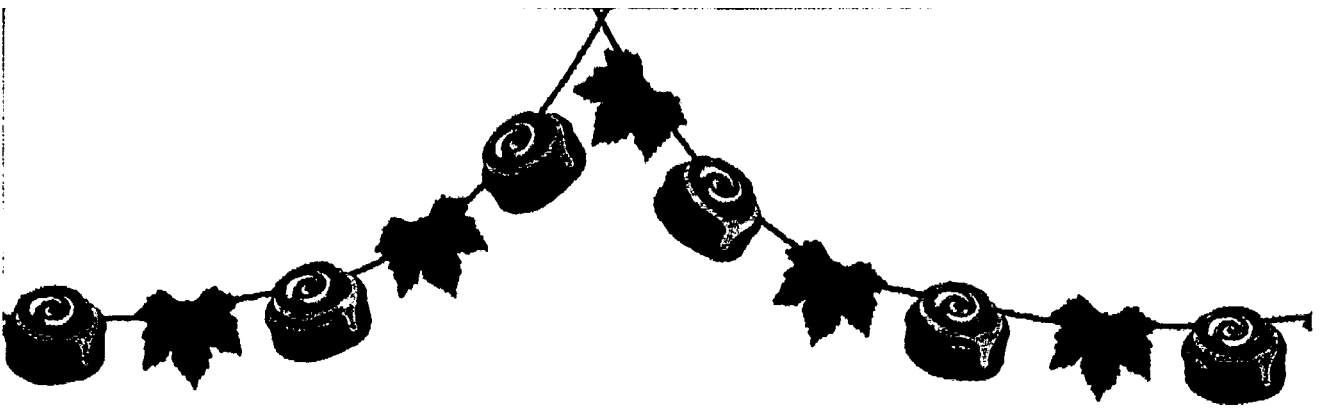
“Evet. Öyle yapıyoruz.” Noah ayağa kalktı ve bir elini Hazel’a uzattı; Hazel onun elini tutup kendisini kaldırmasına izin verdi. Poposundaki toprağı silkeledi ve arkadaşlarının yüzüne baktı.

“Üzgünüm, tüm şarabınızı içtim.” Hazel, Logan’ın yanından geçerken boş şişeyi ona verdi, karanlıkta tehlikeli şekilde yalpalıyordu.

“Onu eve bırakırım.” Arkadaşlarının şaşkın ve meraklı yüzlerine aldırmadan Noah garaj yoluna doğru onu takip etti.

“Onun evine! Seninkine değil!” diye seslendi Annie arkasından ve Noah elini sallayarak onu geçiştirdi. Bahçede o öpüşmeyi durdurmuştu, değil mi? Asla Hazel’dan ya da başka bir kadından faydalanmazdı ama maceralarına atılmak için çok heyecanlıydı.

Maceraları sona ermeden önce Hazel, onu şaraba gerek kalmadan öpecekti.

Beşinci Bölüm

Hazel akşamdan kalmaydı. Ama günlerden perşembeydi ve perşembe günleri babasıyla değişmez bir kahvaltı buluşmaları vardı. Bu nedenle Main ve Central caddelerinin köşesindeki lokantada, her zamanki masalarında oturuyorlardı; lokanta, nefis pankekleri ve vasat kahvesiyle ünlüydü. İşe giderken sahiden içilebilir bir kahve almak için Pumpkin Spice Kafe'ye uğrayacaktı.

Lokanta, olağan hafta içi kalabalığıyla doluydu; çoğunluğu yüksek sesle konuşan yaşlılardan oluşuyordu. Amir Sharma'nın spor toto kuponları üzerine Rico Stephens'a her ses yükseltişinde Hazel'in başı zonkluyor, arka köşedeki emekli kalabalığı da her geçen saniye daha çok gürültü koparıyordu.

"Berbat görünüyorsun, Hazelnut."

"Sağ ol, baba. Bunu söylemen ne tatlı."

Babası kahvesinden bir yudum içti. "Dürüstlüğe değer verdiğimi bilirsin."

"Akşamdan kalmayım."

"Bir perşembe sabahı mı?" Belediye başkanı bu rezaletten içtenlikle utanmış görünüyordu. Yani belki de, "bir ergen gibi davran" görevi tamamlanmıştı?

"Evet. Logan ve Jeanie dün akşam bir şenlik ateşi yakıp arkadaşlarını eve çağırdı."

“Fazla şamata çıktı mı?”

Hazel portakal suyuna doğru homurdandı. Fazla şamata çıkmamıştı, sadece kendisi aklını yitirmiş, yabanmersini çalılarının arasında sarhoş olmuş ve bir balıkçıya asılmıştı. Yirmilerinin son ayları için istediği başlangıcın bu olduğundan tamamıyla emin değildi ama kesinlikle delidoluydu.

“Öyle denebilir.”

“O durumda eve araba sürerek gitmediğini umuyorum.”

Hazel eve arabayla dönüş yolculuğunu, Noah direksiyonu çevirirken ön kollarındaki kasların esnemesini veya ona kapısına kadar eşlik edip içeri girmesine yardım etmesini düşünmeyi reddediyordu. Noah’ın onun sol yanağına kondurduğu öpücüğü veya nasıl “İyi geceler, Haze,” dediğini düşünmeyecekti. Takma adını, kalm sesiyle fısıldamasının bedenine baştan ayağa ürpertiler gönderdiğini. Hayır. Hayır, düşünmeyecekti.

“Elbette o şekilde araba sürmedim.”

“Sadece emin oluyorum.”

“Ben yirmi dokuz yaşındayım, baba.”

“Yine de iyisiyle kötüsüyle hâlâ benim bebeğimsin.”

Babası komikti ve aynı zamanda sevimliydi, bu yüzden Hazel boş verdi. Babası bugün plastik ördek desenli bir kravatla gök mavisi bir gömlek giyyordu ve imza gözlüğü burundan aşağı kayıp duruyordu. Ona kızgın kalmak zordu.

“Frank nasıl?”

“O iyi ve sana bir öpücük gönderdi.” Frank, babasının kocası ve Dream Harbor’a taşınma sebepleri idi. Hazel’in ikinci babasıydı ama herhâlde ona her zaman Frank diyecekti.

“Ya annem?”

“Annen iyi, okul yılı için hazırlanmaya başlıyor.” Hazel’in annesi Dream Harbor’a onlarla birlikte taşınmıştı ve hepsinin paylaştığı iki ailelik evin üst katında yaşıyordu. Anlaşılan

bazı insanlar bunu garip buluyordu ama Hazel asla garip bulmamıştı. Ebeveynleri asla geleneksel anlamda birlikte olmamıştı. Yalnızca birlikte bir bebek yapmaya karar vermiş iki arkadaşlardı ve bu herkes için gayet iyi sonuçlanmıştı.

Annesinin Diego ile Frida adında iki Fransız buldog köpekleri sayılmazsa –ki annesi kesinlikle sayıyordu– Hazel’ın kardeşi yoktu. Annesi ortaokulda sanat öğretmeni idi ve boş zamanlarında yaptığı, sık sık skandala yol açan, daima çıplak heykelleriyle tanınırdı.

“Ortaokul öğrencileri kabadır. Onun, bunu nasıl yaptığını anlamıyorum.”

“Annen mücadeleyi sever.”

“Hımm. Sanırım öyle.” Hazel önüne tepeleme pankek dolu bir tabak koyan yeni garsona gülümsedi. “Teşekkür ederim.”

“Belediye Başkanı Kelly.” Kadının elleri boş kalır kalmaz babası elini uzattı. “Tanıştığınızı sanmıyorum.” Babası en geniş gülümsemesini takındı ve Hazel, onun bu kadar hoş bir biçimde tuhaf olmasına karşılık dudağını ısırıldı.

Kadın onun gülümsemesine karşılık verdi ve elini sıktı. “Maribel. Tanıştığımıza memnun oldum.”

“Kasabada yeni misin?”

“Evet. Birkaç hafta önce taşındık.”

“Şimdiye kadar her şey nasıl gidiyor?”

“Çok iyi, teşekkürler.”

Hazel kahvaltısına gömülürken babasının hoş geldin konuşmasını duymazdan geldi. Şimdiye kadar Dream Harbor’un girdisini çıktısını çoktan öğrenmişti. Hâlbuki Maribel sohbetten memnun görünüyordu, ardından diğer bir oturma bölümünde birbirine sokulmuş Dot ile Norman’ın siparişini almak için ilerledi.

“Bu kasabadaki her bir kişiyi tanıyamayacağını biliyorsun, değil mi?”

Babası omletini keserken hoşgörüyle gülümsedi. “Dene-yebilirim.”

“Baba, hiç hissettin mi... bilmiyorum... sıkışıp kaldığını?”

Babası, çatal dolusu omleti ağzına götürürken duraksadı. Çatalını indirdi. “Elbette. Bazen herkes böyle hisseder. Neden sordun? Her şey yolunda mı?”

Hazel bir eliyle onun endişesini savuşturdu. “Ciddi bir şey değil. Sadece bilmiyorum... Huzursuz hissediyorum.”

Babası gülümseyerek omletine döndü “Kulağa eğlenceli bir yaz geçirmeye ihtiyacın varmış gibi geliyor,” dedi lokmalarının arasında.

Eğlenceli bir yaz.

Seninle öpüşmeye devam ederdim.

Noah’ın söyledikleri tüm gece olduğu gibi yine beyninde yankılanıyordu. Yüzüne bir sıcaklığın akın ettiğini hissetti. Babasını severdi ama o tür bir eğlenceli yazı katiyen onunla tartışmayacaktı.

“Evet, muhtemelen haklısın.”

“Tabii ki haklıyım. Ben senin babanım.”

Hazel pankeklerinin kalanını tıknırken sırttı. “Doğru. Tamam, şey benim işe gitmem gerekiyor.” Oturma bölümünden çıkıverdi ve babasının yanağına bir öpücük kondurdu. “Seni seviyorum.”

“Seni seviyorum.” Ayrılırken babası arkasından el salladı ve Hazel dışarı çıkana kadar çoktan yan masadaki başkan yardımcısı Mindy ile en iyi arkadaşı Tammy’ye katılmıştı. Hazel onlara pencerenin arkasından gülümsedi. Babası insanlarla konuşmaktan asla yorulmazdı.

Ilık bir sabahtı ama henüz sıcak değildi. Hazel yüzüne vuran sabah güneşinin tadını çıkardı. Kitabevine yürüyüş kısaydı ve yeni favorisi elmalı soğuk çayı almak için kafeye uğradığı hâlde Hazel erken vardı. Kitabevinin açılmasına yarım

saat vardı, bu yüzden tanıdık balıkçıyı, zümrüt yeşili kapısına yaslanmış görünce şaşırdı.

“Noah.”

Noah yavaşça sırttı ve Hazel soğuk çayını, o gülümsemeye karşı bir koruma olarak daha sıkı kavradı.

“Selam,” diyen alçak ve kalın sesi Hazel’a tüm tutarlı düşüncelerini kaybettirerek içinde titreşti.

“Burada ne yapıyorsun?”

“İyi olduğunu kontrol etmek istedim.”

“Elbette iyiyim.” Cevabı istediğinden daha huysuz çıkmıştı ama özellikle de dün akşamdan sonra, Noah’la yüz yüze gelmeye henüz hazır değildi. Bir veya iki hafta ondan kaçınabileceğini umuyordu. Veya belki sonsuza kadar.

“Şey, dün akşam sen...”

“İyiyim. Sadece işe dönmem gerek.” Noah’ın hâlâ yaslanarak onun kaçışını engellediği kapıyı işaret etti.

“Doğru. Üzgünüm. Ben sadece düşündüm ki...”

Onun yolundan çekildi ve Hazel kapının kilidini açtı ama kapıyı Noah’m yüzüne kapatamayacağından kendisini takip etmesine izin vermekten başka şansı yoktu.

“Bu dükkânın adı her zaman Tarçınlı Rulo Kitabevi miydi?” diye sorarken onu peşi sıra takip ediyordu.

“Hayır.”

“Neden değiştirdiniz?”

“Sahibi sürekli yenilikten hoşlanıyor.”

“Öyleyse... burada tarçınlı rulolar var mı?” diye sordu, sesinden umutlandığı belli oluyordu.

Hazel gülümsemesini bastırdı. “Her pazar sabahı.” Marka değişimiyle ilgili Hazel’ın en sevdiği şey buydu; her pazar sabahı tarçın ve şeker kokusu, hafta sonları çalışmayı keyifli kılıyordu.

“Ben nasıl bunu bilmem?”

Hazel omuz silkti. “Yeni sayılır.”

“Neyse. Sadece senin iyi olduğunu kontrol etmek istedim,” diye tekrar denedi ve Hazel onunla yüz yüze gelmek için döndü. Sabah güneşi, Noah’ın saçlarındaki altın tutamları vurguluyordu. Burnu ve yanakları güneşten yanmıştı ama Hazel’in genelde dönüştüğü dev ıstakoz gibi görünmek yerine Noah sağlıklı ve seksi görünüyordu. Kaşlarının arasında alışılmadık bir endişe çizgisi vardı.

Hazel iç çekti. Noah onun için gerçekten endişeli görünüyordu. “Ben iyiyim. Gerçekten.”

Bakışları, sanki hasar kontrolü yapıyormuşçasına onu inceliyordu; dün akşam Noah evden ayrıldıktan sonra Hazel’in bir kuyuya düşünüş olabileceğini düşünür gibiydi. Daha ilk delidolu gecesinde, Hazel’in hayatındaki iki erkek birden alarm zillerini çalmıştı; üstelik bahçeden ayrılmamıştı bile. Bu da son yirmi dokuz yılı fazlasıyla güvenli geçirdiğinin açık bir işaretiydi.

Noah onun gözlerine bakarak başıyla onayladı, anlaşılan onun iyi olduğuna inanıyordu. “Harika.” Endişeli yüz ifadesi haylaz bir hâl aldı. “Peki, ipuçlarına ne zaman başlıyoruz?”

Hazel dün akşam söylediği her şeyi, rica ettiği ve itiraf ettiği şeyleri, hatırlayınca yanaklarını sıcak bastı. O delice öpüşmeyi hatırladı. Çok da sarhoş değildi, sadece dürüst olacak kadar rahattı. Gerçekte istediği şeyleri yapacak kadar rahattı.

“Bunu yapmak zorunda değilsin. Delice bir fikirdi.”

Noah’ın gülümsemesi soldu. “Ya.”

Seninle öpüşmeye devam ederdim.

Hazel ne yapıyordu? Bu adam, bu çok seksi adam, yazın geri kalanını onunla birlikte geçirmeyi teklif ediyordu ve Hazel bunu yapmayacak mıydı? İsteddiği tam olarak bu değil miydi? Yirmilerinin son günlerini delidolu maceralarla geçirmek için bir şans değil miydi?

Güneşten bronzlaşmış ve rüzgâra maruz kalmış Noah'a baktığında, kahverengi gözleri onu izliyordu. Bu fikir *çok* delidolu hissettirdi. Noah'la zaman geçirmesi, onun teknesinden denize düşmesinden tutun da bu kasabada gerçek bağları olmayan, her an toparlanıp gidebilecek bir adama sahici duygular beslemesine kadar sayısız yönden ters gidebilirdi.

Fakat Hazel resmi olarak tedbiri ve sağduyuyu bir kenara bırakıyordu. Gelecek iki ay boyunca. Bu sabah tamamen ayık kafayla ve gündüz gözüyle Hazel bir karar veriyordu. Bunu kendisi için yapacaktı. Noah'ın teklifini kabul edecekti. Ayrıca bu yaz, ona başka hangi fırsatları verirse kabul edecekti.

“Ancak henüz yeni bir ipucu yok.” Onun arkasındaki titizlikle düzenlenmiş rafları işaret etti. Noah'ın yüzü yeniden aydınlandı. Hazel, Noah'ın duygularının yakışıklı yüzünün yüzeyine her an yansıdığını hızla öğreniyordu; belki bakışları, belki de ona özel bir şekilde gülümsemesi... Acaba Noah *gerçekten* onu arzuluyor muydu?

Hazel aceleci davranıyordu. Noah ona eğlenceli bir yaz geçirmesine yardım etmeyi teklif etmişti; onun yaz kaçamağı olmayı değil. Değil mi? Tabii. Bu tuhaf olurdu. Birine gidip basitçe sizinle *o türden* eğlenceli bir yaz geçirmeyi teklif edemezsiniz.

Lanet olsun. Büyük ihtimalle şu anda kulaklarına kadar kızarıyordu.

“Ama bir ipucu olduğunda bana haber verir misin?”

“İıı, evet. Demek istediğim daha fazlası olursa. Kim bilir?”

“Tamam, olmazsa biz de kendi eğlencemizi yaratırız.”

Noah'ın gülümsemesi büyüdü ve neyse ki Hazel'in soğuk çayı metal bir termostaydı, aksi hâlde bardağı şimdiye kadar ezmiş olurdu. “Bu öğleden sonra bir turum var ama herhangi bir şey bulursan bana mesaj at,” dedi Noah, çok sıradan bir şeymiş gibi omzunun üstünden. Sanki Hazel az önce çok

yakışıklı bir korsanla günahkâr bir anlaşma yaptığını hissetmemiş gibi.

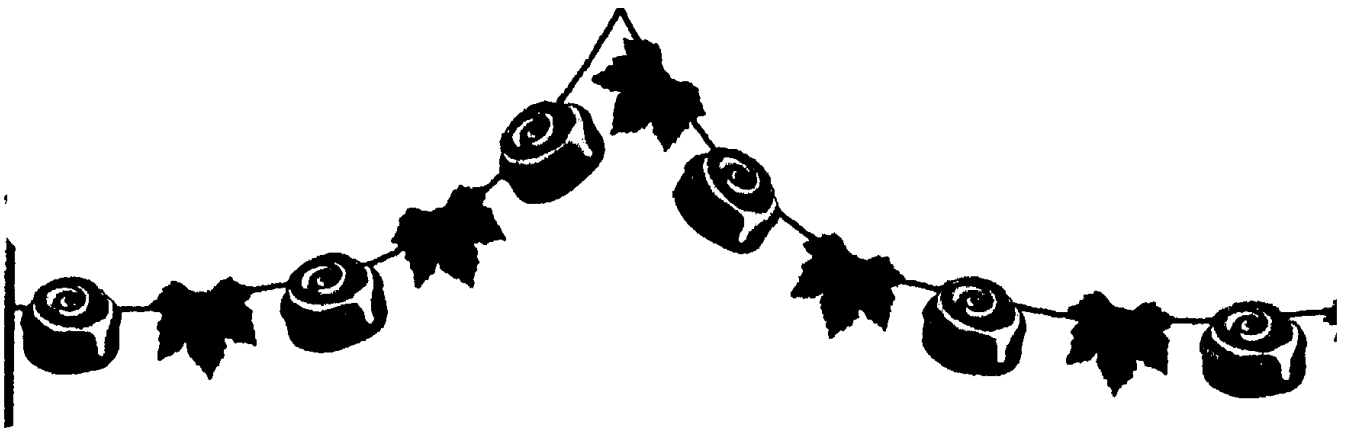
Deliriyordu.

Noah bir arkadaşı. Onlar kitabevine bırakılan ipuçlarını takip etmeye karar vermiş iki arkadaşı. Hayır, bu hâlâ kulağa delice geliyordu.

“Olur, tabii.” Noah kapıdan çıkarken Hazel arkasından el salladı. Onun yürüyerek ön pencereleri geçmesini ve sonra caddede gözden kaybolmasını izledi. Öyle yakışıklıydı ki bu anlaşmanın iyi sonuçlanması mümkün değildi ama artık çok geçti. Hazel, hem yazın hem de yirmili yaşlarının sonunu maceralı geçirmek için seksi kasaba balıkçısını yanına çekmişti; fakat birden kendini, boyunu aşan işlere kalkışmış gibi hissetti.

Hazel iç çekti ve açılış zamanından önce çantasını arka taraftaki ofise asmaya gitti. Herkes montlarını ve çantalarını burada bıraktığı, personel de öğle yemeklerini genellikle bu kanepede yediği için burayı kendi ofisi saymıyordu. Ama çalışma masası onundu.

Ayrıca masa, başını dayayıp az önce neyi kabul ettiğini düşünmek için mükemmel bir yerdi.

Altıncı Bölüm

Neredeyse bir hafta geçtikten sonra Hazel yeni ipucunu buldu. Bir hafta, ipuçlarını unutmak ve her şeyin saçma bir yanlış anlaşılma olduğunu fark etmek için yeterli zamandı. Sonraki birkaç ayı Noah'la birlikte geçirmenin aslında berbat bir fikir olduğuna karar vermek için yeterli zamandı.

Bunu hâlâ çok istiyor olsa bile.

Fakat Noah'a ipucundan bahsetmemesinin gerçek sebebi ipucunun aslında çok sıradan olmasıydı. Tamamen kendi başına takip edebileceği bir ipucuydu. Zaten bunu yapmayı planlıyordu. Hâl böyleyken bir rehber veya maceracı bir eşlikçiye ihtiyacı yoktu.

Bu sebeple markette tek başına milkshake için malzeme satın alıyordu. Ve yine bu sebeple dondurulmuş yiyecek koridorunda saklanıyordu çünkü az önce Noah'ın markete girdiğini görmüştü ve Noah onu fark etmeden kasada ödeme yapıp yapamayacağını hesaplamaya çalışıyordu. Bu deliceydi. Bugün bir başka işaretli kitap bulduğunu Noah'ın bilmesi gerekmiyordu; ipuçlarını bırakan kişi bu seferkinde yaz bitmeden tüm favori lezzetlerinin tadını çıkarmasını garantilemek istiyormuşçasına vanilyalı milkshake içmekle ilgili bir cümleyi işaretlemişti. Hazel'in sözünü bozduğunu Noah'm bilmesi gerekmiyordu.

Hazel markette bulunabilirdi. Normal bir insan gibi. Şimdi olduğu gibi.

Evet. Sorun değildi. Vanilyalı bir dondurma kutusu aldı ve sepetinde süt ile içeceğin üstünde duran süsleme şekerlerinin yanına koydu. Kasaya özgüvenle yürümeye hazırlanırken, arkasından gelen bir ses onu aniden durdurdu.

“Hazel Kelly.” O alçak ve kalın gürleme, onda dondurulmuş yiyecek reyonunda ya da belki de hiçbir yerde yüzleşmek istemeyeceği bir etki yarattı.

Döndüğünde Noah’ın yüzünde haylaz bir sırıtişla buzluklara yaslandığını gördü.

“Sana burada rastlamak ne hoş,” diyerek usulca yaklaştı.

Hazel sepetini gövdesine bastırdı. “Birkaç yiyecek alıyordum.”

Noah onun sepetine dikkatle baktı. “Dondurma ve süsleme şekerleri, leziz.”

“Ve süt.” Hazel aynı zamanda süt satın almasının önemi varmış, sanki bu onu yalanlarından temize çıkaracakmış gibi belirtti.

“Milkshake mi yapacaksın?” diye sorarken Hazel’in sırrını biliyormuşçasına hâlâ gülümsüyordu.

“Canım çekti ve favori milkshake mekânım geçen sene kapandığından dolayı kendim yapmaya karar verdim.” Saçma sapan konuşuyordu. Gülünçtü. Noah’ın onu daima bu kadar telaşlandırmaya hakkı yoktu. O sıradan bir erkekti. Hazel, ipuçlarından birinin ortaya çıktığı ortamda bunun ikinci kez yaşandığını kabullenmek istemiyordu. Burası marketti. Bir sürü insan buradaydı.

Az önce meyve-sebze bölümünde Andy’ye ve pişirme ürünleri koridorunda süsleme şekerlerine bakan Joe’ya rastlaması garip değildi. Burası küçük bir kasabaydı. Tanıdıklara rastlamak normaldi. Hazel’a, milkshake’in yanında onu

yemek istiyormuş gibi bakan yakışıklı adam dahil her şey normaldi.

Hazel güçlükle yutkundu.

“O hâlde...” Sepeti diğer koluna geçirdi.

“O hâlde, milkshake’ini afiyetle iç, Haze.” Noah uzaklaşıp gitmek üzereydi ama Hazel ona izin veremezdi çünkü Noah buradaydı. *Yine*. Üstelik milkshake’ini yalnız içmek istemiyordu. Hem söz vermişti...

“Bir ipucuydu!” deyiverdi pat diye ve Noah kaşlarını kaldırdı. “Sana söylemedim. Bir başka kitap ipucu yakaladım; milkshake’lerle alakalıydı fakat önemsiz görüldüğünden sana anlatmadım.”

Noah’ın gülümsemesi genişledi. “Bir ipucu mu?”

Hazel iç çekti. “Vanilyalı milkshake’ler objektif olarak daha iyidir. Daha soğuk ve daha tatlıdır. Evie pipetinin etrafından gülümseyerek bir yudum daha içti.” Hazel bu sabah bulduğu alıntıyı ezberden aktarırken Noah’ın yüzü yerine omzunun üzerinde bir yere bakıyordu.

“Mükemmel!” dedi, sanki Hazel okul oyunu için repliğini başarıyla söylemişti.

“Mükemmel mi?”

“Evet, daha fazla katılamazdım. Vanilyalı milkshake’ler en iyisidir.”

“Doğru.”

“İkimiz de burada olduğumuza göre... yani...”

Noah’ın umut dolu ses tonu karşısında Hazel elinde olmadan gülümsedi. “Benimle birlikte bir milkshake içmek ister misin?” diye sordu.

“Kelimenin tam anlamıyla, bundan daha çok istediğim bir şey yok.” Bakışlarını onun gözlerinden ayırmadı ve Hazel bu dediğine inandı. Şaşırtıcı bir şekilde Hazel’in da aklında bundan daha çok istediği bir şey gelmiyordu.

“Üzgünüm, sözümü bozdum.”

“Seni affediyorum.” Noah onun koluna girdi ve dondurulmuş yiyecek koridorunda ilerlerken ona eşlik etti. “Ama gelecek için bir tavsiye, Haze, milkshake’ler asla sıkıcı değildir.”

Hazel kahkaha atarken içinde rahatlama, sıcaklık ve heyecan hisleri dolaşıyordu.

Tamam, evren veya her kimsen, bu şeyle savaşımayı resmen bıraktım. Yolu göster.

Marketten dışarı, akşamın ılık havasına çıkarlarken “Senin mikserin mi yoksa benimki mi?” diye sordu Noah.

Hazel henüz Noah’ı evine kabul etmeye hazır değildi. Fazla erken bir adım gibi hissediyordu. “Seninki,” dedi ve Noah’ın alışveriş poşetlerini arabasının bagajına koymasına izin verdi.

“Mükemmel. Seninle orada buluşuruz.”

Arabayla uzaklaşana kadar Hazel, Noah’ın baştan markete gelmesinin nedeni her neyse onu satın almadığını fark etmedi.

Belki o da Noah’ı telaşlandırıyordu?

Noah’ın aslında bir mikserinin olmadığına muhtemelen değinmesi gerekirdi ama Hazel onun düşüncelerini karıştırmaya meyilliydi.

Yine de sorun çözüldü.

Mac’in barında sakin bir akşamdı ve bar sahibi/ev sahibi onların bara inip mikserini ödünç almalarını umursamamıştı. Ya da en azından onları kovmamıştı. Henüz.

“Arka tarafta olmamıza izin verildiğine emin misin?” diye fısıldarken Hazel, sıkış tıkış mutfakta ona daha fazla yaklaştı.

“Şüphesiz. Mac’in favori çalışanı olarak...”

Danny bulaşık makinesini bastırarak kadar gürültüyle homurdandı.

Noah boğazını temizledi. “Ya da Mac’ın favori çalışanlarından biri olarak.”

Hazel güldü.

“Belli ayrıcalıklarım var,” diye devam etti Noah mikseri en üst metal raftan alırken. Mac bu aleti buzlu margarita akşamlarında ortaya çıkarırdı. Noah onu tezgâha yerleştirirken Hazel poşetinden dondurmaya ve sütü çıkardı.

“Ya, ciddi misin?”

“Tabii. Gece geç saatlerde atıştırmalık almak için sürekli buraya damlarım.”

Hazel tekrar güldü, bakışları Noah’ın omzunun üzerine sürüklendi. “Öyle mi? Mac aldırılmaz mı?”

“Bilmediği şey Mac’i üzmez,” dedi göz kırparak.

“Güvenlik kameralarımızın olduğunu biliyorsun, değil mi?” Mac’in sesi Noah’ı korkuttuğundan bir elini göğsüne vurdu.

“Tanrım! Neden bu kadar sessizsin?”

“Garip övünmenden beni duyamazdın.” Mac kasvetli, eğlenmeyen bir tavırla hızla bir kaşını kaldırdı. “Selam, Hazel.”

Hazel kıkır kıkır gülmekten iki büklümdü ve Noah bu sesi dinlemeye devam etmek için Mac’in tüm gün onunla alay etmesine izin verirdi.

“Selam, Mac,” derken Hazel’in hafifçe nefesi kesildi.

“Bunu temizleyeceksiniz.” Mac dağıttıkları ortamı işaret etti. “Ayrıca gecenin bir yarısı buraya gizlice ineceksen üzerine bir şeyler giyin. Sıska kışını videoda görmekten bıktım.”

Hazel öyle şiddetli gülüyordu ki burnundan bir homurtu çıktı, böylece gülüşünün şiddeti arttı.

Noah sırtıttı. “Ben pek sıska değilimdir. Tanımlamak için kaslı demelisin.”

Hazel elinin tersiyle gözlerini sildi. “Kaslı mı?” diye ciyakladı, hâlâ kıkır kıkır gülüyordu.

“Evet, tabii,” diye söylendi Mac ve arka taraftaki ofise yöneldi.

“Kızdı mı?” diye sordu Hazel, sonunda gülmesini kontrol altına alarak.

Noah elini sallayarak diğer adamı önemsemediğini işaret etti. “Mac’i bilirsin.”

Hazel başıyla onayladı. Elbette Mac’i bilirdi. Hazel bu garip, küçük kasabadaki diğer herkesi tanıdığı gibi hayatının büyük bölümünde de Mac’i tanıyordu. Noah bir dakikalığına kıskançlık yaşadı. Hazel’la birlikte kendisinden çok daha fazla yıl geçirmiş olan herkesi kıskandı.

Başını iki yana salladı. Hazel şimdi buradaydı, ona gülümseyordu, gözleri hâlâ kahkahayla doluydu.

“Hazır mısın?” diye sorarak dondurmaya uzandı.

“Fazlasıyla.”

Mikseri dondurmaya ve karışımlarının içilebilir olması için yeterli miktarda sütle doldurdular; ardından karışımı uzun bira bardaklarına –milkshake içmek için mantıklı gelen tek şeye– döktüler.

Hazel ikisinin de tepesine süsleme şekeri serpti.

“İşte. Bu onları özel yapıyor.”

Noah, Hazel’in burada oluşu ve özel biri olması sayesinde içeceklerin özel olduğunu söyleme isteğini bastırdı. Bir sonraki adımı Hazel’in atmasına izin vereceğine kendi kendine söz verdikten sonra, markette onu çoktan köşeye sıkıştırmıştı. Bir gün içinde bu kadarını yapmak fazlasıyla yeterdi.

Bunun yerine içeceğini yudumladı; milkshake’i pipetten güçbela çekebiliyordu. Yoğun, soğuk ve tatlıydı.

“Çok iyi,” diye inledi Hazel. Noah ise zihnini zorla başka yöne çevirdi; oysa bu sözleri Hazel’ın, kendisi onun uyluklarının arasındayken söylemesini hayal ediyordu.

“Teşekkürler,” dedi Hazel.

Noah şaşkınlıkla baktı. “Ee... ne için?”

“Milkshake. Benim her zaman yaptığımdan çok daha iyi oldu.”

“Lüks mikserdendir.”

Hazel gülümserken pipet dişlerinin arasındaydı. “Haklısın.”

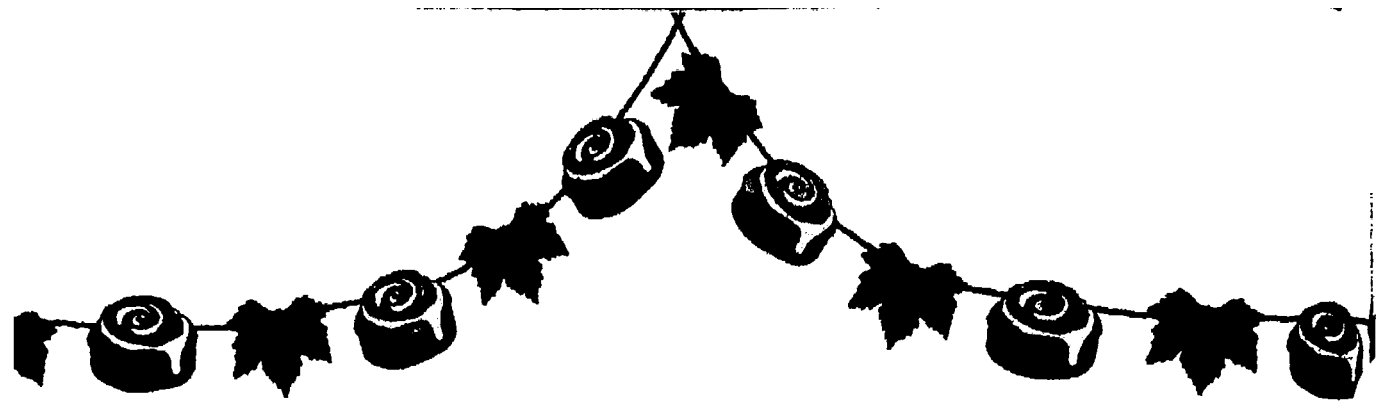
“Ya da bizim iyi bir ekip olmamızdandır.”

Hazel başını geriye yatırıp onu inceledi. Bir karar veriyordu. Onunla ilgili bir karar. O an, Noah’a muazzam biçimde önemli geldi. Hâlbuki olmamalıydı. Hâlbuki Dany birkaç adım ötede bulaşıkları yıkarken Mac’in mutfağında sadece milkshake içiyorlardı. Bu anla ilgili hiçbir şey önemli değildi.

Yine de...

“Evet, sanırım olduk.”

Noah ister istemez testi geçtiğini hissetti.

Yedinci Bölüm

“Alex?”

“Evet?” Hazel’ın en iyi çalışanı, halıdan boya kalemelerini toplarken başını kaldırdı. Mor saçlı Alex’in büyüleyici bir okuma sesi ve Dream Harbor tarihine dair ansiklopedik bilgisi vardı. Hem en genç hem de en yaşlı müşteriler tarafından sevilirdi.

“Hikâye saati sırasında bu rafların çevresinde amaçsızca takılan birini görmüş olabilir misin?”

Alex ayağa kalkıp gözlerini romantizm bölümüne dikmiş olan Hazel’ın yanına gitti. “Romantik kitaplarını karıştıran okul öncesi bir çocuk gördüm mü? Ah, hayır.”

Hazel ofladı. “Ya onlara eşlik eden yetişkinler?”

“Buraya gelmişken kitap satın alan birkaç kişi vardı. Romantizm türünde olup olmadıklarını hatırlamıyorum. Kontrol etmemi ister misin?” Alex bilgisayarı işaret etti ama Hazel elini sallayarak onu reddetti.

“Hayır, hayır sorun yok.” Alex sorular sormadan önce, Hazel ters çevrilmiş, bir sayfasının köşesi kıvrılmış kitabı kapmıştı ama hâlâ Alex’in şüpheli herhangi bir şey görüp görmediğini merak ediyordu. Tüm olayı açıklamadan, ki bunu yapmaya hiç niyeti yoktu, pek bir şey söyleyemiyordu.

Okul öncesi hikâye saati genellikle kalabalık olurdu ve bugün de farklı değildi. Hazel, en son kitabını paylaşması ve eski bir favorisini okuması için her ay farklı bir yerel yazar ayarlardı. Annie'nin pastanesi ikramlar gönderirdi ve ebeveynler ile çocuklar buna bayılırdı. Hazel da bayılırdı. Son minik müşteriler sırayla çıkana ve ters yerleştirilmiş kitabı fark edene kadar öyle meşguldü ki ipuçlarını tamamen unutmuştu.

Bugün kimlerin burada olduğunu zihninde aceleyle yokladı. Isabel ve çocukları; George ise küçük yeğeniyle gelmişti ve Annie elbette kurabiyeleri bırakmak için uğramıştı. Tammy torunuyla birlikte ziyaret etmişti ve bu sadece başlangıçtı. Tam bir kaostu. Hazel'in şüphelileri net bir şekilde belirlemesi mümkün değildi.

Bunun gerçekten önemli olduğundan emin değildi ama o mesajları kimin bıraktığını bilmek istiyordu. Onları takip etmek için kendi sebepleri olmasına karşın, yine de birinin bunu neden yaptığını bilmek istiyordu. Hepsi bir şaka mıydı?

Bir şakanın hedefi olduğunu düşünmek hoşuna gitmedi.

Alex, halıdaki ezilmiş boya kalemlerini temizlemeye koyulmuştu; Hazel da bundan faydalanıp tezgâhın arkasına gizlenerek kitabı açtı.

Dönme dolap aşağı inerken, heyecandan midesi hopladı.

Hazel dönme dolaplardan nefret ederdi. Ya da genel olarak yükseklikten.

Ama bu engelin beklemesi gerekiyordu.

Kazıyarak temizlenmesi gereken boya kalemleri ve dezenfekte edilmesi gereken yüzeyler vardı. Okul öncesi çocukları vahşiydi.

Noah teknesinden inerken telefonu bir mesajla öttü. Bir kitap sayfasının fotoğrafıydı. Sayfada tek bir satırın altı çizilmişti.

Sırıttı.

Bir dönme dolap, ha?

İskelede bir direğe yaslanıp onun cevabını bekledi. Bir başka mesajın belirmesi uzun sürmedi.

Yükseklikten nefret ederim.

Belli ki bu gizemli kişi seni korkularınla
yüzleştirmek istiyor

Saçmalık

Noah yüksek sesle gülerek yakınındaki bir martıyı ürküttü.

Delidolu bir yaz istediğini sanıyordum?

Eğlence sayesinde delidolu, dehşet yüzünden değil

Bazen ikisi birbirinden ayrılmaz

Hazel'in tek karşılığı huysuz bir yüz emoji oldu; Noah da marina otoparkındaki arabasına doğru yürümeyi sürdürdü. Küçük bir marinaydı; Dream Harbor'a adını veren liman, kayalık bir kıyısı olan bir koydan fazlası değildi. Noah'ın teknesinden başka çok az balıkçı teknesi vardı ve birkaç eğlence teknesi yan yana limana yanaşmıştı.

Dream Harbor, en azından kıyı boyunca çeşitli yerlerdeki

diğer kasabalarla kıyaslandığında, büyük bir turizm merkezi değildi. Tepedeki eski han ile birkaç yıl önce ilave ettikleri yeni, fiyakalı spa ve resort otel dışında insanların kalabileceği fazla yer yoktu ama buna rağmen nüfus her yaz dinlendirici tatil arayan misafirlerle artardı. Noah küçük sahil kulübesi fikrinin, diğer turistik yerlerdeki tıka basa dolu plajlar ile aşırı kalabalık restoranlar olmadan sakin bir deniz kenarı tatili arayan insanları kasabaya çekeceğine emindi. Bununla birlikte, az miktarda ev olduğu gerçeğinden ötürü sabit misafir akışıyla bile kasabanın nüfusuna hiç fazla ekleme yapmayacaktı. Bunun kasaba halkının endişesinin bir kısmını yatıştıracığını umuyordu.

Bu iyi bir fikirdi. Noah gerçekleşebileceğine tam olarak inanmasa bile iyi bir fikir olduğunu biliyordu. Sadece onu kasaba konseyine kabul ettirmenin bir yolunu bulması gerekiyordu. Kasabanın dünyadan soyutlanmışlığı konusunda inanılmaz koruyuculardı. Logan'ın anlattığına göre Dream Harbor'un iyi insanlarını, tek bir spa açmanın bütün kasabanın sonu olmayacağına ikna etmek uzun yıllar, nice hararetli tartışma ve Belediye Başkanı Kelly'nin üst üste gördüğü rüyaları gerektirmişti.

Han olmasaydı Noah'ın işi de olmazdı. Sonrasında kalacak bir yerleri olduğu için kasaba ziyaretçilerini balıkçılık turlarına çıkarabiliyordu. Diğer yandan Noah turistik bir kasabada büyümüştü. Dream Harbor'ın kendisini geçici misafirlere neden tamamen teslim etmek istemediğini anlıyordu.

Ancak ikisini dengelemenin bir yolu olduğuna inanıyordu. Bir gün fikrini sunmanın bir yolunu bulacaktı. Belki.

Noah arabasına bindi, pencerelerini açık bıraktı. Annie'nin iddiasına rağmen, aslında tekneden indiğinde yoğun bir şekilde balık kokardı ve duş almayı sabırsızlıkla beklerdi. Otoparktan ayrılmadan önce Hazel'a bir mesaj daha attı.

Anlaşılan bu hafta sonu karnavala gidiyoruz.

Hazel derhâl cevap verdi ve Noah gülümsemesine engel olamadı.

Karnavala giderim ama dönme dolaba binmem

Göreceğiz...

DÖNME DOLABA BİNMEM

Noah bir kahkaha attı ve telefonunu kenara bıraktı. İster her eğlence aletine binsinler ister sadece etrafta oyalanıp dursunlar, onun için fark etmezdi. Hazel Kelly'yle bir randevusu vardı. Bunu elde etmek için bir kitabın sayfalarında beliren şifreli mesajlara ihtiyaç duymuştu. Alışıldık tarzı değildi ama bunu kabul edecekti.

Duştan çıktığında ve yatağına uzandığında Hazel'dan üç mesaj daha gelmişti.

Bence karnavalda buluşalım.

Sekiz civarında.

Ve belki bu ipucu olayından kimseye bahsetmemeliyiz.

Noah kaşlarını çattı.

Neden?

Bilmiyorum. Bana hâlâ saçma geliyor. Ayrıca şüphelileri tespit etmeliyiz.

Şüpheliler mi?

Evet, yani ipuçlarını, kimin ve neden bıraktığını bulmalıyız.

Noah yüzünde bir gülümsemeyle sırtüstü yuvarlandı. Hazel'la konuşmak hoşuna gidiyordu. Onunla konuşabilme şansını yakalamış olmak hoşuna gidiyordu.

Bu anlaşmanın bir gizem çözme parçası olduğunu bilmiyordum.

Buna anlaşma deme. Tuhaf oluyor.

Tamam. Ne demeliyim? Hazel ile Noah'ın Eğlenceli Yazı!

Hayır.

Kısaltması HİNEY

Kesinlikle hayır.

HİNEY!!

Zaten yaz neredeyse bitiyor

Evet ama "Hazel ile Noah'ın, Hazel'in otuzuncu yaş gününden önceki eğlenceli iki ayı" insana aynı etkiyi vermiyor.

Yüce Tanrım, kendimi neyin içine soktum böyle?

Şimdiye kadar geçirdiğin en iyi yaz
olacak.

Noah büyük vaatlerde bulunuyordu ama buna mecburdu. Oynayacaksan büyük oyna, değil mi? Üstelik bu Hazel'la tek şansıyla kesinlikle onu değerlendirecekti. Onları bir araya getiren koşullar ne kadar garip olursa olsun.

Öyle mi?

Garantili.

Vay be.

Eğlenmek konusunda çok iyiyimdir.
Hazel.

Hazel'in şarap tadındaki dudaklarını düşündü. Bunu bilsin veya bilmesin, Hazel da eğlence konusunda çok iyiydi.

Buna inanıyorum.

Güzel, karnavalda görüşürüz.

Tamam, görüşmek üzere o hâlde.

HİNEY!!

Bu kadar yeter.

Tamam. Hoşça kal, Hazel.

Hoşça kal, Noah.

Noah, Dream Harbor Okul Aile Birliği'nin düzenlediği Bir Yaz Gecesi Karnavalı'na daha önce hiç katılmamıştı. Bekâr bir adamın tek başına katılacağı bir etkinlik gibi gelmemişti. Çoğunlukla, birkaç oyun oynamak için ailelerini sürükleyecek ve uyku saatlerinden sonra ayakta kalacak küçük çocuklarla dolu olacağını ve başka pek bir olayı olmayacağını varsaymıştı. Okul tekrar başlamadan önce çocukların özgürlüklerini kutlamaları için okulun yönettiği küçük bir etkinlikti. Herkesin katılacağı bir şey değil.

Çok yanılmıştı.

Dream Harbor'daki çoğu etkinlikte olduğu gibi, kasaba yerlileri bu etkinliğe de tam güç katılmıştı. Buna bir de etkinlik için gelen turist akını ekleyin; karnaval tıklım tıklım doluydu. Kasabanın yeşil alanı eğlence aletleriyle doluydu. Bir gecede çay fincanları, salıncaklar ve küçük bir hız treni belirivermişti. Devasa ışıklı dönme dolap, hepsinin üzerinde yükseliyordu. Main caddesi trafiğe kapatılmıştı ve oyun stantlarıyla dolmuştu. Tahta stantlardan sarkan kocaman dolgu oyuncak hayvanlar, ödül kazanmak için şanslarını deneyen çocuk ve yetişkin kalabalığını çekiyordu. Parkta Noah'ın aklına gelen her milletten ve kültürden yemek arabaları sıralanıyor, havayı kızarmış hamur, tütsülenmiş tavuk, döner kokularıyla kaplıyordu. Bilet standına doğru giderken ağzı sulanıyordu.

"Selam, Noah." Isabel ona gülümsedi. Noah standı yaklaşıırken hâlâ her şeyden biraz dumura uğramış vaziyetteydi.

"Bu hayret verici."

Isabel güldü. "Evet, Okul Aile Birliği bunun için çok uğraştı ama gelecek okul yılında çocukların aktivitelerinin çoğunu finanse ediyor, yani buna değer."

“Gerçekten etkileyici.”

Yanında oturan Andy, pamuk şekere ulaşmak için sıçrayıp duran bir grup ortaokul öğrencisine bilet dağıtıyordu. Noah onlarda titreşen enerjiyi hissedebiliyordu. Öğrenciler koşarak uzaklaşırlarken Andy başını iki yana salladı.

“Selam, Noah.”

Noah gülümsedi. “Kırk papel neye yeterse.”

Isabel nakit parayı aldı ve Andy ona her yerde geçerli bir dizi kırmızı bilet verdi.

“Destegin için teşekkürler!” dedi Isabel ve kazandığı dolu oyuncak köpeği ona göstermek için koşarak yanına gelen kızına, Jane’e döndü.

“Sadece yirmi beş deneme gerekti,” dedi babası Marc kahkaha atarak.

Isabel gözlerini devirdi. “En azından para okula dönüyor.”

“Tatlı köpek,” dedi Noah dikkatini Jane’e çevirerek. “Belki ben de bir tane kazanırım.”

Jane ona acıyarak baktı. “Çok zor bir oyun. Hiçbir şey kazanmayabilirsin.”

Noah başını aşağı yukarı sallarken gülümsemesini bastırdı. “Tamam, sağ ol. Elimden geleni yapacağım.”

“Tüm yapabileceğin bu. Çabalamak.” Küçük kız ciddi bir yüzle tavsiyesini verdikten sonra eğlence aletlerinin bulunduğu yöne sığıştı.

Marc başını iki yana salladı. “Tavsiye vermekte, almakta olduğundan çok daha iyi. Çocuk kazanana kadar stanttan kılmıdamadı.”

Noah kahkaha atarken Marc’m omzuna hafifçe vurdu. “İyi şanslar, dostum.”

“İhtiyacım olacak.” Isabel’in yanağına bir öpücük konurup kızını takip etmek için ayrıldı.

“İyi eğlenceler!” dedi Isabel Noah’a göz kırparak, bakış hızla Hazel’in onu beklediği yere yöneldi. Noah’ın Dream Harbor Kitap Kulübü’nün, Hazel’in ipuçlarının ne kadarını bildiğini merak edecek zamanı olmadı çünkü Hazel’i görünce beyni durdu.

Etrafında hareket, gürültü, ışıklar ve insanlar dönüp dursa da Noah’ın gözü sadece ondaydı. Her şey bulanıklaşırken Hazel cam gibi berrak kalıyordu.

Belediye başkanı babasının aceleyle büyük, pofuduk şeker öbekleri ürettiği pamuk şeker standının yanında duruyordu. Yine şort giyiyor olmasını Noah son derece dikkat dağıtıcı buldu. Uylukları sanki şahsi bir saldırıydı. Dikkatini tekrar yüzüne verdi. Hazel gülümsüyordu. Ona.

Noah’ın arkasında büyüyen bir insan sırası olmasaydı ve Isabel ona kafasında neler döndüğünü tam olarak biliyormuş gibi bakmasaydı, orada donmuş hâlde sonsuza kadar kalabilirdi. Ama hareket etmezse, Yaz Gecesi Karnavalı’nın bilet standında bir kargaşaya sebep olmayı göze almalıydı.

Noah ona yaklaşırken Hazel selamlamak için bir elini kaldırdı. “Merhaba.”

“Selam.” Ne mükemmel bir açılış cümlesi. Noah’ın kadınlarla arası iyiydi, değil mi?

“Babamı tanıyorsun.”

“Noah, nasılsın? İşler nasıl?” Belediye Başkanı Kelly küçük bir çocuğa, bir çubukta pamuk şeker uzatırken gülümsemişti. Pamuk şeker çocuğun başından daha büyüktü.

“İşler iyi.”

“Harika, harika.” Adam konuşurken kâğıt çubukları şekerin içinde çevirmeyi sürdürüyordu. “Seninle konuşmak istiyordum...”

“İş konuşmak için burada değil, hayatım.”

“Haklısın, haklısın. Üzgünüm.”

“Frank’i tanıyor musun?” diye sordu Hazel, eli diğer adamın kolundaydı. “Benim diğer babam.”

Frank Noah’a utangaçça gülümsedi. “Tanıştığımıza memnun oldum.”

“Ben de tanıştığımıza memnun oldum.” Noah adamla tokalaşmak için elini uzatacaktı ama Belediye Başkan Kelly çoktan Noah’ın eline dev, mavi bir pamuk şeker çubuğu yerleştirmeye başlamıştı.

“İkinize iyi eğlenceler!” Belediye başkanı az önce Noah’a göz mü kırpmıştı?

“Hadi.” Noah buna kafa yoramadan Hazel onu elinden tutup stanttan uzaklaştırdı. “Onu yemek zorunda değilsin,” dedi babasının standının duyma mesafesinden çıktıklarında.

“Neden onu yemeyeyim ki?”

Hazel burnunu kırıştırdı. “Çünkü iğrenç.”

“İğrenç mi?! Pardon?”

Hazel hafif bir kahkaha attı. “Bu bildiğin şekerli hava işte.”

“Neden şekerli havayı istemeyeyim? Doğrusu, keşke tüm hava, şeker aromalı olsaydı. Şahane olurdu.”

“Ve yapış yapış.”

Noah omuz silkti. “Sanırım.” Pofuduk şekerden bir parça koparmak için Hazel’in elini bıraktı. Şeker diline değdiği anda eriyerek damarlarına tatlılık gönderdi. Noah parmaklarını yalayarak yapışkanları temizledi. Hazel’in bakışlarını hızla çevirmeden önce kendisini izlediğine yemin edebilirdi.

“İlk ne yapmak istersin?”

“Şey...” Noah bakışlarının imalı biçimde dönme dolaba kaymasına izin verdi.

“Olmaz. Henüz hazır değilim.”

“Tamam, sıkıntı yok.” Etrafına bakındı. “Biraz oyun oynamaya ne dersin?”

Hazel başıyla onayladı. “Oyun oynayabilirim.”

“Harika.” Noah biraz daha pamuk şeker kopardı ama onu ağzına koyamadan Hazel onun ön kolunu kavradı ve şekerin yönünü kendi ağzına çevirdi. Dudakları Noah’ın parmaklarını usulca sıyırdığında Noah az kalsın lanet çubuğu yere düşürüyordu.

Hazel hafifçe iç çekti. “Hatırladığım kadar kötü olmaya-bilir.” Onun önünden yürümeye koyuldu ve Noah kendini peşinden gitmeye zorladı yoksa kalabalıkta onu kaybederdi.

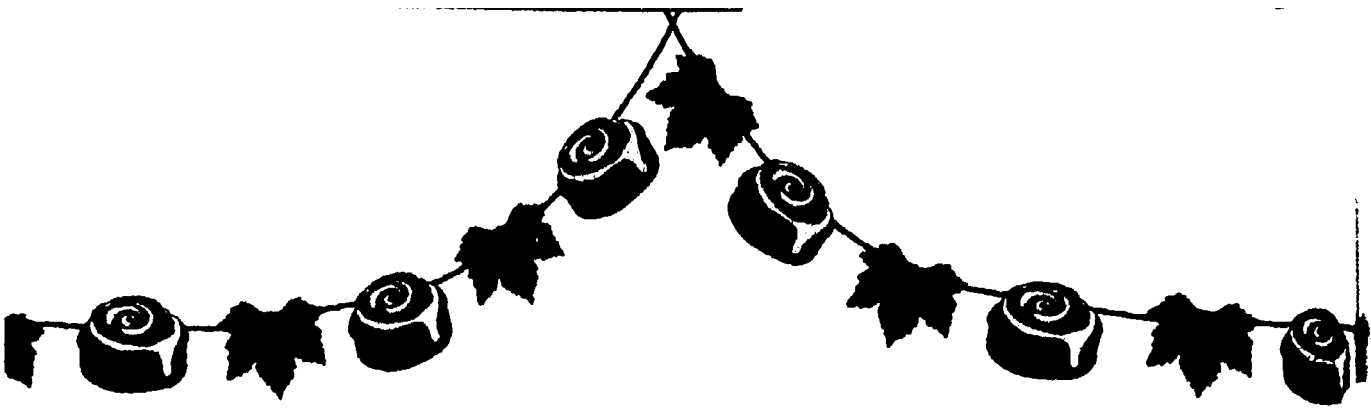
Bu Hazel Kelly kimdi ve Noah onunla ne yapacaktı?

Derhâl zihnine üşüşen, ona daha fazla pamuk şeker yedirmekle başlayan ve Hazel’in yatağında tamamen çıplak olmasıyla sonlanan hayallere aldırmadı. Bu bir aile etkinliğiydi. Hazel’in geniş uylukları, çıplak omuzları ve şimdi gözlerini ayıramadığı, o güne dek fark etmediği teniyle ilgili bu hayaller de diğerleri gibi bastırılmalıydı.

Hazel onun hâlâ arkasından geldiğinden emin olmak için omzunun üstünden baktı ve haylaz bir gülümseme dudaklarında oynadı.

Ona böyle bakmaya devam ederse Noah artık düşüncelerinin nereye saptığından sorumlu tutulamazdı. Bu Hazel Kelly, belaydı.

Ve Noah beladan hoşlanırdı.

Sekizinci Bölüm

Hazel genellikle karnavalдан veba misali kaçınırdı ve dolayısıyla buraya yıllardır gelmemiştir. Muhtemelen liseden beri. Dönme dolaba her baktığında soğuk terler dökmemesinin sebebinin, bir defasında Annie'yle birlikte gök gürültülü bir sağanakta yaklaşık bir saat tepesinde mahsur kalması ve hiç öpüşmeden öleceğine inanması olduğundan neredeyse emindi.

Annie ona bunu teklif etmişti ama Hazel'a o sırada korkunç, karşılıksız bir aşk beslediği Heath Ryan'la öpüşmekle aynı şey gibi gelmemiştir. Bu yüzden kibarca reddetmişti; gerçi o an iki kız da birbirine sokulmuş, her uzak gök gürlemesinde çığlık atıyordu.

İtfaiye gelene kadar o ve Annie sıırılsıklam olmuş ve dehşete düşmüştü. Ve Hazel bir daha asla karnavala gitmemiş veya bir dönme dolaba binmemiştir. Fakat o travmatik an karnavaldan kaçınmasının asıl sebebi değildi.

Hazel, karnavaldan hoşlanmıyordu.

Fazla sıcaktı.

Fazla kalabalıktı.

Fazla gürültülü, kaotik, böcek dolu ve...

Diğer sebeplerini hatırlayamıyordu çünkü Noah halka fırlatma standına yaklaşmış, ona bir peluş oyuncak kazandıracak

büyük planları varmış gibi çabucak ve ukalaca gülümsemişti. Hazel ise olgun, yetişkin bir kadın olduğundan bu beklentiyle tabii ki hiç heyecanlanmadı.

Noah'ın pamuk şekerini tutarken ağzına bir parça daha tıktı. Şeker kan akışında hızla ilerliyordu, belli ki bu yüzden Noah'm üç sarı halkayı teker teker tahta kazıklara doğru fırlatmasını izlerken midesi garip şeyler yapıyordu. Noah hepsini ıskaladı.

Standı yöneten ergene daha çok bilet verdi. "Bu sadece ısınmaydı."

"Hımm. Evet, ısınmak önemlidir."

Noah ona sırttı ve sonra dikkatini tekrar kazıklara çevirdi. Tekrar ıskaladı. Peş peşe üç kez. Homurdandı.

"Jane bunun zor bir oyun olduğuna dair beni uyardı."

Hazel kahkaha attı.

"Elimden gelenin en iyisini yapmamı söyledi."

"İyi bir hayat tavsiyesi."

"Zeki, anaokulu öğrencisi." Noah ona göz kırptıktan sonra bir başka halkayı fırlattı. Kazığın etrafında döndü ve sonra tangırdarak yere düştü. Noah başını eğdi. "Kahretsin."

"Hadi bakalım, şampiyon. Belki bir dahaki sefere." Hazel bir elini onun koluna koyup oyundan uzaklaştırdı ve parmaklarının orada, üst kol kaslarında oyalandığını fark etti. Kolu oldukça... sağlamdı.

Noah onun yol göstermesine izin verdi ve Hazel geri çekilemeden elini tuttu. Noah'ın eli de sağlamdı; iri, güçlü ve halka fırlatmaktan çok daha ilginç şeyler yapma becerisine sahip.

Hazel boğazını temizledi. "El ele tutuşursak kasabalılar bizi pazartesiye kadar evlendirir."

Noah, sadece onun duyabileceği kadar alçak sesle kahkaha atıp kulağına fısıldamak için eğildi. "Bana uyar."

Hazel ona dikkatle baktı, kalabalığın arasından dolanırlarken kaşları çatıktı. “Ah, lütfen.”

“Ah, lütfen ne?”

Hazel inanamayarak hafifçe ofladı. “Herkes bir kadınla bir yazdan daha uzun süre birlikte olmadığını biliyor. En fazla iki ay. Bu hesaba göre beni doğum günümde terk ederdin.”

Noah kaşlarını kaldırdı. “Ah, sahiden mi? Bunu herkes biliyor mu?”

“Evet. Sen turistlerden, geçici misafirlerden, kasaba dışındakilerden hoşlanırsın. Hatta bir gelinin bekârlığa vedasını kutladığı tüm grubuyla çok ilginç bir hafta sonu geçirdiğine dair bir söylenti vardı.” Bunu düşündüğünde Hazel’in yanakları kızardı. Neden bu konuyu açmıştı? Pekâlâ, eğlenceli yazları boyunca bu... flört olayına kendini kaptırması anlaşılırdı ama bundan daha fazlasıymış gibi davranmak saçmalık olurdu.

Noah’ın pazartesiye kadar onunla evlenmek istediğini düşündüğünden değil ama kasaba dedikodu yapardı, varsayımlarda bulunurdu. Hazel ise Noah’ın aralarındaki ilişki konusunda açık olmasını istiyordu.

Aralarındaki ilişki konusunda *kendisi* açık olmak istiyordu.

Hazel onun gülüp bekârlığa veda grubuyla ilgili bir espri yapmasını bekledi ama Noah bunun yerine sessizleşti.

“Üzgünüm, amacım sana hakaret etmek değildi. Ben yalnızca... Sadece... insanlar konuşacak. Ve bunu arkadaş olarak yaptığımızı biliyorum. Arkadaşça eğlenceli bir yaz...” Noah onun gözlerine baktığında Hazel’in sesi canlılığını yitirdi; Noah’ın gözlerindeki bakış arkadaştan fazlası olmak istediğini söylüyordu. Hazel’in nefesi düzensizleşti. Ah, lanet olsun.

“Hayır, hayır. Haklısın. Uzun süreli ilişkileri tercih etmiyorum.”

“Doğru.”

“Hem *tüm* bekârlığa veda grubuyla değildi.”

“Ya.”

“Ama her şeyin bir ilki vardır.” Noah ona göz kırptı, onu kalabalığın arasına çekerken tekrar gülümsüyordu. Her şeyin bir ilki mi vardır? Bir dakika... tüm bekârlığa veda grubunu mu yoksa uzun süreli ilişkiyi mi kastediyordu?

Aslında sormaması gereken daha fazla soru sormak üzereydi ama Noah çoktan sıradaki oyun standına varmış, biletleri şımarık liseli görevliye uzatıyor ve su tabancasıyla hedeflere su fişkirtmanın onun tarzı olduğunu Hazel’a garanti ediyordu. Zaten sorularının pek önemi yoktu çünkü bu yaz Noah’la ilişkilerini ciddileştirmeye hiç niyetli değildi. Doğrusu, ciddiyet Hazel’ın niyetinin tam tersiydi.

Bir zil sesi çaldı ve küçük taburelere oturmuş oyuncular, hedeflerine ateş etmeye başladı. Hedefe ne kadar çok vurursanız küçük yarış atınız o kadar hızlı koşardı. Noah iki tane sekiz yaşında çocukla ve postacı Bay Prescott’la mücadele ediyordu.

Işıklar yanıp sönüyor ve hoparlörlerden tiz, çirkin müzik bangır bangır çalıyordu. Buna rağmen Noah tamamen odaklanmıştı: Alnındaki o çatık ifadeyle sahte tabancanın üzerine eğilişi Hazel’ın istemsizce gülümsemesine yol açtı. Ayrıca Noah kazandığında ağzından dökülen tezahüratı da engellemeyemedi.

“Senin için.” Noah dev pengueni gururla ona sundu. Neredeyse bir metre boyundaydı; Hazel bunun kanserojen bir maddeyle doldurulduğuna emindi. Oyuncak son derece yarıncı ve zehirli görünüyordu ama o, Noel hediyesi almış bir çocuk gibi sımsıkı göğsüne bastırdı.

“Ona bayıldım.”

Noah kahkaha atarken gözlerinin kenarları kırıştı. “Şimdi dedikodu kazanlarının süratle neler üreteceğini hayal et.”

“Noah ve Hazel, Antartika’ya kaçmış. Eve yeni bir evcil hayvanla döndüler.”

“Hazel bir metre boyunda smokinli bir bebek doğurmuş.”

Stanttan uzaklaşırlarken Hazel kıkır kıkır gülüyordu, pengueni kolunun altına sıkıştırdı. Pamuk şeker çoktan bitmişti.

Noah’a sııttı. Belki her şeye rağmen karnavalıdan hoşlanıyordu.

“Noah’ın çok daha yakışıklı erkek kardeşi kasabaya geldi ve Hazel’in ayaklarını yerden kesti.”

Noah buna gücenmiş gibi yaptı. “Hey. Daha yakışıklı mı? Bak, bu kalbimi kırdı, Haze.”

“Erkek kardeşin var mı ki?”

“Yok. İki ablam var. İkisi de benden daha akıllı ve daha sorumluluk sahibi.”

“Ama kesinlikle daha yakışıklı değiller.”

Noah tekrar kahkaha atarken Hazel’in boştaki elini tuttu. Hazel ona izin verdi. Dream Harbor dedikodu kazanı ne isterse söylesin. Hazel onlardan korkmuyordu.

“Kesinlikle hayır. Ama böyle dediğimi onlara söyleme.”

“Katiyen.” Yiyecek kamyonlarına doğru yürüdüler. “Yiyecek bir şey alalım mı? Gerçek yiyecek bir şeyler.”

“Olur.”

Uzun süre düşünüp taşındıktan sonra tavuk döner yeme-ye ve taze sıkılmış, anlamsız ölçüde büyük bir limonatayı paylaşmaya karar verdiler. Yapış yapış bir piknik masasında karşılıklı otururlarken küçük çocuklar tiz sesler çıkararak yanlarından koşarak geçiyordu. Sıcak ve nemli bir akşamdı; Hazel’in uylukları metal banka yapıssa da bunu her zamanki kadar önemsemiyordu.

“Onlarla tanışmak isterim,” dedi.

“Kimlerle tanışmak? Sözde alem yaptığım bekârlığa veda grubuyla mı? Hoş kızlardı.”

Hazel onun koluna bir şaplak attı. “Hayır! Ablalarınla.”

“Gerçekten mi?”

“Evet, elbette.”

“Neden?”

Hazel omuz silkti. “Bilmiyorum. Buralarda bir gizem sayılırsın.”

“Bir gizem mi? Bundan hoşlandım.” Noah kaşlarını hızla aşağı yukarı oynatırken dönerinden bir ısırık daha aldı.

“Ciddiyim. Bir gün çıkageldin ve seni aslında pek tanımadığımı fark ediyorum.”

“İster inan ister inanma, Haze, dışarıda, insanların sürekli gelip gittiği bir sürü kasabada kimse dikkat çekmiyor.”

“Eh, bu üzücü.”

Noah omuz silkti ama artık onun gözlerine bakmıyordu. Şakacı ruh hâli kaybolmuştu. Hazel lanet karnavalın eğlencesini yok etmeyi başarmıştı.

“Sen buraya taşındığında bir sürü insanın dikkatini çektiğine eminim.”

“Aile işini bıraktığımda kesinlikle onların dikkatini çektim.”

“Ya.”

“Sürekli çuvallayan biri olarak pek bir gizemim yok. Hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm.”

“Beni hiç hayal kırıklığına uğratmıyorsun.”

Noah tekrar onun gözlerine baktı, yüzünde sakın bir şaşkınlık ifadesi vardı. Çekici bir sırıtışla onu çabucak örtbas etti. “Bence hedefimize dönmeliyiz.”

“Öyle mi?”

“Hı hı. Sana eğlenceli bir akşam sözü verdim. HİNEY, hatırlıyor musun? Bir HİNEY akşamında boş boş oturup benim aile dramımı konuşamayız.”

“Kulağa Alman bir kuzen falanmış gibi geliyor.”

Noah güldü, şakacılığı yine gözlerinden okunuyordu.

“HİNEY daha fazla aile muhabbeti yok diyor. Dönme dolaba binme zamanı.”

Hazel penguenine daha sıkı sarıldı. “Bana kalırsa bir akşam için yeterince eğlendim. Bence yatmaya gitmeliyim.”

“Haze, saat dokuz.”

“Yorgunum.”

“Haze, saat dokuz demek, ihtiyar kadınların yatma saati demektir.”

“Ben ihtiyar bir kadınıym.”

“Hayır, sen gençsin, enerjiksinsin ve eğlençelisin. Ve seksisin.” Bir göz kırpmaya daha. Ürpertici olmadan göz kırpmayı nasıl başarıyordu?

“Seksi mi?”

“Fena hâlde.”

Hazel gözlerini devirdi ama yine de yanaklarına bir sıcaklık yayıldı. Gelinlerin bekârlığa veda partilerinin zamparası Noah, onu seksi buluyordu. Bu, Hazel’in başını döndürdü.

“Tamam, peki. Dönme dolaba binebiliriz ama üstüne kuşarsam bu senin suçun.”

“Anlaşıldı.” Bir elini uzattı ve Hazel’in yapış yapış banktan kalkmasına yardım etti. “Gerçi eğlence aletlerine yemekten önce binmemizi dilerdim.”

Hazel güldü. “Artık geri dönüş yok.”

Noah gözlerini bir saniye daha onunkilere dikti, şimdi bakışı daha yoğundu, ardından onu eğlence aletlerine doğru çekti. *Artık geri dönüş yok.*

Dönme dolap midesini, Noah’ın az önceki bakışından daha fazla etkileyemezdi.

“Elimi sık... Uff... Biraz daha hafif sık.”

“Üzgünüm.” Hazel tutuşunu gevşetti ama gözlerini açmadı. Bir dönme dolap koltuğunda Noah ve pengueninin arasına sıkışmış, yavaşça karnavalın yukarısına yükseliyordu ama bunu düşünmüyordu. Veya dönme dolabın bu sabah monte edildiği gerçeğini... Peki kimler tarafından? Ya bir vidayı gözden kaçırmışlarsa? Bunların hiçbirini düşünmüyordu.

Bunun yerine Noah’ın onunkilere geçmiş parmaklarına, vücudunun yan tarafındaki sıcak vücuduna ve kulağındaki kalın sesine odaklandı. Açıkçası hepsi onu tamamen farklı bir şekilde sersemletiyordu.

“Gerçekten gözlerini açmalısın. Yukarısı çok güzel.”

“Neden duruyoruz?” Dönme dolap durduğunda Hazel’in kalbi ağzına geldi.

“Daha çok insanın binmesi için.”

“Bundan nefret ediyorum.”

“Diğer insanların da binmesinden mi?”

Noah’m omzuna bir şaplak atmak için gözlerini açması gerekti ve onun sırttığını gördü. “Hayır. Bir defasında tepede mahsur kaldım.”

“Ne kadar zaman?”

“Aşağı yukarı bir saat. Ama fırtına vardı.”

“Lanet olsun, Hazel. Bu aletle ilgili sahici bir travman olduğunu bana söylemedin.” Noah onunkilere geçmiş parmaklarını gevşetip kolunu Hazel’a sardı. Hazel bundan nefret etmedi.

“Ben iyiyim. Sanırım.” Kabinin ön tarafına baktı ve aşağıda ıslıl ıslıl parlayan karnavalı gördü. Müzik ile kahkaha sesleri, akşam meltemiyle sürükleniyor, karnavalın

coşkulu enerjisini kısıyor ve akşama geçici bir nitelik katıyordu. Karnavalın ötesinde, Dream Harbor'ın parıldayan ışıkları kasabayı, Hazel'in bir anlığına görme fırsatı bulduğu farklı bir dünya gibi gösteriyordu; hem samimi hem de uzak. Buradan marinayı ve limandaki ışıkları seçebiliyordu. Bu güzellik, ona korkusunu unutturmak için neredeyse yeterliydi.

“Kusacak gibi misin?”

“Ee... Hayır. Şu anda değil.” Çark dönmeye başladı ve inişlerine devam ettiler. Hazel'in midesi ağırlaştı ve gözlerini tekrar yumup başını Noah'ın omzuna yasladı.

Tuzlu hava, güneş ışığı ve sabun. Hazel derin bir nefes aldı. Zemine ulaştıklarında ve bir başka tur için tekrar yükselirlerken Noah'ın kolu Hazel'in omuzlarında sabit kaldı. Bu kez Hazel baktı.

“Bu eğlenceli olabilir.”

“Sanki buna şaşırdın.”

“Evet.”

Noah güldüğünde bunun hissi, Hazel'in yanaklarında usulca gezindi. Başları birbirine yakındı, oturdukları koltuk dardı ve penguen büyüktü. Başka seçenekleri yoktu.

“Daha eğlenceli ne olabilir, biliyor musun?” diye sordu Noah.

“Ne?”

“Yukarıda öpüşmemiz.”

Gülümsemesi şakalaştığını söylüyordu ama gözleri çok ciddi olduğunu anlatıyordu. Noah şimdi daha yakındaydı, burnu Hazel'in yanağına değiyordu, alnı onunkine yaslanıyordu. Üstelik bu anla ilgili her şey delidolu hissettiriyordu.

Hazel yaklaştı.

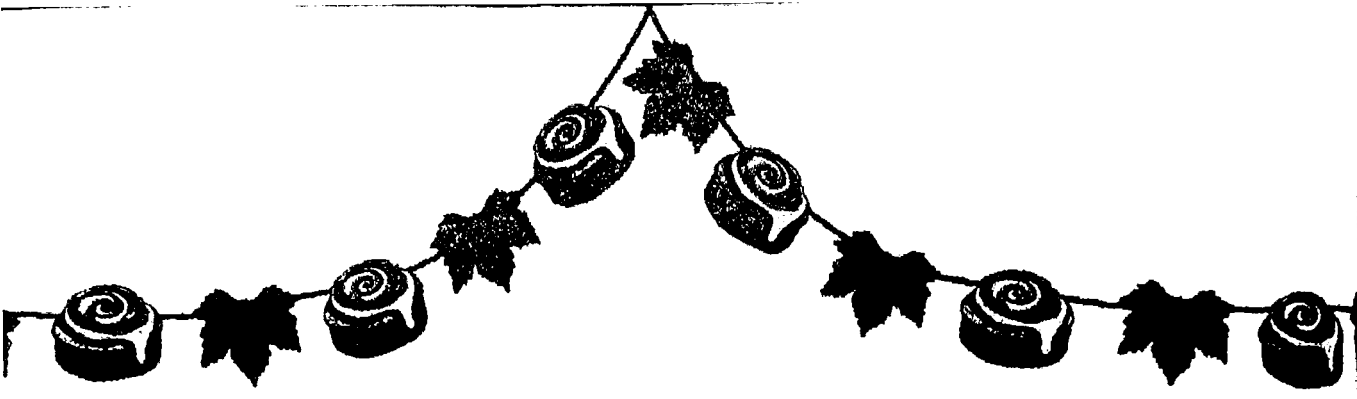
Dudakları onunkilere sürtündü. Noah inleme ile iç çekme arasında bir ses çıkardığında Hazel öpüşmeyi derinleştirdi,

dili onun ağzına daldı ve Noah'ın pamuk şeker, limonata, yaz gibi tadı Hazel'in *hoşuna gitti*.

Çark onları tekrar aşağı indirmek için dönerken Hazel geri çekildi ve eğlence aletlerinin rengârenk ışıklarında Noah'ın sersemlemiş ifadesini yakaladı.

“Lanet olsun, Hazel Kelly,” diye fısıldadı.

Ve Hazel gülümsedi.

Dokuzuncu Bölüm

Noah, önceki gece Hazel Kelly'yle öpüşmesinin etkisini hâlâ ne bedensel ne de zihinsel olarak atlatabilmişti ve günün ilk turundan önce soğuk kahveye ihtiyaç duyuyordu.

Pumpkin Spice Kafe'ye girdiğinde içerinin serin havası ona çarptı. Mekân, her zamanki gibi sabah kafein dozunu almak için gelenlerle dolup taşıyordu.

Sıraya girdi, küçük hayalet kedi onu karşılamak için yanına geldiğinde Casper'ın kulaklarının arasını kaşımak için eğildi. Kedi mutlulukla mırıldadıktan sonra yavaşça uzaklaşarak pencerenin yanında konforlu bir koltukta oturan bir üniversite öğrencisinin kucağına kıvrıldı.

"Noah!" Evrak çantasını bir omzuna asmış Kaori sırada onun arkasında belirdi. "Dün akşam ne yaramazlıklar yaptın?" diye sordu neşeli bir havayla. Fakat Noah bunlara kanmayacak kadar uzun zamandır burada yaşıyordu. Kaori onun ağzını yokluyordu.

"Ah, bilirsin, her zamanki şeyler. Yerel kız öğrenci yurtlarından birkaçını ziyaret ettim, yeni arkadaşlar edindim. Senden n'aber? Son zamanlarda iyi bir şeyler okudun mu?"

Kaori'nin gülümsemesi köpek balığını anımsatırcasına genişledi. Noah birdenbire Kaori'nin bir duruşma avukatı olarak çapraz sorguya çektiği herkese acıdı. Kaldı ki Noah'ın

yalanlarına kanmıyordu ama Noah kitap kulübünden korkmuyordu.

“Ah, bir sürü güzel kitap var. İslah olmuş bir zamparayla ilgili bir tanesini yeni bitirdim.”

“Eh, ıslah olmuş bir zamparayı herkes sever.” Göz kırıp tezgâha doğru döndüğünde Kaori arkasında kıkır kıkır gülüyordu.

“Selam, Noah.” Jeanie bu sabah kasadaydı ve o da Noah’a bir şeyler biliyormuş veya bildiğini düşünüyormuş gibi gülümsüyordu.

“Selam, Jeanie.”

“Akşamın nasıldı?”

Hazel onu öpmeden önce mi yoksa öptükten sonra beyninin kimyasını yeniden düzenlediğinde mi?

“İyiymiş, teşekkürler.”

Jeanie hâlâ ona gözlerini dikmiş bakıyordu, onun devam etmesini bekliyormuşçasına koyu renkli kaşlarını kaldırmıştı.

“Şey, sütlü bir soğuk kahve istiyorum.”

“Tamam, tabii.” Bu sabah Jeanie kasayı idare ederken içecekleri hazırlayan Joe’ya siparişini seslendi.

“Hazel geldi mi?”

Jeanie’nin gülümsemesi genişledi. “Hayır, henüz değil.”

“O hâlde bir de elmalı soğuk çay alacağım.”

“Onun içecek siparişini biliyorsun.”

Noah, Kaori’nin az önce arkasında hülyalı bir şekilde içtiğine emindi ama arkasına dönmeyi reddediyordu.

“Bana böyle bakmayı bırak, Jeanie.”

“Nasıl?”

Noah gözlerini kıstı. “Böyle işte. Hazel bir arkadaşım.”

“Hı hı. Tabii. Arkadaşın. Anladım.” Ona içeceklerini verirken Jeanie’nin yüzünde onun söylediği tek kelimeye bile inanmamış bir ifade vardı; bu adıldı çünkü Noah da inanmıyordu

ama onun ve Hazel'in ilişkisini, meraklı kitap kulübü başkanı dahil Dream Harbor'ın yarısı arkasında sırada beklerken tartışmayacaktı.

"Görüşürüz."

"Hoşça kal, Noah."

"Hoşça kal, Noah!" diye cıvıldadı Kaori tezgâha yaklaşıırken. Noah onun ve Jeanie'nin neyle ilgili kıkırdadığını bilmek istemiyordu.

Jeanie'nin imalı bakışlarından ve Kaori'nin ince eleyip sık dokuyan sorularından kurtulmak üzereyken Logan içeri girdi. Noah'ın gerçekten farklı bir kahve dükkânı bulması gerekiyordu.

"Noah."

"Selam, dostum. Ben de tam çıkıyordum..."

"Dün akşam ne oldu?"

Yüce Tanrım, bu kasaba.

"Karnavalda güzel zaman geçirdim. Bu arada sen neredeydin? Okula destek olmayı canın istemedi mi?"

Logan'ın boynundan yukarıya doğru, yanaklarına yavaş yavaş bir kırmızılık yayılıyordu. "Jeanie bir yazlık elbise giydi."

"Pardon?"

"Evden dışarı çıkmayı başaramadık, tamam mı?" Logan kelimeleri onu boğuyormuş gibi zar zor söyleyince Noah kahkahayı patlattı.

"Lanet olsun. Felaket bir elbise olmalı."

"Öyleydi. Ama konu bu değil."

"Peki tam olarak konu ne?"

"Orada Hazel'la birlikte olduğunu duyduk. Bir randevu gibi."

"Sahiden bu kasabada duyduğun her şeye inanmamalısın, dostum. Herkesten çok bunu sen bilmelisin." Logan'a çabucak sırttıktan sonra etrafından dolaşıp kapıdan çıktı.

Kasabanın onların küçük randevuları hakkında konuşacağı konusunda Hazel şaka yapmıyordu. Ama ne isterlerse düşünebilirlerdi.

Noah muhteşem zaman geçirmişti.

En iyisiydi.

Doğrusu, o kadar iyiydi ki dün gece uyuyamamıştı. Yataktaki bir o yana bir bu yana dönmüştü ve Hazel'in tadının ne kadar tatlı olduğunu, Hazel'in omuzlarına doladığı koluna sürtünen saçlarının ne kadar yumuşak olduğunu düşünmüştü.

En önemlisi, geri çekilirken Hazel'in yüzündeki hoşnut gülümsemeyi düşündü. Onu daha fazla görmek istiyordu.

İçecekleri taşıyarak bitişik dükkâna yürüdü; ansızın, gününe başlamadan önce belli bir kitapçıyı görmesi gerektiğini hissetti.

“Hazel, buradasın!”

Hazel, Annie'nin sesini duyunca gözlerini dizüstü bilgisayarından kaldırıp ona baktı. Annie, kapalı olduklarında her zamanki gibi arka kapıdan içeri girmişti.

“Elbette buradayım. Senin de kendi işyerinde olman gerekmez miydi?”

Annie onun endişesini elini sallayarak geçiştirdi. “Dün akşam karnavalda Noah'ın yaklaşık on dolgu oyuncak kazandıktan sonra seni omzunun üzerinde dışarı taşıdığını duydum.”

Hazel şaşkınlıkla baktı. “Şey, hayır. Böyle olmadı.”

Annie kanepeye oturdu. “O hâlde nasıl oldu?”

Hazel tüm kitap-ipuçları-rehberliğinde-eğlenceli-yaz olayını ve Noah'ı çok çekici bulduğunu hâlâ açıklamak

istemiyordu, bu yüzden en basit yalanı tercih etti. “Noah bana birlikte gitmeyi teklif etti, ben de kabul ettim.”

Annie’nin gözleri genişçe açıldı. “Ve...”

“Hepsi bu. Eğlenceliydi.”

“Eğlenceli mi?”

“Evet, eğlenceli. Aslına bakılırsa, benim de eğlenme kapasitem var.”

Annie’nin alını kırıştı. “Şüphesiz, Haze. Ama sen karnaval-dan nefret edersin. Özellikle lisenin üçüncü yılındaki dönme dolap fiyaskosundan beri.”

Hazel omuz silkti. “Dönme dolapların biraz eğlenceli olduğu ortaya çıktı.”

Annie onu incelerken alnındaki kırıışıklık derinleşti. “İyi olduğuna emin misin?”

“Evet.”

“Peki Noah’la aranızdaki...”

“Geçici.”

“Geçici mi?”

“Evet. Eğlenceli ve geçici.”

Annie homurdandı.

“Ne?”

“Haze, birbirimizi uzun zamandır tanıyoruz, değil mi? Ve sen hayatın boyunca asla geçici takılmadın.”

Hazel konuşmak için ağzını açtı ama hemen geri kapadı. Annie yanılmıyordu. Hazel tek eşliliğe alışkındı. Hayatı boyunca yalnızca üç erkek arkadaşı olmuştu; ilişkiler bir-iki yıl sürüyor, sonra da beklenmedik bir biçimde sona eriyordu. Üstelik ayrılıkları dramatik ya da ilginç de değildi. Her seferinde dostça ayrılmış, arkadaş kalmaya karar vermişlerdi. Hatta üniversitedeki erkek arkadaşı Japonya’ya geri döndükten sonra ona hâlâ ara sıra e-posta yazıyordu. Hepsi son derece... sıkıcıydı.

“Şey, şimdi geçici takılıyorum.”

Annie onu değerlendirirken Hazel’a farklı bir açıdan bakıyormuşçasına başını yana eğdi.

“Bunu destekliyorum.”

“Bu meselede senin onayını aldığım için çok mutluyum,” dedi Hazel umursamaz bir alaycılıkla.

Annie kendinden memnun hâlde sırıttı. “Bence bu sana iyi gelebilir. Yani, Noah açıkça seni yatağa atmak istiyor.”

“Kendini kaptırma. Tek yaptığımız öpüşmekti.”

“Öpüştünüz!” Annie az kalsın kanepeden fırlayacaktı. “Nasıl da lafı dolandırdın, Haze.”

Arkadaşına bakıp başını iki yana salladı. “Büyütülecek bir olay değil.”

“Kesinlikle büyütülecek bir olay.” Annie öne eğildi. “Nasıldı?”

Hazel’ın yanakları ısındı. “Bu...” *Gelmiş geçmiş en iyi öpücüktü.* “Bu çok hoştu.”

Annie kaşlarını çattı. “Hoş mu? Hazel bu adam cinsel tecrübesiyle tanınıyor. Hoştan daha fazlasına ulaşman gerek.”

“Tanrım, Annie. Onunla ilgili böyle konuşma.”

Annie bir kaşını kaldırdı. “Bekle bir dakika. Ona karşı duyguların olamaz. Demek istediğim, Noah takılmak için eğlenceli olabilir ama ciddi ilişkilere girmiyor. Asla. Onun yalnızca turistlerle yattığını biliyorsun.”

“Biliyorum. Hem bu kez ciddi ilişki istemiyorum. Ciddiyetten bıktım.”

Annie ona hâlâ şüpheyile bakıyordu ama başıyla onayladı. “Tamam. Bu süreçte gözlerin açık olsun.”

Hazel gözlüğünün arkasında gözlerini genişçe açtı. “Açık zaten. Ardına kadar. Ben ne yaptığımı biliyorum.”

“Pekâlâ, bebeğim. Sana inanıyorum. Geri dönmem gerekiyor. George’u dirseklerine kadar kurabiye hamuruna batmış

hâlde bıraktım ve aşağı yukarı yarım saat sonra pastaneyi açıyoruz. Seni seviyorum.”

“Ben de seni seviyorum. Öğle yemeği?”

“Elbette.” Annie ofisten çıkarken neredeyse Noah’la çarpıştıyordu. “Aa, merhaba, Noah. Bugün nasılsın?” Sesi yüksek ve garipti; Noah omzunun üstünden Hazel’a açıkça, bugün onun neyi var diyen bir yüz ifadesiyle baktı.

Hazel omuz silkti ve dudaklarının kenarlarını çekiştiren küçük gülümsemeye engel olamadı. Bugün Noah’ı görmeyi beklemiyordu ama o burada olduğundan, Hazel’ın midesi her zamanki gibi taklalar atmaya başladı.

“İyiym. Sen nasılsın?” diyerek Noah, Annie’nin tiz sesli sorusuna cevap verdi.

“İyiym. Çok iyiym. Gitmeliyim!”

Annie ofisten aceleyle çıkarken Noah başını iki yana salladı.

“Nasıl içeri girdin?” diye sordu Hazel.

“Arka kapıdan. Üzgünüm, bunu yapmamam mı gerekirdi?”

“Eh, bana içecek getirmişsin, o yüzden izin vereceğim.”

Noah’ın yüzünü aydınlatan gülümsemesi Hazel’ın nefesini kesti. Noah soğuk çayı çalışma masasına koydu ve onun karşısına oturdu, içeceğindeki buz küplerini döndürüyordu. Onu, o koyu gözlerle ve oyuncu sırtışıyla, tam da kendi tarzında seyrediyordu.

Arka taraftaki bu loş ofiste bile Noah muhteşem görünüyordu. Bakır rengi saçları, karmaşık dövmeleri, bronzlaşan teni, bileğindeki renkli örgü bileklikler. Sanki denizi doğruca Hazel’ın ofisine getirmişti.

Hazel konuşmadan önce nefes aldı. “Ee... Burada ne yapıyorsun?” diye sordu, Noah’ın gözlerini nihayet ondan ayırmasına minnettardı.

“Sana bir içecek getirdim. Ve seni görmek istedim.”

“Beni görmek mi istedin?”

“Elbette.”

“Tamam.” O da içeceğini karıştırdı ve Noah’m gözlerine bakmadan büyük bir yudum içti. Dün gece onu öpmüştü. Tamamen ayıktı, bilinçli bir seçimdi ama şimdi bununla ne yapacağını bilmiyordu. Hatta bununla ilgili hiçbir şey bilmiyordu. Annie’nin uyarıları zihninde yankılanıyordu.

“Bak, Noah. Dün akşam hakkında...”

“Ben eğlendim. Ya sen?”

“Ben de ama...”

“Aması yok.”

“Ne?”

“Yazını eğlenceli geçirmene yardım etmem için beni ikna ettin, değil mi?”

“Evet ama...”

Noah başını olumsuz anlamda salladı. “Aması yok. Eğlendik. Görev başarıyla tamamlandı.”

“Ama öpüşmemiz...”

“Eğlenceliydi.”

“Çok. Ben sadece aramızın tuhaflaşmasını ya da bilmiyorum... Kafa karıştırıcı olmasını istemiyorum.”

Noah öne eğildi, ön kollarını dizlerine dayadı. Hazel onun sağ kolunda beş yıldız ve iki büyük yıldızçiçeği saydı. Gözleri tekrar Noah’ın kileri bulduğunda endişesi oyuncu bakışına sızmıştı.

“Senin yapmak istemediğin hiçbir şey yapmak istemiyorum, Hazel. Ama iyi zaman geçiriyorsan o hâlde sadece nasıl gittiğine odaklanalım. Tamam mı?”

Hazel karşı çıkmadı. Bunu kendisi istemişti. Noah’tan bu yüzden yardım istemişti. Yazın onu nereye götüreceğini görmek istemişti. Bunun kafa karıştırıcı olması gerekmiyordu; acı verici derecede basit olabilirdi.

“Tamam.”

Noah’ın sırtışı genişledi. “Tamam, harika. Başka ipucu var mı?”

“Eminim vardır ama henüz kontrol etmedim.”

“Neyi bekliyorsun?” Noah hemen ayaklandı ve Hazel cevap veremeden ofis kapısından çıktı. Hazel ona yetiştiğinde romantizm bölümünün önündeydi.

“Bak! Eğik bir kitap.”

“Hımm.” Hazel kitabı raftan çekti ve köşesi kıvrılmış sayfayı buldu.

Noah’ın hafif nefes alışışı Hazel’in dikkatini çekti. Bir kaşını sorarcasına kaldırdı.

“Bu heyecan verici.”

Hazel gülerek parmağını sayfada gezdirdi.

“Ayak parmaklarını serin kumlara soktu ve başını geriye yatırıp sıcak güneşin yüzünü okşamasına izin verdi.” Noah o alçak, gürleyen sesiyle altı çizilmiş satırı yüksek sesle okudu. Hazel ürpertisini bastırdı.

“Görünüşe göre plaja gidiyoruz,” dedi Noah. Ona hâlâ öyle yakındı ki nefesi Hazel’in yüzünün etrafındaki bukleleri hareketlendiriyordu.

Hazel iç çekti.

“Lütfen bana plajlardan hoşlanmadığını söyleme.” Noah’ın yüz ifadesi, sanki Hazel şahsen annesine hakaret etmiş gibi sertleşti.

“Her zaman güneşten yanarım, her yer kum olur ve son seferinde bir martı, sandviçime kaka yaptı.”

Noah’ın kahkaha atmamak için direndiğini Hazel görebiliyordu. “Söz veriyorum, bu kez hiçbir yabani hayvan öğle yemeğine kaka yapmayacak.”

“Bunun tutabileceğin bir söz olduğunu sanmıyorum.”

“Balıkçı onuru.”

Hazel kaş çatmayı denedi; kumla, başıboş kuşun kakasıyla, kaçınılmaz güneş yanığıyla ilgili huysuzluk etmeyi denedi ama imkânsızdı. Noah heyecandan âdeta parıldarken olmazdı.

“Tamam, peki.”

“HİNEY!” Noah kitabı onun ellerinden aldı. Kapakta boydan boya *Baştan Çıkartan Koy* yazıyordu. “Ayrıca bunu alıyorum.”

Hazel dudak büktü. “Hayır, almıyorsun.”

“Parasını ödeyeceğim.”

“Onu okumak istemezsin.”

“Elbette isterim.” Kasaya doğru yürürken Hazel’a hızla gülümsedi. “Eğitici görünüyor.”

Hazel gülümsememeyi başardı. “Komiksin.”

“Beni bunun için işe aldın, değil mi?”

Noah hâlâ gülümsüyordu, fakat yüz hatlarının üzerinden kuşkulu bir gölge kaydı.

“Bunun için değil. Hem ben seni işe almadım.”

“Doğru. Sadece şaka yapıyorum.”

Hazel tezgâhın diğer tarafına geçip kitabı onun ellerinden aldı. “Bunu seninle birlikte yapmak istedim çünkü senden hoşlanıyorum.”

“Ha.”

“Ve bunda iyisin.”

Yeni bir duygu karışımı Noah’m yüzünden geçip gitti ama Hazel onları yakalayamadı çünkü yine gülümsüyordu.

Hazel aslında daha fazlasını dile getirmek istiyordu. Noah’ın küflü hayatına yeni bir soluk kattığını, ona yeniden gevşemeyi hatırlattığını, uzun bir kışın ardından güneş gibi uyanırdığını... Fakat bunların hiçbirisi geçici hissettirmiyordu.

Ancak aralarındaki ilişki geçiciydi.

Birkaç aylık heyecandan ve flörtten fazlası değildi.

Noah’m ona nasıl baktığının bir önemi yoktu.

Onuncu Bölüm

Noah, plaj gezisinin tüm planlamasının kendisine bırakılmasında ısrar etmişti. Böylece Hazel, kolunun altına sıkıştırdığı hasır çantasıyla ve günün neler getireceğine dair hiçbir gerçek fikri olmadan plaja yürürken buldu kendini. Hava yine değişmişti; parlak ağustos güneşine rağmen gün serin ve rüzgârlıydı. Hazel, atletinin üzerine favori kapüşonlusunu giymiş, termosunu da soğuk çay yerine sıcak çayla doldurmayı seçmişti.

Bir salı sabahıydı, izin günüydü ve Noah da boştu, böylece kitap ipucunu bugün takip etmeye karar vermişlerdi. Noah, Hazel'a Dream Harbor'ın suya açılan küçük ara sokaklarından birinin ucunda buluşmalarını söylemişti. Ama burası, kumuyla ve büfesiyle halk plajı değildi. Hazel kayalıkların kenarında dikiliyordu; kaldırım ise kısa süre sonra kaba kuma bırakıyordu yerini.

Kıyı şeridinin bu tarafına hiç gelmemişti ama birçok çocuğun hafta sonları burada parti yaptığını biliyordu. Onlara hiç katılmamış olması şaşırtıcı değildi. Yine de buranın neden popüler bir buluşma noktası olduğunu şimdi görebiliyordu; geniş kayaları aştığınızda plaj sokaktan büyük ölçüde gizleniyordu. Sakin ve kuytu bir yerdi. Salı sabahıysa ortalıkta parti yapan ergen yoktu.

“Selam, işte geldin.” Noah’ın başı birdenbire kayaların üzerinde belirdi, yüzünde her zamanki gülümsemesi vardı.

“Selam.

“Bu tarafa gel, burada patika biraz daha iyi.” Hazel’ı, eskiden bir patika olabilecek ama şimdi daha çok ufalanmış betona benzeyen yere yönlendirdi. Noah ona engibeli arazide rehberlik ederken Hazel onun elini tuttu.

“Burası, plajlardan hoşlanmam için beni ikna edeceğini düşündüğün yer mi?”

Noah ona sıırttı. “Evet.” Noah elini bırakmamıştı ve Hazel onunkilere geçmiş parmaklarının hissinden hoşlandığından elini geri çekmemişti. “Sanki burası kendi özel plajımızmış gibi.”

Hazel kaşlarını çatıp dar kum şeridine göz attı. Yaklaşık yüz metre ileride bir anne, yeni yürümeye başlamış çocuğuyla bir kumdan kale inşa ediyordu. Kovayı devirip bir kale oluşturduğu her seferde oğlan üzerine basıyor ve çılgınca kırđıyordu.

“Eh, çoğunlukla özel.” Hazel’ı, bir örtü serdiği yere götürdü. Yanında bir soğutucu ve çoktan çıkarıp attığı parmak arası terlikler vardı. “Bu senin için.” Örtünün üstünde duran hasır şapkayı kaptı ve gösterişli bir şekilde Hazel’ın başına yerleştirdi.

Şapka kocamandı. “Neden bunu takmak isteyeyim?”

Noah şapkanın kenarının altından baktı. “Seni güneş yanığından koruması için.”

Hazel itiraz etmek istiyordu. Şapka büyüktü, çirkindi ama... çevresine hoş, geniş bir gölge yayıyordu. Güneşin bu şeyi aşmasının imkânı yoktu. Noah onay bekliyormuş gibi ona bakıyordu.

“Beğendin mi?”

“Yaydığı gölge hoşuma gitti.”

“Harika!” dedi Noah, şapkaya hafifçe vurup başında aşağıya kaydırıp, iplerini çenesinin altında ayarladı. “Büyükbabam hep derdi ki, kötü hava diye bir şey yoktur; yalnızca yetersiz donanım vardır.”

Hazel hafif bir alaycı kahkaha attı. Yalnızca Hazel için güneşli bir gün “kötü havaydı” ama bu büyük, aptal şapka işe yarıyordu.

“Tamam, sıradaki.” Noah ellerini çırpıp ve soğutucunun yanına koyduğu sırt çantasını karıştırmaya başladı. Bir tane spreş şişesi çıkardı ve onu salladı.

“Bu nedir?”

“Böceksavar.”

“Böceksavar mı aldın?”

“Evet, ağzını kapat.” Noah böceksavarı onun bacaklarına ve kollarına püskürtürken Hazel nefesini tuttu. “Pek çok böcek ısırığın olduğu dikkatimi çekti.”

“Şey, evet...”

Bunu söylerken Noah’ın yanakları pembeleşti. Hazel’in *bacaklarını* fark etmişti. Onunla ilgili çok fazla şey fark etmiş ve onun plaj gezisini konforlu kılmak için bir sürü malzeme getirmişti. Hazel’in midesine yeni bir his yerleşti. Sıcak ve mutlu bir histi.

“Teşekkürler.”

“Rica ederim.” Noah omuz silerken şişeyi çantaya geri attı. “Tamam, şimdi sıra eğlenceli kısmında.”

Hazel onun göremediğinden emin olunca, şapkasının altından tek kaşını kaldırdı. “Eğlenceli kısmı mı?”

“Şey, birçok eğlenceli kısmı var, bu yüzden ilk olarak ne yapmak istediğini seçmene izin vereceğim.”

“Tamam.” Yüzünü bir gülümseme kapladı, anlaşılan Noah yakınındayken gülümsemesini bastıramıyordu.

“Bir kumdan kale yapabiliriz.”

Hazel, dalgalar kalesini yıktığı için plajda ağlayan yeni yürümeye başlamış çocuğa baktı. “Şey... başka ne seçeneğin var?” “Frizbi oynayabiliriz.”

Hazel dudak büktü. “Plajda frizbi oynayan bir kıza mı benziyorum?”

Noah güldü. “Tamam, bir hazine avı yürüyüşüne ne dersin?”

“Hazine avı mı?”

“Evet.” Noah göz kırptı. “Hadi.” Parmaklarını yeniden onunkilere kenetledi ve onu kumların üstünde yanında sürükledi.

“Peki, tam olarak ne tür bir hazine arıyoruz?” diye sordu Hazel, yürürlerken. Dalgalar ayaklarını ıslatıyor, soğuk suyun şoku ayak parmaklarını uyuşturuyordu. Ama bir bakıma umursamıyordu.

Kıyıya çarpan dalgalar, sahili dolduran küçük taşları yumuşak bir şırıltıyla ileri geri yuvarlıyordu; uzaktan duyulan deniz kuşlarının çığlıkları bile huzur vericiydi. Şimdi burada olunca, plaja daha sık gelmemesinin saçmalığını anlıyordu. Böylesine güzel bir yerin evine yalnızca birkaç blok mesafede olması büyük şanstı.

Eli hâlâ Noah’inkine kenetliydi ve yürürlerken Noah kollarını nazikçe sallıyordu. “Görene dek onun bir hazine olup olmadığını bilemeyiz.”

“Hımm.” Hazel onu çekip durdurdu. “Buna ne dersin?” Keşfini yerden almak için çömeldi. Ufak, bembeyaz deniz kağıtını avucuna yerleştirdi.

“Bir deniztarağı. Favorilerimden biridir.”

“Yani... hazine mi?”

“Kesinlikle.” Noah sırttı ve Hazel kabuğu sweatshirt’ün cebine soktu.

Yürümeye devam ettiklerinde, Noah’ın “kusursuzca yuvarlak taş”, fasulye şeklinde şekerlemeye benzeyen çakıllar

ya da içi mor beyaz deniz kabukları bulması için her birkaç adımda bir durdular. Hazel hepsini cebinde biriktirdi, ta ki cebin kumla karışık nemden çökmeye başlamasına kadar. Yürürlerken kabuklar ve taşlar birbirine çarpıp tıkırdıyordu.

“Hazinenin, burada olmanın deneyimi veya onun gibi metaforik bir şey olacağını sanıyordum.”

Noah ona göz attı, ağzı muzip bir sırıtişla kıvrıldı. “Ben o denli derin değilim, Haze. Ve hazineler hoşuma gider.”

Hazel alaycı bir kahkaha attı ve Noah’m gülümsemesi genişledi. Gün yavaşça ısınıyordu ama Hazel’in yanaklarını ısıtan bu değildi. Noah’tı. Doğruca ona yönelttiği gülümsemesiydi. Dev şapkasının kenarının Noah’ı görmesini engellemesi için başını eğdi.

“Bak!” dedi Hazel. O sırada şimdiye kadar gördüğü en minik yengeç ıslak kumdan çıkıp seğirterek ayaklarının yanından geçti. Hazel’in gölgesi üzerine düşünce yengeç donakaldı.

“Onu yiyeceğini düşünüyor.”

Hazel burnunu kırıştırdı. “Güvendesin ufaklık.” Yana kayd ve güneş ışığı tekrar ortaya çıkınca minik yengeç taşların arasına seğirtti.

“Zaten öğle yemeği için fazla minikti,” dedi Noah ve Hazel onun tur müşterileriyle de böyle konuştuğunu hayal edebiliyordu. *Fazla küçük, çocuklar. Onu geri atın.*

“Öğle yemeği demişken...”

“Aç mısın?”

“Şey, o soğutucuya neler doldurduğunu merak ediyorum ama şu martılara hâlâ güvenmiyorum.” Yukarı baktığında birçok büyük kuşun havada daireler çizdiğini gördü. Neyse ki minik yengeç arkadaşı taşların arasında sığınak bulmuştu.

Örtüye dönerlerken Noah kolunu onun omzuna doladı. “Güven bana. Öğle yemeğine zarar gelmeyeceğine dair söz verdim sana, hatırlıyor musun?”

“Hatırlıyorum. Ama kuşlar saldırmaya hazır görünüyor.”

Noah güldü. “Ben sözünün eri bir adamım, öğle yemeğini yiyebileceksin.”

Dönüş yolunda Hazel onun gövdesine yaslandı. Noah sıcağı, sağlandı ve beyninin durumla ilgili nasıl hissettiğine aldırmaksızın bedeni onunkinde eriyordu. Beyninin burada yeri yoktu. Onun Noah’la eğlenceli, delidolu maceralarında yeri yoktu.

Deniz geri çekilmeye başladıkça daha çok taş ve kabuk ortaya çıktı. Su, dereler hâlinde kumun arasından akıp yeniden okyanusla buluşuyordu. Hazel’in ayak parmakları artık serinliğe alışmıştı, küçük akıntıların içinden yürümek onu rahatsız etmiyordu. Daha çok yengeç gördü ama durup bakmadılar. Tüm bu tuzlu hava Hazel’i acıktırmıştı.

Soğutucu tam olarak bıraktıkları yerde onları bekliyordu. Hazel örtünün üstünde Noah’ın yanına pat diye oturdu. Kocaman şapkasını kenara attı.

“Hop, güneş korumasını hafife alıyorsun, Haze.”

Hazel dilini çıkardı ve Noah güldü. “Güneş kremi sürdüm. Ve biraz delidolu davranıyorum, hatırladın mı?”

“Ah, hatırladım.” Noah bunu dönme dolaptaki öpüşmelerinin ne kadar delidolu olduğunu hatırlıyormuş ve bunu tekrar yapmak istiyormuş gibi söyledi. Noah gözlerini ondan ayırmadı ve bir saniyeliğine Hazel onun aralarındaki mesafeyi kapatabileceğini düşündü fakat Noah bunun yerine dönüp soğutucuyu karıştırmaya başladı. “Hindi pastırması, marul, domatesli sandviç mi yoksa jambonlu peynirli mi?”

Midesi guruldamasaydı, Noah öpüşmeyi geçiştirdiği için hayal kırıklığına uğrayabilirdi. “Hindili.”

“Güzel karar.” Ona sandviçini fırlattı, Noah açısından çok riskli bir hamleydi ama mucize eseri Hazel onu yakaladı.

“Bunları sen mi yaptın?”

“Hayır. Mac’ın barının yanındaki mezeciden aldım.”

“Nefis.” Hazel o mezeciye severdi, özellikle kışın makarnalı fasulyeli çorbasını. Sandviçinin ambalajını açtı ve bir süre huzur içinde sandviçlerini yediler. Kuş kakasının mutlak tehdidini unutmuşlardı.

Ya da en azından Noah yerinden sıçrayıp örtüden uzaklaşana kadar Hazel bunu zihninden tamamen çıkarmıştı.

“Noah, ne—”

Hazel cümlesini bitiremeden Noah fırlayıp gitmişti; plajda koşuyor, öfkeyle cıyaklayan bir grup martıyı havalandırıyordu. Hazel elini ağzına kapattı: Noah kuşları onun için kovalıyordu. Martılar onların oturduğu yerden tatmin edici bir uzaklığa uçana dek Noah kumu savurarak, kollarını sallayarak koştu. Hazel ise dudaklarından taşmak üzere olan kontrolsüz kıkırtılarını bastırmaya çalıştı.

Noah döndüğünde nefes nefeseydi, gözlerinde muzaffer bir parıltı vardı. “Onları hakladım.” Tekrar oturdu, kucağında sandviçiyle yayıldı. “Yakın zamanda seni rahatsız etmeyecekler.”

Kuşların şimdiden yavaşça yaklaşmaya başladığını ona söylemeye Hazel’in dili varmadı. Noah onun için birkaç sinir bozucu kuşu kovalamamış da ejderhaları avlamışçasına sırtlamakla meşguldü.

Önemli olan düşünmesiydi, değil mi?

“Teşekkürler, çok daha iyi hissediyorum.”

Noah güneşten korunmak için bir elini kullanarak ona gözlerini kısarak baktı. “Şimdiye kadar plajı beğendin mi?”

Seninle birlikteyken beğendim. “Evet, ısınıyorum.” Kocaman şapkayı pat diye Noah’ın başına koydu. “Bence senin şapka sıran.”

“Teşekkürler,” derken Noah sandviçinden bir lokma daha ısırdı. “İpuçlarını düşünüyordum.”

“Öyle mi?”

“Şüphelileri.”

“Gerçekten mi? Sence bunu yapan kim?” Hazel kimin yaptığını umursamadığını bile unutmuştu ama Noah’ın bunu düşünmesi çok tatlıydı.

Noah bacaklarını önüne uzattı. “Annie’ye ne dersin?”

“Annie mi? Hayır, sanmıyorum.”

“Sürekli kitabevinde. Ayrıca seni en iyi tanıyan kişi. Hangi ipuçlarını bırakması gerektiğini bilirdi.”

“Hımm. Evet, sanırım.” Annie ona bir çöpçü avı ipuçları bırakır mıydı? Belki. Fakat Annie aynı zamanda sır saklamakta berbattı. “Ben anlamadan bunun üstesinden gelebileceğini sanmıyorum.”

“Tamam, ya babaların?”

Hazel duraksadı, bu fikri de değerlendirdi. “İkisi de bir süredir kitabevine gelmiyor.”

“O hâlde bunu kimin yaptığını düşünüyorsun?” diye sordu Noah ve boş sandviç ambalajını katlayıp soğutucuya geri soktu.

“Bilmiyorum. Belki Alex olabilir diye düşündüm. Erişimi var ama gerekçesi yok.”

Noah kahkaha attı. “Gerekçe, ha? Bu iş ciddileşiyor.”

Hazel top şeklinde yuvarladığı sandviç ambalajını onun başına fırlattı ama Noah onu çarpmadan önce tuttu. “Tabii ki bu iş ciddi.”

“Haklısın, çok ciddi,” dedi Noah alaycı bir gülümsemeyle. Bir cips paketi çıkardı ve Hazel tüm bu plaj pikniği olayından hoşlanmaya başladı.

“Eh, yapan her kimse, bu ipucu olayı kötü bir fikir değildi.”

Noah’ın omzu hafifçe onunkine çarptı. “Oh be. Plaj gününün kötü geçmesinden nefret ederdim.”

Hazel onun bedenine yaslanmak için kendine izin verdi. Kesinlikle kötü değildi. İpuçlarını kimin bıraktığını keşfettiğinde, ona teşekkür etmeyi unutmaması gerekecekti.

Yerel kıyı kuşlarının başka bir saldırısına maruz kalmadan yemeklerini bitirdiler. Hazel ayak parmaklarını örtünün dışındaki kuma soktu ve güneşin yüzünü ısıtmasına izin verdi. Sudan gelen serin meltem, sıcak günü konforlu hâle getiriyordu ve Hazel sonbaharın yaklaştığını âdeta hissedebiliyordu.

Değişim yakındaydı.

Hazel tuzlu havayı soludu ve kontrolü biraz saldığını hissetti. Bir salı gününün ortasında burada, plajdaydı ve cebi hazineyle doluydu. Fena bir HİNEY günü değildi.

“Baksana, o kitabı okudun mu? Plaj ipucuyla ilgili olanı?” diye sordu.

Noah şimdi örtünün üstünde uzandığı yerden ona sırıtıyordu. Kocaman şapka gözlerini örtüyordu ve onu kaldırmaya zahmet etmediğinden konuşurken Hazel onun ağzını izlemekte özgürdü. Güzel bir ağızdı. Yumuşak ve tatlı. Gülümsemeye yatkın. Hazel ona oldukça düşkün olmuştu. Geçici bir şekilde kuşkusuz.

“Okudum tabii.”

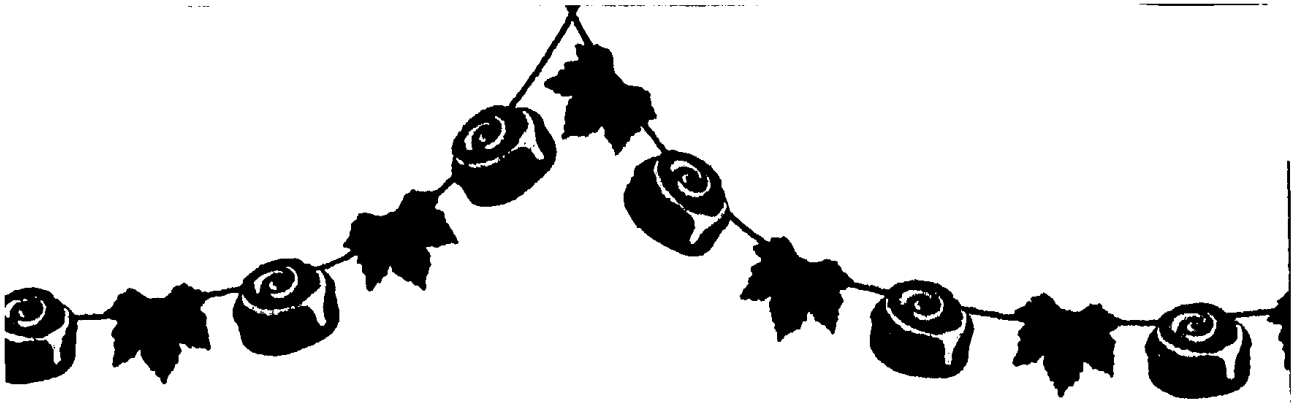
“Ve?”

“Ve iyi bir kitaptı.” Gülümsemesi genişledi. “Düşündüğüm gibi çok eğiticiydi.”

Yüzünün üst yarısının hâlâ örtülü olması iyiydi, böylece Hazel’in yüzünün pembeleştiğini göremiyordu. Kitabı gündeme getirmemeliydi ama kendini bunun için azarlayamadan Noah onu aşağı, yanına çekti.

“Şimdi şekerleme yapıyoruz,” diye mırıldandı, kalın sesinin Hazel’da hiç de uykusunu getirmeyen bir etkisi vardı. “Plaj şekerlemeleri en iyisidir.”

Buna itiraz etmek imkânsızdı; Hazel gözlerini kapattı ve Noah’ın nefesiyle dalgaların sesinin ninni gibi onu uyutmasına izin verdi.

On Birinci Bölüm

Hazel yanında uzanıyor, başını Noah'ın kavuşturduğu kollarına yaslıyordu. Kapüşonunu başına çekmiş, kabuğundan küçük bir kısmı görünen ufak bir deniz canlısını andırıyordu. Noah ona dönüktü ve yüzünün tüm zarif hatlarını belleğine kazıyordu. Hazel gözlüğünü çıkarmıştı; Noah ise onun sıcak kahverengi gözlerinin, gözbebeklerinin etrafında gümüşten halkalar taşıdığını görebiliyordu. Bir kadının gözlerine açık mı koyu mu, ilgili mi değil mi diye bakmanın ötesinde dikkat ettiği başka bir zamanı hatırlamıyordu.

Hazel'in bukleli saçları kapüşonundan dışarı taşıyor ve yuvarlak yüzünü çevreliyordu. Ağzı... Tamam, Noah onun ağzına, kendininkiyle örtmeyi istemeden fazla uzun süre bakamıyordu ama Hazel'in ağzı yumuşaktı, o anda rahattı ve kenarları hafifçe yukarı kıvrılmıştı. Hazel mutlu, huzurlu görünüyordu.

"Bana başka kimsenin bilmediği bir şey söyle," dedi, öğleden sonra güneşi yüzüne yandan vururken. Kısa bir süre şekerleme yapmışlardı ve Noah uykulu, sıcak bir Hazel'in yanında uyanmaktan çok hoşlanmıştı.

"Turşudan nefret ederim."

Hazel onun cevabıyla tatmin olmayarak burnunu kırıştırdı.

"Hayır, gerçek bir şey. Bir sır."

Bir sır mı? *Senden beklediğimden çok daha fazla hoşlanıyorum, Hazel Kelly.* Bir sır olarak bu nasıldı?

“Karşılığında senin sırlarından birini öğreneceksem söylerim.”

“Benim hiç sırrım yok.”

“Herkesin sırrı vardır.”

Hazel duraksadı, iri gözleri onu inceliyordu. “Tamam, anlaştık.”

Noah bir şey uydurabilirdi, ona hayatına dair buradaki kimsenin bilmediği çok sayıda hikâyeden birini anlatabilirdi ama Hazel’la gerçek bir sırrını paylaşmak istediğini fark etti. Bunun, şekerlemelerinin sarhoşluğundan mı yoksa Hazel’m yüzünün yumuşak hatlarından mı kaynaklandığını bilmiyordu ama ona gerçek bir şey söylerse, hakkında ne düşüneceğini öğrenmek istiyordu.

“Liseden asla mezun olmadım.” Plaj sessizdi. Anne ve küçük oğlan eve gitmişti; martılar uykuda, kafaları beyaz bedenlerine doğru kıvrılmıştı. Gelgit bile yeterince çekildiğinden dalgalar zayıf bir fısıltıydı.

Noah’ın itirafı aralarına sessizce çöktü.

Hazel şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı. Bir kez, iki kez. “Eh, bu mantıklı.”

Ne? Noah’ın beklediği cevap kesinlikle bu değildi. “Neden” diye sormasını veya kulağa her zaman ürkütücü gelen “geri dönüp mezun olabilirsin” cümlesini kurmasını bekliyordu. Fakat çok gerçekçi bir “bu mantıklı” cevabını beklemiyordu.

“Öyle mi? Vay be, ikinci dereceden denklemi kullanmadaki yetersizliğimin belli olduğunu bilmiyordum.” Söyledikleri farkında olmadan fazla iğneleyiciydi; geçmişin yaralarını açıyor, öğleden sonralarını mahvedebilecek bir hâl alıyordu.

Noah bu yoruma gülüp geçmek istedi ama acaba hep böyle mi yapıyordu?

“Böyle mi yapıyorum?”

“Evet. Zeki olmadığınla ilgili küçük yorumlarda bulunuyorsun. Tıpkı bugün bana ‘o kadar derin’ olmadığını söylediğin gibi. Hatırlıyor musun?”

Hah. Noah her zaman utanç verici küçük sırrı olarak sakladığı bu gerçeği kendi kelimeleriyle açık mı ediyordu?

“Sanırım farkında değildim.”

“Peki bu canını sıkıyor mu? Mezun olmaman?”

Onun canını sıkıyor muydu? Noah okulda hiçbir zaman iyi değildi. Tüm gün içeride oturmaktan nefret ederdi. Onu huzursuz ve asabi yapardı. Denize açıldığında çok mutluydu, bu yüzden lise son sınıfta en iyi yaptığı şeye kendini adanmaya karar vermişti. Kararı, ebeveynlerine kafayı yedirdiğinde bile ona mantıklı gelmişti. Babası ona kesin bir dille hayatını mahvettiğini söylemişti. Ancak deniz ürünleri şirketinde tam zamanlı çalışmaya başlayacağına söz verdiğinde babası sakinleşmişti. Ama şimdi, bunlardan birini itiraf etmek yerine, “Pek sayılmaz,” dedi.

Hazel kuşkuyla bir kaşını kaldırdı.

Noah iç geçirdi. “Bu, herkese söylemeyi tercih ettiğim bir şey değil.”

“Ve bu yüzden aile şirket yönetimini ablalarına bıraktın. Çünkü yeterince zeki olduğuna inanmıyorsun?”

“Lanet olsun, Haze, bu sorgulama hattına hiç de eğlenceli plaj sohbeti denmez.” Elbette Noah kendini yeterince zeki görmüyordu. Multimilyon dolarlık bir şirketi yönetmekten ne anlardı ki? Kalkülüse hazırlık dersini bile geçememişti. Üstelik denemişti. Gerçekten denemişti. Okulu bıraktıktan sonra bir yıl boyunca her gün babasıyla işe gitmiş, ofiste oturup envanter çizelgelerini, teslimat programlarını, restoran sözleş-

melerini anlamaya çalışmıştı. Hayatında hiç bu kadar perişan hissetmemişti.

Hâl böyleyken bir gün çekip gitti. Ailesinin eski teknelelerinden birini aldı, babasına onun ücretini karşılayan bir çek yazdı ve ayrıldı. Ayrılmak için berbat bir yoldu ama babasının hayal kırıklığıyla tekrar yüzleşemezdi. Bu sebepten eve nadiren gidiyor, babasıyla nadiren konuşuyor, küçük güzel yeğenlerini nadiren görüyordu.

Fakat Noah'ın bugün ailesinden bahsetmeye hiç niyeti yoktu. Bir açık yara yeterliydi.

Hazel yüzünü buruşturdu. "Üzgünüm. Bunu yapmak gibi kötü bir alışkanlığım var."

"Neyi yapmak gibi?"

"Eğlenceyi bozmak."

Noah ona biraz daha sokuldu, parmağını burnunun köprüsünden geçirerek kırıksıklığını düzeltti. "Eğlenceyi bozmuyorsun."

"Eh, küçük bir sır verme oyununu berbat bir terapi seansına çevirdim..."

"O hâlde bana sırrını söyle ve sana psikanaliz yapayım. Eğlenceli olur." Ona sırtıttı ve Hazel nazik bir kahkaha attı.

"Otuz yaşına basmakla ilgili ne kadar korktuğumdan çoktan bahsettim..."

"Başka bir şey olmalı. Derinlere gömülmüş, karanlık bir sır... Annie'nin bile bilmediği."

Hazel'in gözleri büyüdü. Belli ki en iyi arkadaşına her şeyi anlatıyordu ama Noah, Hazel Kelly'nin başka kimsede olmayan küçük bir parçasını istiyordu. Günün sonunda cebine koyabileceği ve Hazel artık onun hizmetlerini talep etmediğine karar verdiğinde yanında kalabilecek küçük bir hazine.

Hazel kararlılığını sağlamlaştırıyormuş gibi uzun uzun iç çekti. "Tamam, asla kimseye söylemediğim bir şey var."

Noah dirseğinin üzerinde doğruldu, merakı artmıştı. Hazel de kapüşonun ardına saklandı.

“Ben aslında... babamın bir kâhin olduğuna inanmıyorum.”

“Ne?”

“Kasabadaki çoğu insanın, onun rüyalarının gerçek olduğuna, hakikate işaret ettiğine vesaire inandığını biliyorum, babam da inanıyor, oysa ben yapamıyorum... Bilmiyorum... Rüyalarının rastlantıdan öte olduğuna ve o rüyalara dayanarak verdiği kararların kasaba için en iyi kararlar olduğuna şahiden inanmıyorum.”

Hazel mümkün olan en kötü sırrı itiraf etmişçesine sarsılmış görünüyordu. Noah ona bir saniyeliğine dikkatle baktıktan sonra sırtüstü yuvarlanarak kahkahayı patlattı.

“Haze,” dedi nefes nefese, kahkahalarının arasından. “Dalga mı geçiyorsun?” Noah, Belediye Başkanı Kelly’nin rüyalarından bahsetmeyi sevdiğini bilecek kadar çok kasaba toplantısında bulunmuştu ama açıkçası, herkesin onun huyuna gittiğini düşünüyordu. Kasaba onun önsezileri olduğuna *gerçekten* inanıyor muydu? Burası gittikçe daha fazla garipleşiyordu. Noah buna bayılıyordu.

Hazel şimdi bir dirseğinin üzerindeydi, ona bakarken kaşlarının arasında bir çizgi vardı.

“Elbette ciddiylim.”

Noah hırıltılı bir ses çıkardı; kahkahaları midelerini ağrıtıyordu. “Tavırlarından, bana bir cinayet işlediğini veya garip bir cinsel zevkini itiraf edeceğini sandım.”

“Kasaba o rüyalar konusunda çok ciddi!”

Noah’ın gözlerinden yaşlar gelmeye başladığında onları elinin tersiyle sildi. “Herkesin sadece uyumlu davrandığını sanıyordum!”

Hazel başını iki yana salladı. “Hayır. Hepsi onlar için çok gerçek.”

Onun ciddi yüzüne bakarken Noah'ın kahkahaları dindi. Başboş bir bukleyi onun kulağının arkasına sokarken elinin yanağına sürtünmesine izin verdi.

“Öyleyse neye inanıyorsun?”

“Ne demek istiyorsun?”

“Babanın rüyalarında evrenden mesajlar aldığına inanmıyorsun ama neye inanıyorsun? Dünyayı anlamlı bulmanı sağlayan nedir?”

Hazel, Noah'tan kaçırdığı gözlerini plaja dikerken kaşlarının arasındaki çizgi derinleşti ve cevap verene kadar Noah, onun bunu sahiden değerlendirdiğinden emin değildi. Hazel'in bu huyu çok hoşuna gidiyordu. Hazel öylesine konuşmazdı. Bu, söylediklerini çok daha önemli kılıyordu.

“İyi kitaplar,” dedi bir dakika sonra, gözleri tekrar onunkilere döndü. “İyi arkadaşlar. İyi yemek.”

Noah ona gülümsedi. “Başka neye ihtiyacın olsun...”

“Aynen.” Hazel onun gülümsemesine karşılık verdi. “Ya senin için?”

“Hımm.” Noah düşünürken ağzını bir yana çarpıttı, bu hareketini Hazel'in bakışlarıyla takip etmesini sevdi. “İyi bir kadının sevgisi.”

Hazel'in ağzından bir kahkaha kaçtı. Noah'ın omzunu şakacı bir tavırla itti ve Noah onu bileğinden yakalayıp üstüne çıkana kadar çekti. Yüzü onunkinden bir nefes uzaklıktaydı.

“Ciddiydim,” dedi sataşan bir sırıtışla.

“Eminim.” Hazel kımıldamamıştı, geri çekilmemişti, aksine bedeninin ağırlığını onunkinin üzerinde bırakmıştı. Noah onun her hattını, gün boyunca hantal sweatshirt'ünün altında gizlediği her kıvrımını hissedebiliyordu.

“Dünyada sevgiden daha çok inanılacak ne var?” Hâlâ sataşıyordu, hâlâ onu cezbetmek için elinden gelenin en iyisini yapıyordu. Ama aslında ondan daha fazlasını

öğrenmek istiyordu. Hazel Kelly, yıllardır merak duyduğu tek şeydi.

Hazel “Hiç âşık oldun mu?” diye sorarken ellerini Noah’ın göğsüne dayadı ve çenesini onların üstüne yerleştirdi.

“Hayır. *Ginger*’ı saymazsan.”

“Ginger mı?”

“Teknem.”

Hazel kıkırdadı ve Noah sesinin titreşimini göğsünde hissetti.

“Onu saymıyorum.”

“Tamam, o hâlde hayır. Ya sen?”

“Pek sayılmaz.”

“Pek sayılmaz mı?”

“Demek istediğim, sanmıyorum...”

“Haze...”

“Efendim?”

“Oldukça eminim ki bunu bilirdin. Yani, bence bu bariz olmalı.”

Hazel tekrar burnunu kırıştırdı. “Galiba haklısın. Sadece sanki âşık olmalıymışım gibi geliyor. Az sayıda uzun ilişkim oldu ve ben... rahattım. En azından bir süreliğine. Sonra her zaman ya ben ilgimi kaybettim ya da karşılıklı olarak ilgimizi kaybettik.”

“Hımm, bunu anlıyorum.”

“Anlıyor musun?”

“Tam olarak değil. Sadece kibarlık etmeye çalışıyorum.”

Hazel güldü.

“Baksana, Haze?”

“Evet?”

“İtiraf etmek istemediğin hiçbir garip cinsel zevkin olmadığına emin misin? Ben çok açık görüşlüyümdür.” Kaşlarını yukarı aşağı oynattı ve Hazel’in kahkahası yine içinde titreşti.

Hazel ona sırtlıyor, bedenini hâlâ onunkine bastırıyordu. Noah, tuhaf cinsel zevkinin Hazel olduğuna karar verdi. Sadece... onun bütünü. Ama bu, her zamanki tarzından farklıydı. Barda gözüne çarpan bir kadınla bir-iki hafta sonu eğleneceğini bildiğinde, onun adını ve onu zirveye taşıyan şeyleri öğrenmekten fazlasını istemediği durumlar gibi değildi.

Hazel farklıydı. Hazel’ı yatağında da yatağın dışında da istiyordu. Burada uzanıp bütün gün onunla konuşmak ve sonra onu eve götürüp konuşmak dışında her şeyi yapmak istiyordu. Hazel’in neleri sevdiğini ve aynı zamanda tadının nasıl olduğunu öğrenmek istiyordu.

Fakat *Hazel* bunların hiçbirini istemiyordu.

Noah’ı, iyi zaman geçirmek için istiyordu. Bir macera için. Bir eğlence için. Hazel burada yaşıyor olabilirdi ama Noah onu tüm diğer turistler gibi düşünmesi gerektiğini hatırlamalıydı. Hazel Kelly onun hayatından geçiyordu ve ona karşı beslediği onca çılgın duyguyu silkip atmalıydı. Onun göz rengini fark etmeyi bırakmalıydı.

“Eminim çok açık görüşlüsündür ama itiraf edecek öyle bir şeyim yok.”

“Bu delidolu yazı, gerçekten daha yüksek bir seviyeye taşımak istiyorsan bunun çaresine bakabiliriz.” Bu sohbetin fazla derinleşmesine izin vermişti. Onu, en iyi olduğu alanlara geri çekmenin zamanıydı. Flört etmek. Cezbetmek. Eğlendirmek.

Hazel bu anlaşılmayı, bunlar için yapmıştı. Kederli bir herifin onu arzulaması için değil.

Hazel tekrar kahkaha attı ama her nasılsa yavaşça ona yaklaşmıştı, nefesi Noah’m dudaklarını kışkırtıyordu. “Plajda öpüşmekle başlamaya ne dersin?” Gözlerinde yine o haylaz parıltı vardı; Noah bencilce onu sadece kendisinin görebilmesini umuyordu. Her ne kadar bunu yapmaması gerekse de.

Her ne kadar bu ilişki geçici olsa da. Hazel'in üstünde olduğu, rüzgârdan karmakarışık ve güneşten kızarmış hâlde ona baktığı bu görüntüyü saklayacaktı. Bir başka küçük Hazel hazinesi.

"İşte bu." Elleriyle Hazel'in yüzünü kavrayıp ağzını kendisinininkine çekti. Onun yumuşak iç çekişi, Noah'ın bedeninde sekti. Hazel Kelly onun ölümüne neden olacaktı. Birdenbire durumun kontrolünü ele alma ihtiyacıyla onu sırtüstü yuvarladı. Hazel pek çok öpücükle Noah'ı gafil avlamış, onun başını döndürüp sersemletmişti. Bu kez Noah yönetimi devralıyordu.

Veya devraldığını düşünüyordu. Hazel kollarını onun boynuna dolamışken, hırıltılı nefesleri ağzına çarparken Noah bir kez daha tüm sağduyusunu kaybetti. Onun boynunu öptü ve Hazel bedenini ona doğru büktü; Noah birdenbire onun giydiği lanet sweatshirt'ten nefret etti. Boynunda özellikle hassas bir noktayı emdiğinde Hazel inledi.

Tanrı aşkına, Noah bunun daha fazlasını istiyordu.

Elini Hazel'in kalçasına koydu, parmakları kemerinin üzerindeki sıcacık teninde gezindi. Ardından karnının kıvrımını, belinin çukurunu keşfetti. Dudakları yeniden Hazel'in dudaklarına kapandı; öpücüğü bu kez daha derin, daha acildi. Hazel'in bedeni ona dayalı kıvranırken, aynı çaresizliği onun da hissettiğini anladı. Aynı—

"Bekle." Uyarısıyla birlikte elinin bileğine kenetlenmesi Noah'ı birden durdurdu. İkisi de soluk soluğa kalmıştı; Hazel koyu bakışlarını ona dikti. "Sence bizi gören olur mu?"

Noah şaşkınlıkla baktı. Tabii ya. Dışarıda, lanet olası plajdaydılar ve onu okşuyordu. Ya da en azından bunu yapmak üzereydi. Başını kaldırıp plajın iki yönüne de göz attı. Boştu. Tekrar sırtarak Hazel'a döndü.

"Etrafta kimse yok." Başını eğdi ve onu tekrar öptü. Yumuşakça, defalarca. Dudakları ve çenesi boyunca, kulağının

arkasında hindistan cevizi gibi koktuğu yere küçük öpücükler kondurdu. “Ama istersen durabiliriz. Teşhircilik ipucunun parçası değildi.”

Noah boynuna öpücükler kondurmaya devam ederken Hazel kıvrandı; şimdi elleri onun sırtında dolaşıyordu. Tırnaklarının gömleğinin üzerinden yaptığı hafif dokunuş Noah’ı muhtemelen olması gerekenden daha fazla etkiliyordu.

“Sonuçta... kıyafetlerimiz hâlâ üzerimizde... bu yüzden hiçbir kanunu çiğnemiyoruz.” Kelimelerinin arasına serpişen iç çekişleri, Noah’ın istemsizce tenine doğru gülümsemesine yol açtı.

“Çok isabetli. HİNEY kanunlara uygun bir girişim.”

Hazel kahkaha atmaya başladı ama Noah’ın eli tişörtünün altındaki keşiflerine yeniden başlamıştı; kahkahası kısa sürede yumuşak bir iniltiye dönüştü. Teni sıcaktı, deniz havasından hafif yapış yapıştı; Noah, dilini onun bedeninde gezdirse tadının tuzlu olacağını biliyordu. Onu daha çok görmek isterdi ama parmaklarının altındaki hisle yetinmek zorundaydı.

Parmaklarını, atletinin altından yukarı sürükledi ve sutyenin kenarını buldu. Yumuşak pamuktu, meme ucunu gizleyen dolgu malzemesi yoktu. Başparmağı, sutyenin üstünde keşfe çıkarken Hazel’in nefesi kesildi. Noah onun dudaklarına karşı sırttı.

Noah memesini avuçlayıp başparmağını meme ucunda ileri geri gezdirirken Hazel “Plajdan daha da fazla hoşlanmaya başlıyorum,” diye iç geçirdi.

Noah alaycı bir kahkaha attı. “Demek hoşuna gidiyor,” dedi. Sutyenini yukarı kaldırdı ve sweatshirt yığınının altında bile Hazel’in memesine dokunmak, onun için hayatının en yoğun, en erotik ânı oldu.

İnlerken alnını Hazel’in omzuna bastırdı.

“İyi misin?” diye sordu Hazel, sesi hırıltılı ve gergindi.

“İyiym. Sadece şortuma boşalmamaya çalışıyorum.”

Hazel’in şaşkın kahkahası, söylediği doğru olduğu hâlde Noah’ı gülümsetti. Aşırı sertti ve ikisinin de tüm kıyafetleri hâlâ üzerlerindeydi. Meme ucunu parmaklarının arasında yuvarladı ve Hazel’in nefesi kesilirken bedenini onunkine doğru kaldırdı.

“Noah,” diye inledi Hazel. Noah neredeyse tam o anda kontrolünü kaybediyordu. Hazel Kelly’nin adını inlediğini duyduktan sonra hayatını nasıl normal akışında yaşayacaktı? Gerçekten bilmiyordu ama şu anda bunu düşünmeye zamanı yoktu.

“Ne istiyorsun?” diye sorarken dudaklarını Hazel’inkilere sürttü. Her şeyi yapardı. Talihsiz yerlerdeki kumla ve kamu ahlakına uygunsuzluk suçlamalarıyla ilgili kaygılarına rağmen burada soyunur ve bu plaj örtüsünün üstünde ona sahip olurdu.

“İstiyorum...” Hazel hüsrarla hafifçe inledi, kalçaları kendiliğinden hareket ediyor, onunkilere dayanmış sallanıyordu. İç çekti. “Yapamayız.”

Noah ona baktı, yanakları arzudan pembeleşmişti. “Şey... yapabiliriz...” Elini onun memesinden çekti ve tekrar karnına kaydırды, şortunun kemerinde duraksadı. “Seni zirveye ulaştırmama izin ver.”

Hazel’in gözleri kocaman açıldı. “Burada mı? Plajda?” Gerçekten utanmıştı ama aynı zamanda tıpkı... tıpkı bunu istiyor gibi görünüyordu. Bu, onun “yirmilerinin son aylarını delidolu bir ergen gibi geçir” hedefinin parçası olsa da olmasa da, Noah bundan büyük bir haz duyuyordu.

“Evet, burada plajda.” Plajı tekrar kontrol etmek için bakişlarını Hazel’dan zorla ayırdı ama kimseyi görmedi. “Zirveye ulaşmak istiyor musun, Hazel?”

Hazel'in arzusu gözlerinde parlıyor, yanaklarının kızarıklığı koyulaşıyordu. Tereddüt etti. "Olur."

"Olur mu? Bundan daha coşkulu bir onaya ihtiyacım olacak," dedi Noah sataşan bir sırıtışla, parmakları hâlâ onun şortunun kenarı boyunca geziniyordu.

Hazel ofladı. "Evet. Lütfen. Büyük coşkulu bir evet."

Bunu duyar duymaz Hazel'in dudaklarını öptü ve şortunun düğmesini tek eliyle açtı. Fermuarı aynı kolaylıkla indirdi. Hiç vakit kaybetmeden elini şortunun içine, külotunun altına daldırdı. Külotunun ne renk olduğunu öğrenmeye can atıyordu ama dantelsiz, süssüz, sade ve pamuklu olduğu ortaya çıktı; nedense bu Noah'ı daha çok heyecanlandırdı. Bu bir kaçamak değildi. Hazel barda tanıştığı rasgele bir kız değildi.

Parmakları onun yumuşak kıvrımlarına sürtünerek daha aşağı, onun ıslak sıcaklığına uzandı.

Hazel onun altında büküldü, inlemesi Noah'ın dudaklarında titreşti. "Kahretsin, Noah."

Hazel'in neyi sevdiğini öğrenerek, iç çekişlerinin ve iniltilerinin rehberlik etmesine izin vererek onu okşadı. Onu öperken dili, elinin ritmine uyum sağladı. Kendini anda kalmaya, Hazel'a yapmak istediği diğer her şeye, dokunmak ve tadına bakmak istediği diğer her yere kafa yormamaya zorladı.

Çünkü şu anda Hazel kollarındaydı, onun adını inlerken Noah parmaklarıyla daha hızlı daireler çiziyor, yavaşlıyor ve tekrar hızlanıyordu ta ki Hazel nefes nefese kalana kadar.

"Noah, lütfen."

Noah bunun daha uzun sürmesini istiyordu, ânın sona ermesini istemiyordu ama dışarıda, halka açık yerdeydiler. Plaj şimdilik boştu ama insanlar her an gelebilirdi. İstediği son şey, Hazel'ı utandırmak veya bir kasaba skandalına neden olmaktı. Karnavalda birlikte boy göstermek farklı, açıkta seks yapmak çok daha farklıydı.

Parmaklarını daha hızlı hareket ettirdi, ta ki Hazel'in nefesi kesilene, tırnaklarını onun omuzlarına batırana kadar. Gözlerini yumdu, tüm bedeni titredi.

"İşte bu... Noah... İşte bu." Sesi kesilirken orgazmı parçalara ayrıldı, Noah onun parmaklarının altında nabız gibi attığını hissedebiliyordu Hareketlerini yavaşlattı, elinin bir an daha o özel yerde oyalanmasına izin verdikten sonra dışarı çıktı.

Hazel ona sersemlemiş bir ifadeyle bakıyordu. "Bu..."

"İyi miydi? Umarım öyledir." Noah ona bakmak için bir dirseğinin üstünde doğruldu.

"İyi, bunun için yetersiz bir kelime. Bu inanılmazdı... Varoluşun sınırlarını aşıyordu..."

Noah güldü. "Daha önce kimsenin bir orgazmı varoluşun sınırlarını aşan bir şey olarak adlandırdığını duymadım."

Hazel sırıttı. "Şey, öyle adlandırılmalı. Büyüleyiciydi." Şortunu iliklerken bakışları, Noah'ın pantolonunun önünde hâlâ titreşen ereksiyonuna takıldı.

"İl... Fark edilmeden karşılık vermemin mümkün olduğunu sanmıyorum."

"Gerek yok. İyiyim."

Hazel kaşlarını çattı. "Emin misin?"

"Bununla sonra ilgilenirim."

Söylediği Hazel'in ilgisini çekti. Yeni bir kızarıklık yanaklarına yayıldı. "İlgilenir misin?"

Noah ona yavaşça gülümsedi. Bu Hazel'dan; cüretkâr, seksi Hazel'dan hoşlanıyordu. "Bu seni tahrik mi etti, Hazel? Daha sonra kendime dokunacağımı düşünmek?"

Sözleri onu şok etmiş gibi Hazel'in gözleri açıldı ama dilini çıkarıp altdudağında gezdirdi.

"Belki..."

"Belki?" Noah bir kaşını kaldırdı. "Bunu yaparken seni düşüneceğimi söylesem?"

Hazel güçlükle yutkundu. “Düşünecek misin?”

Noah’ın gülümsemesi genişledi. “Zirveye ulaşırken ne kadar seksi sesler çıkardığını ve bedeninin ellerimin altında nasıl hissettirdiğini düşüneceğim.”

Hazel’in nefesi tekrar sığılaştı, bakışları karardı. Tanrı aşkına, Noah ikisine birden eziyet etmekten başka ne yapıyordu? Ama duramıyordu. Hazel ona öyle bakarken duramazdı.

“Gelecek sefer sana yapmak istediğim her şeyi düşüneceğim.”

“Ne gibi?” diye fısıldadı Hazel.

Noah onun saçlarını yüzünden itti ve Hazel’in göz kapakları titreşerek kapandı. “Gelecek sefer, uyluklarının arasını yalamak ve tadının nasıl olduğuna bakmak istiyorum.”

Hazel ona doğru titredi.

“Ne kadar güzel olduğunu görebilmem için tamamen çıplak olmanı istiyorum. Küçük meme uçlarını emmek istiyorum. Bana durmam için yalvarana kadar tekrar tekrar boşalmanı istiyorum.”

“Kahretsin, Noah.” Uzun bir nefes verdikten sonra gözlerini açtı.

“Aynen.” Noah boğazını temizlerken bir elini sızlayan ereksiyonuna bastırdı. Bu kötü bir fıkirdi.

“Bu ateşliydi.” Hazel ona gülümsedi.

“Her şeye rağmen, az da olsa garip bir cinsel zevkin varmış, Hazel Kelly,” dedi göz kırparak. Plajın ortasında gerçekten şortuna boşalmadan önce onları daha güvenli bir yere çekmesi gerekiyordu.

Hazel bir kahkaha atarak oturdu ve Noah da oturdu. Güneş gökyüzünde alçalmış, suyu altın rengine boyuyordu. Hava serinliyordu ama az önceki yakınlıkları ikisini de yakıp kavurmuştu. Vücudunun başka hiçbir yerinde kan kalmadığından, Noah ancak şimdi serin havayı hissediyordu.

Hazel onu omuzuyla dürttü. “Gerçekten eğlenceli bir gündü.”

Noah ona göz ucuyla baktı. Deniz esintisi buklelerinin arasında sürüklenerek onları omuzlarının etrafında savuruyordu. Bacakları esintiden diken diken oluyordu.

“Çok eğlenceliydi.” Noah örtünün geri kalan yarısını tutup omuzlarına attı. Hazel onun bedenine yaslandı ve Noah kolunu onun bedenine sardı, böylece plaj örtüsünün altında birbirlerine sokulup suyu seyrettiler.

“Demek istediğim, son kısmından öncesi de.”

“Benim için de öyleydi. Bence eğlenmek konusunda sandığından daha iyisin.”

Noah onun omuz silktiğini hissetti. “Belki. Bence içimdeki bu yanı sen ortaya çıkarıyorsun.”

“Yardım edebildiğime sevindim.” Başını çevirip Hazel’ın saçlarının tepesine bir öpücük kondurdu; bu küçük dokunuş, Noah’ı az önce yaptıkları her şeyden daha çok rahatlattı. Tam da burada, bu eski plaj örtüsünün altında Hazel’la birbirlerine sokuldukları bu an, zihninden hiç silinmeyecekti.

Rasgele cinsel ilişkiler yaşamak onun için sıradandı. Bunu sürekli yapardı. Fakat bu farklıydı. Hazel farklıydı.

“Küçük, çeyrek yaş krizimle ilgili bana yardım etmene gerçekten minnettarım. Unutmama yardım ediyorsun. Sen yakınımda olduğunda her şeyi eskisi kadar ciddiye almıyorum. Bu güzel bir şey.”

Hazel başını onun omzuna yasladı. Noah, onun bunları iltifat olarak söylediğini biliyordu. Hazel güzel zaman geçiriyordu. Genellikle yapmadığı şeyleri yapıyordu. Noah bununla ilgili yardım ettiği için mutluydu, gerçekten mutluydu.

Ama o da genellikle yapmadığı şeyleri yapıyordu.

Hazel Kelly’ye fena hâlde âşık oluyordu.

Hazel’in söyledikleri farklı olsa da Noah’ın zihninde çarpılmış, değişmişti; öyle ki sonunda Hazel’in onu ciddiye al-

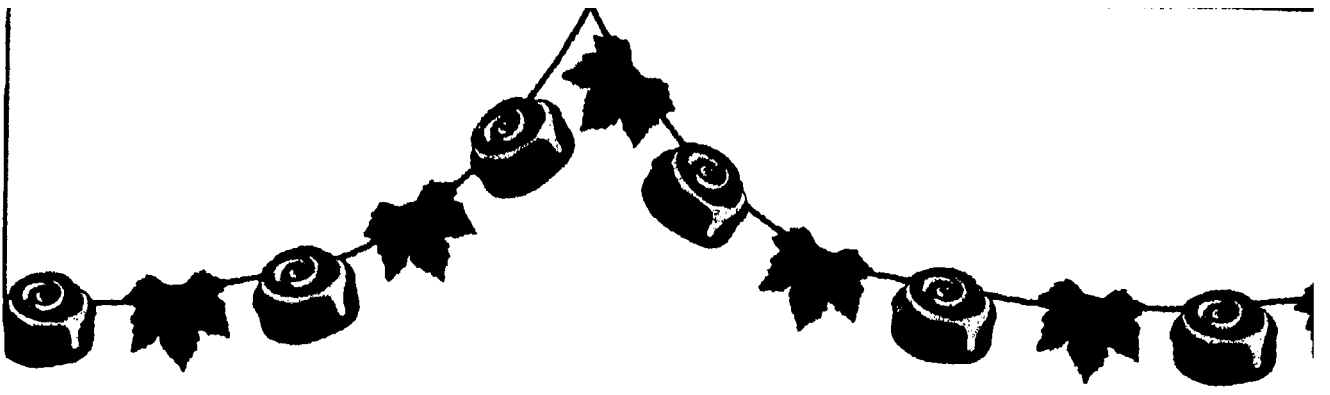
madığına emindi. Noah'ı ciddi görmüyordu. Ciddi *göremezdi*. Noah onun macera rehberi idi ta ki otuz yaşına basıncaya kadar.

O zaman ne olacaktı?

Noah ona plajda orgazmlar dışında ne sunabilirdi? Kuşkusuz, Hazel gibi bir kızın hak ettiklerini veremezdi. Hazel zekiydi, tatlıydı ve hurdası çıkmış bir teknesi ile eski balıkçı kulübelerini yenilemeye dair yarım yamalak bir fikre sahip bir adamdan daha iyisini hak ediyordu. Bunu hatırlasa iyi ederdi. Hazel'la arasındaki bu ilişki geçiciydi.

Hazel'ın kolunu hafifçe sıktı. "Yardım edebildiğime sevindim."

Düzenleme
Ny.ozlem

On İkinci Bölüm

“Ne düşünüyorsun, Hazel?”

Jacob’ın sorusu kitabevinin bir ucundan diğerine yankılanınca, Hazel kurduğu hayalden aniden sıyrıldı. Gözlerini kırptırdı. Bu hayal son derece uygunsuzdu. Aslında hayalden çok, dün plajda Noah’la sevişmelerinin ayrıntılı anısının zihninde tekrar tekrar dönmesiydi.

“İıı... Ne konuda?”

Hazel’in okuma köşesine yerleştirdiği küçük sehpanın etrafındaki sandalyelerde oturan Dream Harbor Kitap Kulübü üyeleri ona sırtıttı. Haftalık toplantıları için kitabevinin diğer köşelerinden çıktıkları birkaç sandalyeye oturmuşlardı. Kitapları ve kahveleri sehpaye dağılmış durumdaydı. Yaklaşık bir saattir buradaydılar ve okudukları son kitabı inceliyorlardı. Korsanlarla ilgili olanı.

Hazel, üyelerin gözlerindeki ışıltıya, yanaklarındaki keyifli pembeliğe bakınca, ona yönlendirdikleri sorunun, bir çarşamba sabahı için fazlasıyla uygunsuz olduğunu fark etti.

Tezgâhın arkasından çıktı ve Jacob sorusunu bir kez daha dile getirme fırsatı bulmadan önce oturdukları yere hızla gitti.

“Merak ediyorduk da,” derken Jacob’ın ağzı neredeyse şeytani bir gülümsemeyle kıvrıldı, “bir hamakta seks

yapmakla ilgili ne düşünüyorsun? Şahsen, bana kalırsa yeterince dayanıklı olmaz, bilirsin... ittirme için.”

Hazel’in yanakları alev alev yandı. Plajda var olan, Noah’ı öpen, onun kendisini herkese açık bir plajda ayartmasına izin veren Hazel burada değildi. Anlaşılan o Hazel yalnızca Noah yakındayken ortaya çıkıyordu.

“Gerçi bence sallanma hareketi hoş olur,” diye fikrini belirtti Linda, Hazel’in büyüyen utancından habersizdi. Linda, karısı Nancy’ye gülümsedi. Hazel ikisinin, iş yerinin ortasında öğrenmek istemediği bir anıyı sessizce paylaştığına emindi.

“Size daha önce de söyledim, sohbetleri tüm yaş gruplarına uygun tutmalısınız.” Hazel çocuk bölümünde iki-üç yaşlarındaki çocuğuyla birlikte alışveriş yapan anneye göz attı. Onlara hafifçe el sallayıp önünde kıkır kıkır gülen gruba döndü.

“Üzgünüm, Hazel,” dedi Jeanie, korsanlı romantik kitabı göğsüne bastırıyordu. “Üslubu yumuşatacağız.”

“Kesinlikle bunu yapmayacağız,” dedi Kaori kahkaha atarak. “Ama sesimizi alçaltacağız.”

“Teşekkür ederim,” dedi Hazel, başını sallayarak. Dönüp tezgâhın arkasındaki güvenli yerine dönmek üzereyken kendini durdurdu. “Aslında hepinize bir şey sormak istiyordum.”

“Hamaklarla mı ilgili?” diye sordu Jacob gülerek.

“Kesinlikle hayır.” Hazel boğazını temizledi, küçük gizemiyle ilgili bazı cevaplar almaya hazırды. Romantizm bölümüne bulaşan baş şüphelilerinin hepsi tam önünde oturuyordu. Noah’ın öne sürdüğü şüphelilere rağmen Hazel hâlâ kitap kulübünün en olası suçlu olduğunu düşünüyordu.

Hazel her ne kadar küçük ipuçlarını takip ederken eğlense de hepsinin bir şaka olup olmadığını merak etmeye başlıyordu. Ya da daha beteri, zavallı Hazel’a ve sıkıcı hayatına yardım etme amaçlı bir tür Dream Harbor planı olup olmadığını.

Hazel'in yüzü farklı türden bir utançla kızardı. İnsanların hakkınızda ne düşündüğünü merak etmekten ve bunun iyi bir şey olmadığından emin olmaktan doğan bir utançtı bu.

Arkadaşlarının ya da komşularının ondan hoşlanmadığını düşündüğünden değil ama ya onu, Hazel'in kendisini gördüğü kadar acınası buluyorlarsa? Ya da daha beteri, onun hakkında hiç düşünmüyorlarsa... Belki de o ipuçları başkasına aitti de Hazel kendini aslında ait olmadığı bir hikâyenin içine yerleştirmişti. Ya bir başkasının macerasını çalıyorsa?

Korkunç derecede utanç vericiydi.

"Son zamanlarda romantizm bölümünde tuhaf bir şey fark ettiniz mi?"

Isabel kalemiyle çenesine hafifçe vurdu. "Titreşen dilleri olan güve adamlardan veya dev mavi uzaylılardan daha mı tuhaf ya da belirli bir organlarını bağışlayan minotorlardan—"

Hazel onu durdurmak için bir elini havaya kaldırdı. Bu insanlar ne okuyordu? Bununla birlikte şu titreşen dil olayı ilginçti... Hayır. Başını iki yana salladı. Bunun zamanı değildi.

"Demek istediğim, hasarlı bir kitap buldum."

Hepsi başlarını kaldırıp Hazel'a baktı.

"Birisi romantik romanlara zarar mı veriyor?" Kaori bunu savaşa hazırlanıyormuş gibi, sanki romantizm bölümünü hayatı pahasına savunacakmış gibi sordu. Hazel onların bu türe adanmışlığını takdir etti.

"Hayır, hayır. Öyle değil. Sadece birkaç kitabın... işaretlenmiş olduğunu fark ettim."

"Bu garip," dedi Jeanie. "Biri bunu neden yapsın?"

"Bilmiyorum. Ama sizin bir tür... belki, gizli bir romantik zimbirtı ayarladığınızdan şüphelendim..."

"Gizli bir romantik zimbirtı mı?" diye sorarken Isabel, Matteo'ya başka bir boya kalemi verdi. Küçük oğlan onun ayaklarının dibinde oturmuş bir boyama sayfasını karalıyordu.

“Bunun ne anlama geldiğinden emin değilim, Hazel fakat şimdi gizli bir romantik zimbirtı ayarlamak istiyorum!”

“Ooo, kitaplardaki gibi bir kör randevu ayarlayabiliriz!” diye araya girdi Jacob.

“Bu tam olarak nasıl yürüyecek?” diye sordu Kaori öne eğilerek, kitaplara hasar verme suçları çoktan unutulmuştu.

“Evet, bu birbirimize gizli bir kitap hediye ettiğimiz bir nevi Gizli Noel Baba sürprizi gibi mi olacak?” Jeanie fazlasıyla hevesliydi, yanında getirdiği deftere çoktan notlar alıyordu. Derken birdenbire Dream Harbor kitap kulübü, sıradaki gizli romantik kitap fikirleri için harekete geçmişti ve Hazel bu sabahkinden daha fazla cevaba sahip değildi. Bununla birlikte, Hazel hasarlı kitaplarla ilgili soru sorduğunda Nancy ile Linda şüpheli bir biçimde sessizdi ve şimdi bile iki kadın onunla göz göze gelmekten titizlikle kaçınıyordu.

Kitap kulübünün en yaşlı iki üyesi kitaplarla mı uğraşıyordu? *Hazel*’la mı uğraşıyorlardı? Nancy sohbete dalmadan önce bakışlarını kaldırıp ona gülümsedi

Belki bunu Hazel hayal ediyordu.

Belki plaj orgazmı aklını karıştırmıştı.

Belki ipuçlarının onu şimdiye kadar çok eğlenceli yollara soktuğu için mutlu olmalıydı.

Oradan uzaklaşmadan önce Jeanie, Hazel’in elini yakaladı ve onu çekip sandalyesinin koluna oturttu. “Herhangi bir şey fark edersek sana haber vereceğiz,” diye fısıldarken grubun geri kalanı gevezeliklerine devam ediyordu. “İnsanların kitaplarını mahvetmesine izin veremeyiz.”

Hazel arkadaşına gülümsedi. “Teşekkürler, Jeanie.”

“Belki bir hayalettir,” dedi bir gülümsemeyle.

Hazel kahkaha attı. “Casper’in bir fosforlu kalemi tutabileceğini sanmıyorum.”

Masada titreyen telefonu Jeanie'nin cevabını böldü. "Üzgünüm, üzgünüm!" Telefona uzandı ama kimin aradığını Jacob daha önce gördü.

"Bu Bennett!" dedi Jacob ellerini çırparak. "Açsana."

Jeanie gözlerini devirerek telefonu açtı. Erkek kardeşinin yüzü ekranı kapladı. Aşırı derecede Jeanie'ye benziyordu; aynı koyu saçlara, aynı dışavurumcu kaşlara sahipti ama Jeanie'nin gözleri koyu kahverengiyken Bennett'inkiler açık mavi, neredeyse griydi ve çene hattını koyu renkli bir kirli sakal kaplıyordu. Eğer Hazel kızıl saçlı bir balıkçıyla derin sularda yüzüyor olmasaydı, muhtemelen Jeanie'nin erkek kardeşini oldukça hoş bulurdu. Fakat onun derdi ona yeterdi.

"Selam, Ben, kitap kulübündeyim."

"Merhaba, Bennett!" diye seslendi Jacob ve Jeanie bir kahkahayla gözlerini devirdi.

"Selam, kitap kulübü."

"Merhaba Bennett!" diye tekrar etti diğer üyeler. Ben'in gülümsemesi genişledi.

"Ne zaman ziyarete geliyorsun?" diye devam etti Jacob ve Jeanie'nin yanına sokuldu, böylece ekranda ikisinin de yüzü görünüyordu. Bennett'in yüzündeki şaşkın ifade Hazel'ı güldürdü. Görünüşe göre Jeanie'nin erkek kardeşi, kitap kulübünün onursal ve uzak mesafeli bir üyesi hâline gelmişti. Gerçi onun kitapları okuyup okumadığına dair Hazel'ın hiçbir fikri yoktu.

"Aslında," diye araya girdi Jeanie, erkek kardeşi cevap veremeden. "Bennett'i bayramlarda gelip kalması için ikna etmeye çalışıyordum."

Jacob'ın gözleri parladı. "Kesinlikle bunu yapmalısın! Aralıkta burası çok güzeldir ve o zaman yeni erkek arkadaşınla tanışabilirsin."

"Erkek arkadaş, ha? Umarım bu seferki sana daha iyi davranıyordur."

Jeanie bir elini onların arasında salladı. “İkiniz küçük erkek sohbetinizi sonra yapabilirsiniz. Fikrimi dikkate aldın mı?”

“Onu dikkate aldım.”

“Ve?”

“Jeanie, evden uzakta bir ay uzun bir zaman.”

“Fakat uzaktan çalışabilirsin!”

“Köpeklerim var...”

“Onları yanında getir!”

Bennett’in etrafındaki bir köpek, kız kardeşine katıldığını ifade edermiş gibi havladı ve Jeanie gülümsedi. “Bak işte. Onlar da bir tatil istiyor.”

Bennett gözlerini devirdi ama Hazel onun kararlılığının kırıldığını görebiliyordu.

“Gidip bir ağaç satın alabiliriz, buzda paten kayabiliriz ve artık yapma fırsatı bulamadığın tüm kış aktivitelerini yapabiliriz!” Şans Jeanie’den yanaydı; konuşmayı gruptan uzakta tamamlamak için ayağa kalktı.

“Narin hassasiyetlerini zedelememek için tatlı bir bayram kitabı seçeceğimizi söyle ona!” diye seslendi Isabel, Jeanie uzaklaşırken.

Hazel, Ben’in evet diyeceğini umuyordu. Jeanie onu özliyordu ve Hazel arkadaşının erkek kardeşiyle tanışmak isterdi. Ama önündeki bayramları düşünmek aynı zamanda midesinde bir panik hissine, hâlihazırda bir özlem hissine sebep oldu. *Birine duyduğu o özlem hissine.*

O ve Noah bayram döneminde ne durumda olacaktı? İki arkadaş mı? Tekrar iki tanıdık mı? Zamanında elini külotunuzu sokan birisiyle nasıl tekrar gündelik sohbetlere ve dostça gülümsemelere dönerdiniz?

Bu yüzden Hazel rasgele ilişkiler yaşamıyordu.

Nasıl yapıldığını bilmiyordu.

Ancak Noah biliyordu. Ona öğretirdi, değil mi? Aralarındaki ilişkiyi, tıpkı diğer tüm yaz kaçamaklarını bitirdiği gibi nasıl bitireceklerini ona açıklardı. Hazel'in eğlenceli yazı için onu seçmesi boşuna değildi. Hazel delidolu olmayı öğrenebilirdi ve Noah onu aklından çıkarabilirdi; plajdaki kaçamaklarından sonra Hazel, Noah'ın gerçekten onu arzuladığını daha fazla inkâr edemezdi. Fakat bu uzun sürmeyecekti. Onların birlikte olması akla uygun değildi. Noah'ın yanında kaya tırmanışına çıkacak, jet ski yapacak ya da başka türlü maceralara atılacak bir kıza ihtiyacı vardı. Üstelik hafta sonunu yatakta kitap okuyarak ya da pazar bulmacası çözerek geçirmekten kesinlikle hoşlanmazdı. Öyle değil mi? Elbette. Bu ilişkiyi kısa ve tatlı tutmak, ikisi için de kazançtı.

Bu akıl yürütme, Hazel'in midesindeki dehşet duygusunu yatıştırmaya hiç yaramıyordu. Bayramları ya da o günlerde hayatının nasıl olacağını düşünmek istemiyordu. Noah'ın yokluğuyla, şimdi olduğu kişi mi olacaktı?

Çabucak silkinip kurtulduğu moral bozucu bir düşünceydi.

Ölçüsüz ve çılgın yirmili yaşlarını iki aya sıkıştırmıştı. Aşırı düşünmeyi reddediyordu.

Kitap kulübü toplantısı yavaşça sonlanırken Hazel ayağa kalktı ve tekrar ön tezgâha yürüyüp Yeni Çıkanlar masasındaki kitap yığınının düzeltti. En yeni, sonbahar temalı romantik kitaplar hızla satılıyordu ve yakında daha fazlasını sipariş vermesi gerekecekti. Kitap kulübünün, insanların neleri okumaktan hoşlandığı konusunda yanılmadığı belli olmuştu. En azından patronu mutlu olacaktı.

Tarçınlı Rulo Kitabevi'nin şu anki sahibi Melinda Church'tü ama yılda aşağı yukarı dört kez kendini gösterirdi. Zengin babası on yıl önce ansızın kasabaya gelmiş ve kitabevini henüz on sekiz yaşındaki kızı için satın almıştı. Bütün kasaba adamın, eski ve hoş kitabevlerine dair

her şeyi değiştireceğinden ya da daha beteri, kitabevini tamamen yıkacağından paniğe kapılmıştı. Fakat kitabevi bir hediye idi ve adam, kızının onunla ne istiyorsa yapmasına izin verdi.

Tuhaf dekorasyon tercihleriyle (bütün bir duvar hâlâ kara tahtayla kaplıydı, gerçi Hazel çocuk bölümünü oraya taşımıştı ve küçük çocukların sanatsal yönelimlerini bunu onaylanan bir alanda açığa vurmasına izin veriyordu) ve tartışmaya açık kitap siparişleriyle (birkaç ay kişisel gelişim kitapları ve kasabanın ruh sağlığına hiçbir yararı olmayan psikolojik gerilimlerden başka hiçbir şeyleri yoktu) son derece hevesli olduğu ilk iki yılın ardından, Melinda'nın tüm işletmeden bıktığı ortaya çıktı. Hazel'ı terfi ettirerek, maaşını yükselterek kitabevinin sorumluluğunu ona bıraktı. Yılda dört kez şehirden gelerek mekânın hâlâ ayakta olduğunu garanti eder ve arada sırada canı sıkıldığında kitabevinin ismini değiştirirdi.

Hazel buna aldırmazdı. Bu durum onun işine geliyordu.

Hazel kitapları düzenlemeyi bitirdi ve kitap kulübü birer ikişer ayrılırken tezgâhın arkasına döndü. Kitabevini yönetmek hoşuna gidiyordu; iş gerçekten güzeldi. Ama bu kadar erken müdür olmasaydı, hayatında hangi yolu seçeceğini düşünmeden edemiyordu. Gerçekten ömrünü burada mı geçirmek istemişti?

Aslında hatırlayamıyordu.

Jeanie kapıdan çıkan kitap kulübü arkadaşlarına veda ederek dükkânın içine yürüdü. Tezgâha yaklaştı.

“Ee, onu ikna ettin mi?” diye sordu Hazel, telefonu göstererek.

Jeanie omuz silkti. “Belki. Hâlâ emin değil ama bence bu ziyaret ona iyi gelecek.”

“Sana da iyi gelecek.”

Arkadaşı gülümsedi. “Bana da iyi gelecek. Onu özlüyorum. Üstelik dükkânımın üstündeki dairemde kalabilir ve ben de Logan’da kalabilirim.”

Hazel kaşlarını kaldırdı. “Yani... Logan’ın yanına taşınıyor musun?”

Jeanie’nin yanakları kızardı. “Bu, iyi bir deneme olabilir.”

“Evet, zaten sürekli oradasın.”

Jeanie koyu renkli kaşlarını çattı. “Doğru... ama resmen taşınmak önemli bir olay gibi geliyor.”

Hazel omuz silkti. “Logan sana tapıyor.”

Hazel’in hatırlatmasıyla Jeanie’nin gülümsemesi genişledi. “Biliyorum.”

“Ayrıca kirli çoraplarını, evin orasında burasında bırakmana aldırılmaz.”

“Hey! Sana bunu anlattı mı?”

Hazel bir kahkaha attı. “Bunun sevimli olduğunu söyledi!”

Jeanie suratını ekşitti ve gidip okuma köşesinden defteriyle romantik romanını aldı. “Kafeye geri dönmeliyim, sonra Logan’a kelimenin tam anlamıyla kirli çamaşırlarımızı ortaya dökmeyi bırakmasını söyleyeceğim.”

“Sırrın benimle güvende.” Hazel bir gülümsemeyle onu temin etti.

Jeanie ona somurtma numarası yaptı ama bu kadın surat asamayacak kadar fazla neşeliydi. “Ha, şu hasarlı kitapların olayı nedir? Sadece içine bir şeyler mi karalamışlar?”

“Of... ıı...” Hazel gözlüğünü burnunda yukarı itti. İpuçlarını koruma ihtiyacı içinde yoğunlaştı. Mantıklı değildi ama onları paylaşmaya, tüm bu acayip yazı paylaşmaya hazır değildi. Rasgele altı çizilmiş satırlarla bağ kurduğu ve yirmilerinin son iki ayını onlara dayalı yaşadığı için herkesin onun çok acınası olduğunu düşünmesine hazır değildi. “Evet, rasgele işaretlere benziyor. Büyük ihtimalle bir çocuk yapmıştır.”

“Hımm. Garip.”

“Daha iyi gözetleyeceğim. Bunun tekrar yaşanmayacağına eminim.” Bunu söylerken bile sözlerinin gerçeğe dönüşmemesini umuyordu. İpuçları durursa, Noah’la takılmak için ne bahanesi kalırdı?

Dün Hazel orgazmla dağılırken, zihninde Noah’ın yüzü ve bakır saçlarının ardında parlayan gökyüzü canlandı. Evet, bu sayılabilecek kadar iyi bir sebepti; en azından birkaç haftalığına.

“Tamam, herhangi bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver!”

“Sağ ol, Jeanie.”

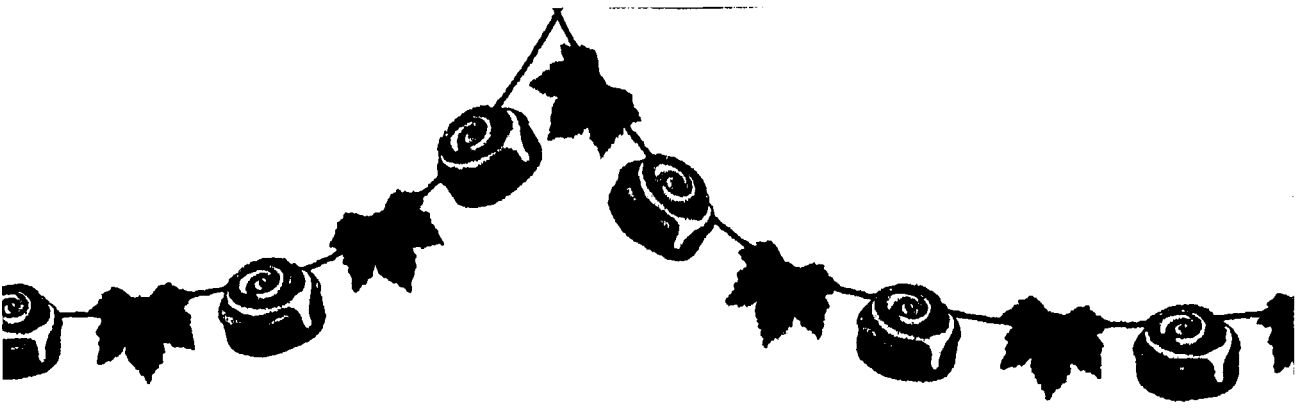
“Görüşürüz!”

Hazel, Jeanie’nin kafeye dönmeden önce geniş ön pencelelerin önünden yürüyüp geçmesini izledi. Gelecek ay için vereceği ek siparişleri vardı ve Bennett’in Noel’deki ziyaretine dair tüm konuşmalar, bayram kitaplarını vakit kaybetmeden temin etmesi gerektiğini hatırlattı. Dışarısı hâlâ yazdan kalma gibiydi ama sonbahar adım adım geliyordu.

Dün akşamüstü, Noah’ın örtüsünün altında birbirlerine sarılmaları tarifsiz bir yakınlık hissettirmişti. Hazel eve döndüğünde cildi hafifçe yanmış, rüzgâr saçlarını darmadağın etmişti ama o, gerçekten... mutluydu.

İyisiyle kötüsüyle Noah ve ipuçları onu mutlu ediyordu.

Ayrıca, doğum günü hediyesi niyetine, her şeyin feci biçimde ters gitme ihtimalini aklına getirmemeye karar vermişti.

On Üçüncü Bölüm

Noah son yarım saatte on ikinci kez telefonuna göz attı. Hiçbir şey yoktu. Hazel'dan hiç haber yoktu. Yüzünü ekşitti ve telefonu cebine geri koydu.

Başını kaldırdığında Mac onu izliyordu. “Bir telefon mu bekliyorsun?” diye sorarken koyu renkli bir kaşını kaldırdı.

“Şey... Hayır... Tam olarak değil.” Noah, ellerini tekrar telefonuna uzatmamak için bir işle meşgul olmak adına barı silmeye döndü. Bugün hiç turu olmadığından barda bir vardiya çalışmak için gelmişti ama bar hayal kırıklığına uğratacak bir şekilde boştu. Bir çarşamba akşamı için bu durum mantıklıydı ama Noah bir dikkat dağınıklığı umuyordu.

Mac daha fazla ısrar etmese de Noah, mutfağa dönmeden önce adamın gözlerinin üstünde olduğunu hissedebiliyordu. Baş aşçısı grip olmuştu ve Mac bu akşam ızgaradaydı. Mac barın sahibi olmakla birlikte işlerinin çoğunu da yapıyordu. Noah onun çalışmadığını hiç görmemişti.

Amber tepsiyle bara yaklaştı, köşedeki gürültücü masa için birer bira siparişi vardı.

“Yarın senin turuna katılacaklar,” diyerek Amber tepsiyi bıraktı ve bal rengi buklelerini omzundan geriye itti.

Noah yüzünü buruşturdu. “Enerjik görünüyorlar.”

“Ah, kesinlikle. Sürüsüne bereket balık yakalamak isteyeceklerdir.”

Noah, adamların yüksek sesle güverte zabiti ile kaptan arasındaki farkı tartıştığı masaya göz gezdirdi.

Amber bir kahkaha atarken yeşil gözleri ışıldıyordu. Dar bir atlet ile şorttan oluşan her zamanki garson üniformasını giyyordu. Noah istemsizce onun büyük ölçüde açıkta kalan tenini süzdü. Çıplakken eşit ölçüde mükemmel olduğunu öğrenmişti ama geçen yazdan beri Amber’la yatmamıştı ve şimdi Amber’ın ona yönelttiği kurnaz gülümsemesine rağmen buna hiç niyeti yoktu.

“Hâlâ yerlilerle çıkmıyor musun?” diye sordu Amber. Noah içkileri doldururken kız bara yaslandı.

Noah omuz silkti, tüm düşünceleri Hazel’a döndüğü hâlde soğukkanlılığını korudu. “Kural kuraldır.”

Amber bir kahkaha attı. “Onları tekrar çiğnemek istediğinde bana haber ver.” Yürüyüp gitmeden önce ona göz kırptı. Noah ayartılmadığını söyleseydi yalan olurdu. Amber’ı istemesinin nedeni seksi olması değildi -ki bu objektif olarak doğrudu- asıl sebep, Amber’la her şeyin basit olmasıydı. Seksten fazlası yoktu. İlk günden bunu açıklığa kavuşturmuşlardı. Böylece aralarındaki ilişki tükendiğinde kimse incinmemişti.

Oysa şimdi bir ergen gibi iki dakikada bir Hazel’dan mesaj gelip gelmediğini kontrol ediyordu. Duyguları çoktan incinmişti. Hazel neden mesaj atmamıştı? Noah’ın mesaj atması gerekir miydi? Rahatsız edici olmak istemiyordu. Belki sıradaki ipucuna kadar beklemeliydi? Artık bu oyunun kurallarını bilmiyordu.

Tek düşünebildiği Hazel’dı. Onun tadı, küçük iç çekişleri, inlemeleri, zirveye ulaştığında Noah’a nasıl tutunduğu ve başını omzuna yaslamasının hissi...

Bunun daha fazlasını, Hazel'in daha fazlasını istiyordu.

Akşamın tekrarlayan görevlerine odaklanmaya çalıştı. Neyse ki saatler ilerledikçe daha fazla müşteri akşam yemeği için geliyordu; bu da ona hem daha çok iş hem de belirli bir kitapçı dışında oyalanacak düşünceler sağlıyordu.

Cliff ve Marty bara yaklaştı. Noah buraya taşındığından beri iki yaşlı balıkçı onu birkaç krizden kurtarmıştı; bunlardan biri teknesinde bütün bir bekârlığa veda grubunu ağırlarken benzin deposunun boş olduğunu fark ettiği seferdi. Yeni bir işe başlamak için harika bir yol değildi. Ama seve seve deposunu doldurmuşlar ve ne kadar aptal olduğuna katıla katıla gülmüşlerdi. Bu... katmanlı bir ilişkiydi.

“Size ne verebilirim beyler?” diye sordu Noah.

“Bana bir bira,” dedi Cliff ve Noah'ın hangisi olduğunu sormasına gerek yoktu. Zaten Cliff “her zamanki” derdi.

“Kola, lütfen.” Marty yaklaşık on yıldır içki içmemişti ama kendi deyişiyle karısını rahat bırakmak, artı Noah'la alay etmek için her çarşamba arkadaşıyla birlikte bara gelirdi.

Noah içecekleri doldurdu ve yaşlı adamların dikkatli bakışlarının altında onları servis etti.

“İş nasıl?” diye sordu Marty.

“Fena değil. Tüm yağmura rağmen oldukça güzel bir yaz oluyor.”

Yağmurun bahsi geçtiğinde Cliff sanki geçmişte onun keyfini hiç kaçırmamış veya ne olursa olsun yağmurun onu durdurmasına izin vermemiş gibi memnuniyetsiz bir şekilde homurdandı.

“Kızlar nasıl?” diye sordu Marty bir göz kırpmayla.

“Hiçbir fikrim yok.”

İki adam da gülmekten kırıılırken Noah onlarla birlikte alçak sesle güldü. Hazel'a karşı fazlasıyla sarsıcı hislerini bu

ikisine anlatması mümkün değildi. Tüm kasabanın onunla dalga geçmesini istemiyorsa tabii.

Onu düşünmeden beş dakika geçirmeyi başardıktan sonra kapı açıldı ve mekânın havası değişti.

İşte, Hazel karşısındaydı ve Noah mekânın yavaşladığına, bulanıklaştığına, donakaldığına yemin edebilirdi. Hazel dışında her şeyin. Onunla göz göze geldi ve ona hafifçe el salladıktan sonra bara yaklaştı.

“Selam,” dedi.

“Selam.” Noah sakın kalmaya çalıştı ama bunu beceremediğini biliyordu. Gülümsemesi fazla genişti, “selamlaması” fazla hevesliydi. Ama Hazel’in gülümsemesi de genişlediğine göre belki sorun değildi.

“Ah, şimdi anlıyorum,” dedi Cliff barın ilerisinden.

“Her zaman gözlüklü kızlardan hoşlanmışımdır. Zeki olmaları hoşuma gider,” diye ekledi Marty.

Hazel şaşkın bir gülümsemeyle adamlara baktı ama Noah bir elini sallayarak onları geçiştirdi, nazikçe susacaklarını umuyordu.

“Akşam yemeği yemek için geldim.”

Noah gözlerini kırptı. “Evet, tabii, kuşkusuz. Menüye ihtiyacın var mı?”

“Hayır, balıklı taco alacağım.”

Geçen yaz Noah, boş vakitlerinde yakalayabildiği alabalıkları getirmeyi teklif edince, Mac bu taco’ları menüye eklemişti. Bu akşam ise yağda kızarmış morinayla hazırlanıyordu ve Hazel’in bu yemeği sipariş etmesi, Noah’a saçma bir gurur verdi. Sanki balıklı taco’yu bizzat kendisi icat etmişti.

“Tabii. Senin için hemen hazırlatacağım.”

“Teşekkürler.” Hazel bar taburesine yerleşti ve Noah onun siparişini Mac’e bildirmek için aceleyle uzaklaştı. Çok geçmeden kader tanrıçaları ona karşı komplo kurdu. Bir gelinin

bekârlığa veda grubu, beş günlük planlı etkinliklerinin ilk günü için geldi. Sonra, yirmi birinci yaş günü kutlaması için bir grup belirdi. Ayrıca beraberinde çocuklarla en az dört aile akşam yemeği için ortaya çıktı. Noah, aniden siparişlerin çokluğundan ve Amber'ın yetişebildiği hızda içki doldurmayla çalışmaktan bunalmıştı. Mac mutfakta iki şefiyle beraber yemek pişirmekle aşırı meşguldü ve zavallı Danny kirli bulaşıkların altında eziliyordu.

İki saat sonra Noah bara göz gezdirdi ve Hazel'in hâlâ taburesinde oturduğunu gördü. Bar tezgâhının üstüne kıvrılmış, yoğun bakışı önündeki kitaba odaklanmıştı. Hazel bara bir kitap getirmişti. Elbette getirmişti.

Noah ona doğru yönelirken ister istemez gülümsedi.

Onun önüne vardığında Hazel başını kaldırıp baktı.

“Hâlâ buradasın.”

Yanakları pembeleşti. “Sadece bir bölüm daha okuyacaktım.” Omuz silkip kitabını işaret etti. “Galiba bundan biraz daha fazla okudum.”

“Bir kitap getirmişsin.”

“Elbette getirdim.”

Onun yüzündeki memnun sırtışı karşı koyamayan Noah'ın ağzının kenarı kıvrıldı. “Elbette.”

“Her zaman önlem amaçlı bir kitap taşıyım.”

“Neyin önlemi olarak?”

“Görmek istediğim insan işiyle çok meşgulken, onunla konuşmak için beklemek zorunda olmamın.”

Noah dirseklerini tezgâha dayayarak ona doğru eğildi. *Hazel onu görmek istemişti.* “Ya, sahiden mi?”

“Evet. Bu uygun mu?” Hazel ansızın endişelendi. Noah onu öperek o endişesini dudaklarından silmek istedi ama etrafları kalabalıkken ve kuralları anlamadığından parmağını onun burnunda gezdirip endişe kırıksıklıklarını gidermekle yetindi.

“Son derece uygun.”

“Güzel.” Hazel’in gülümsemesi tekrar genişledi. “Bu arada taco’lar enfesti.”

“Mac’e iletirim.”

“Pekâlâ,” dedi ona yaklaşarak, başını onunkine doğru eğdi. “Bugün kitap kulübünü sorguladım.”

“Ah, gerçekten mi? Neyle ilgili?”

“İpuçlarıyla ilgili!”

“Doğru. Kuşkusuz. Ve...”

Hazel başını hafifçe iki yana sallarken bukleleri omuzlarının üstünde süzülüyordu. Noah onlara dokunmak istediği halde ellerini barda sabit tuttu.

“Ve,” diye kaşlarını çattı Hazel, “ne hakkında konuştuğumu biliyormuş gibi görünmediler.”

“Yani bunu onlar yapmamış mı?”

“Bilmiyorum. Sanmıyorum. Ama şimdi kimin yapmış olabileceğini sahiden tahmin edemiyorum. Annie’yle ilgili haklı olabilirsin, yine de hâlâ onun yeterince sinsi olduğunu düşünmüyorum.”

“Bunu kimin yaptığı önemli mi?”

Hazel omuz silkti ama gözlerini onunkilerden uzaklaştırdı. “İpuçları benim için değilse... Ben sadece... aptal gibi hissedirim. Veya hepsi bir tür... şakaysa.”

“Haze.”

“Efendim?” Tekrar ona baktı, gözbebeklerinin etrafındaki gümüş halka, Noah’ın görebileceği kadar yakındı.

“Şakaysa ne olmuş?” Noah’ın sesi yumuşaktı, Hazel’in endişeleri mantıklı değilmiş gibi hissetmesini istemiyordu ama ipuçlarının kaynağıyla ilgili neden bu kadar kaygılı olduğunu anlamaya ihtiyacı vardı.

Hazel tekrar omuz silkti, kaşlarının arasında bir çizgi oluştu. “Herkesin anladığı bir şeyi senin anlayamaman utanç vericidir.”

“Bana kalırsa artık ipuçlarından bahsetmiyorsun.” Noah doğruldu ve barın arkasında tuttuğu havluyla ellerini sildi. Şimdi yemek alanı boşalmıştı ve geride kalmış birkaç kişi hariç barda sadece o ve Hazel vardı. Marty ve Cliff uzun zaman önce ayrılmıştı, Tanrı’ya şükürler olsun. Onların kendisi ile Hazel hakkında yersiz yorumlarla lafa karışmasına ihtiyacı yoktu.

Hazel’in şarabını tazeledi.

“Bir barmen yeteneği olarak tüm sorunlarımı sana açmamı mı sağlayacaksın?”

“Ah, yapma,” dedi Noah alaycı bir sırıtışla. “Ben sana benimkileri anlattım.”

Hazel alaycı bir şekilde güldü.

“Köklenmiş bir travmam falan yok, sadece lisenin başında buraya taşındık ve herkes ezelden beri birbirini tanıyordu, ne bileyim... Kendimi dışlanmış gibi hissettim. Ya da gerçekten buraya ait değilmişim gibi.” Hazel iç çekti. “Bazen hâlâ aynı şekilde hissediyorum... Bilmiyorum. Sanki bir şeyi kaçırıyormuşum gibi. Ya da sanki Dream Harbor’a özgü bir pot kıracaktım gibi. Okul ruhu haftasına uygun giyinmediğim için az kalsın liseden dışarı atılacaktım. Okul renkleriyle yüzünü boyamaktan daha azını yaparsan kasabaya karşı bir suç işlemiş sayılırdın. Annie beni sahiplenmeseydi, büyük ihtimalle bugün tanıdığın donanımlı kadın olmazdım.” Kendini küçümseyen bir biçimde gülümsedi.

“O hâlde, en kötü ihtimalle...” Noah arkasındaki tezgâha yaslanıp kollarım göğsünde birleştirdi. “Kendimizi başka birinin eşek şakasına dahil ettik ve gelmiş geçmiş en iyi yazımızı yaşıyoruz. Şayet Dream Harborlular...”

“Hayalperestler.”

“Doğru, Hayalperestler. Şayet Hayalperestler senin bir... ipucu hırsız... olduğunu düşünürse bile bu bana çok da kötü gelmiyor.”

“Sana utanç verici gelmiyor mu?”

“Hayır.”

“Diğer insanların seninle ilgili ne düşündüğüne dair endişelenmez misin hiç?”

“Oldukça nadiren.”

Hazel ona inanmıyormuş gibi kaşlarını kaldırdı ama bunu tartışmak yerine kadehini eline alıp bir yudum içti. Noah belki, *bazı* insanların onunla ilgili düşüncelerini önemsiyordu ama Dream Harbor sakinlerinin genel fikrini değil.

“İnsanların karnavalda bizi birlikte görmesini önemsemedin,” diye dikkat çekti Noah, neden böyle düşündüğünü tam anlamadan. Hazel’in onunla görünmekte çekingen davranmasını mı bekliyordu? *Çok akıllıca bir hamle.*

“O utanç verici değildi.”

Utanç verici olmamak hiç yoktan iyiydi.

“Ama,” diye devam etti Hazel, “mahallenin delisi olmak, kitapların kendisiyle konuştuğunu sanan, yirmilerinin son iki ayını buna göre planlayan bir kitapkurdu kadın olmak... işte bu kesinlikle utanç verici.”

“Bu saçmalığı boş vermelisin, Haze.”

Hazel ona gözlerini kısarak baksa da kızgın değildi.

“HİNEY’de çekingenliğe yer yok.”

Hazel dirense de dudakları gülümsemeyle kıvrıldı.

“Biz eğleniyoruz... hatırladın mı?” dedi Noah göz kırparak ve Hazel’in yanaklarına yayılan kırmızılığı keyifle izledi. Hazel hatırlıyordu. “Hazır lafı açılmışken, bugün başka ipucu buldun mu?”

“Hayır.” Hazel’in sesi gergindi ama konuşmaya devam etmeden önce gerginliği üstünden attı. “Bugün ipucu yok.” Hazel’in yüzündeki hayal kırıklığının kendi duygularını yansıttığını hissetti. “Belki bitmiştir?”

Bitemezdi.

Noah başını iki yana salladı. “Hayır, doğum gününe kadar olmaz.” Zorla gülümsedi. “Ben devam etmeye istekliyim, sen de istiyorsan. Eminim kendi başımıza maceracı olmanın yollarını bulabiliriz...”

Hazel başıyla onayladı, çiçek açan gülümsemesi yüzünde genişliyordu. “Evet, ben de hâlâ istekliyim.” Neredeyse boş mekâna bakındı. “Fakat gitmeliyim.”

“Bekle, Mac’e iyi geceler dileyeceğim ve eve yürürken sana eşlik edeceğim.”

“Emin misin?”

“Evet, kesinlikle.” Noah, Mac’in barında düzenli çalışmıyordu ama diğer adam genellikle ekstra yardıma minnettardı. Şimdi akşam yemeği telaşı sona erdiğine göre Amber ve diğer garson Isaac, işleri kendi başlarına halledebilirdi.

Mac’le vedalaşıp bahşişlerinin hesabını hallettikten sonra Hazel’la buluşmak için dışarı çıktı. Hazel sokak lambasının altında dururken yumuşak ışık, buklelerini parlatıyordu. Tipik iş kıyafetleri üstündeydi: taba rengi keten pantolon ve onun içine sokulmuş bir gömlek. Gömlek yumuşak ve bol görünüyordu; Noah’ın her bir düğmesini yavaşça çözdüğü birçok uygunsuz fantezisi vardı...

“Hazır mısın?”

Noah boğazını temizledi. “Şey... evet. Hazırım.” Hazel’la Main Caddesi’nde ilerleyip Pumpkin Spice Kafe’yi, kitabevini, Annie’nin pastanesini geçti; hepsi geceleyin kapalıydı. Evcil hayvan dükkânının önünde kısaca durdular. Hazel, istediği ama alerjileri yüzünden sahiplenemediği yavru kediye hızla göz gezdirdi ve Main Caddesi’ndeki çeşitli restoranlarla dükkânların önünden geçmeye devam ettiler.

Kasaba, modern floresan sokak lambalarını nostaljik görünümüne lambalarla değiştirmiş, otoyolun orta refüjünü ise çiçeklerle donatmıştı. Noah bunların çoğunu ayırt edemiyordu

ama gün ışığında caddenin geç yazın renkleriyle dolup taşı-
ğını biliyordu.

Bir küme ayçiçeği özellikle büyüyüp yükselmişti; devasa başları karanlıkta neredeyse ürkütücü görünüyordu.

“Hazel’in eli onun eline sürtündü, Noah hemen yakalayıp parmaklarını onun parmaklarına kenetledi. Hazel ona yaslandığında temasları, Noah’ın bedeninin yan tarafını yıldız ışığı tanecikleriyle süslüyor gibiydi. Hazel’in yumuşak bir iç çekişi teninde yankılandı.

“Sanırım yılın bu zamanını seviyorum,” dedi Hazel yürümeye devam ederken.

“Şaşırmış gibisin.”

“Şaşırdım.”

Noah güldü. Gece serindi, çekirgelerin vızıltısı yoğun biçimde duyuluyordu. Onlar, bakımlı çimenliklerin ve özenli ön bahçelerin sıralandığı, kasabanın konutlarının daha sık bulunduğu kısma doğru ilerlediler. Noah, Hazel’in evine daha önce yalnızca bir kez gelmişti; Logan’ın şenlik ateşinden sonra onu eve bıraktığında.

“Ben yazı hep sevdim.”

“Öyle mi? Neden?”

“Okul yoktu,” dedi Noah bir kahkahayla. “Açık havada olmayı severdim. Kışın annem bana mobilyaların üstünde zıplamayı bırakmam için çok bağıırdı ve öğretmenler dikkatimi vermediğim için bağıırdı.”

“Hımm.”

Noah omuz silkti. “Açık havada, babamın teknelerinde olmayı severdim. Böyle olunca... yaz, tam bana göreymi.”

“Yaz, zamanla hoşuma gitmeye başlıyor, şüphesiz. Bununla birlikte kendimi hâlâ fazlasıyla sonbahar mevsimi kızı olarak tanımlarım.”

Noah onun elini hafifçe sıktı ve Hazel hızla gülümseyerek ona baktı. “Elbette, hırkalar, örgü çoraplar ve sürüsüne bereket... balkabağı aromalı zimbirtılar...” Noah’ın sesi canlılığını yitirdi ve Hazel’in kahkahasıyla örtüldü.

“Aynen, tam isabet. Oldukça sonbahar.”

“Hey, sonbahardan hemen herkes kadar hoşlanırım. Kimse bana ödev yaptırmadığı sürece.”

Hazel onun omuzunu dürttü. “Benden satın aldığın onca kitabı okuyor musun?”

“Ben *okuyabiliyorum*, Haze.”

“Onu kastetmedim! Sen acaba... onları beğeniyor musun?”

“Evet. Hepsini çok beğendim. *Kırmızı Leke*’den ve çocukların birbirini öldürdüğü kitaptan çok daha fazla... Onun adı neydi?”

“*Sineklerin Tanrısı*.”

“Evet, ondan çok daha fazla.”

“Katılıyorum. Piyasada pek çok müthiş genç yetişkin kitabı varken neden çocuklara hâlâ onu okuttuklarını bilmiyorum.”

“Aynen.” Noah, Hazel’in kitaplar üzerine konuşmasını daha uzun dinlemek istiyordu çünkü buna bayılıyordu. Özellikle de Mac’in barındaki bilgi yarışması gecesinin ortasında ya da Pumpkin Spice Kafe’de uzun bir sıra beklerken arkasındakiyle sohbet etmeye başladığında olduğu gibi bambaşka anlarda... Dream Harbor sakinleriyle muhabbet ederken, okuduğu son kitabı öve öve bitiremezken asla utangaç görünmezdi. Belki Noah, ona bunu hatırlatmalıydı.

Şimdi ise Hazel’in sessiz sokağının ucundaki küçük bungalovunun önünde duruyorlardı.

“Benimki bu ev.”

“Hatırlıyorum.”

“Ah. Tabii.” Evin önünde, kapıya uzanan küçük patikanın ucunda beceriksizce dikildiler. Noah gitmeliydi. Kesinlikle arkasını dönüp uzaklaşmalı, kendi evine yürümeliydi; Hazel’in evinin önünde, ona iyi geceler öpücüğü vermek istermiş gibi oyalanmamalıydı. Bu bir randevu değildi. Hazel başını kaldırıp gözlerinin içine baktı; sokak lambasının ışığı gözlüklerine vuruyordu. “İçeri gelmek ister misin?” diye sordu.

Noah az kalsın inleyecekti. Elbette içeri gelmek istiyordu. Hazel, bu masum sorunun aslında ne kadar ağır bir anlam taşıdığını biliyor muydu? Noah içeri girerse, başka birçok şey daha yapmak isteyeceğini biliyor muydu? O bunu istiyor muydu?

“Tabii.” Beyni yetişip bir bahane bulamadan, Noah’ın ağzı cevap verdi. Belki böylesi daha iyiydi. Belki Hazel’la sadece iki ayı olduğuna göre bu zamanı sonuna kadar değerlendirmeliydi, değil mi? Nedense, yeni geliştirdiği tuhaf cinsel zaafı seksi kitapçılardı ve bu oyunu sonuna dek sürdürmeye ihtiyacı vardı. Belki de sonunda her şey normale dönebilirdi. *Kendisi* normale dönebilirdi. Bu yüzden, evet, içeri girecekti ve Hazel’in istediği her ne varsa yapacaktı. Ve belki sonunda, Hazel Kelly’yi aklından atabilirdi.

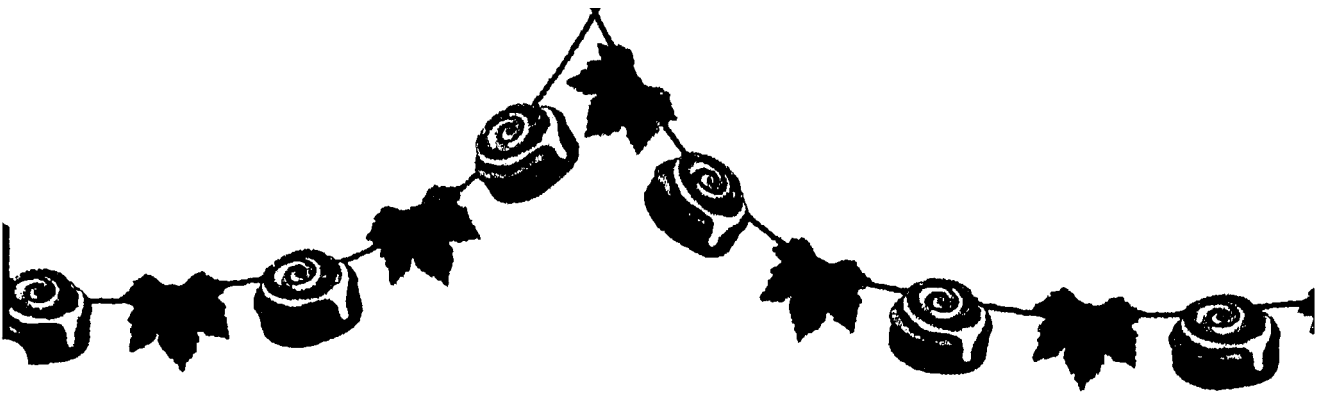
Hazel’m peşinden ön kapıya yürürken, çimenlerin biraz fazla uzadığını fark etti ve onları Hazel için kimin biçtiğini merak etti. Çünkü sözde açık hava aktivitelerinden nefret eden Hazel’ı bu işi yaparken hayal edemiyordu. Gerginliğini belli edercesine, parmaklarıyla uyluğunda tempo tuttu.

Bir dakika, Noah gergin miydi?

Cevap beyinde hızla beliren, gürültülü, yankılanan bir evetti.

Bunu nasıl yapacağını bilmiyordu. Kendini akıntıya kapılmış gibi hissediyordu ve birdenbire tek isteği, yabancılarla rasgele seks yaptığı o güvenli, küçük adasına geri dönmekti.

Hazel ona döndü ve Noah’ı denizin daha da açıklarına savuracağını ima eden o haylaz gülümsemesiyle baktı.

On Dördüncü Bölüm

Noah onun evindeydi. Elbette onu Hazel davet etmişti ve şimdi buradaydı. Antresinde dikilirken çok iri, seksi görünüyordu ve Hazel onu neden davet ettiğini pek hatırlayamıyordu. Noah yine aklını karıştırıyordu.

“Bitkilerini beğendim.”

Onun neyini? Doğru. Bitkileri. “Teşekkürler.”

Ön taraftaki cumba penceresi bitkilerle doluydu, onlar Hazel’in bebekleriydi. Alerjileri yüzünden evcil hayvan sahip lenemiyordu -fakat Casper onu hiç hapsırtmamıştı, belki de bunu yeniden kontrol ettirmenin zamanı gelmişti- ama istediği kadar bitki alabilirdi. Ve almıştı. Şu noktada biraz kontrolden çıkmışlardı ve Hazel pencereden dışarı baktığında çeşitli asma sarmaşıkların ve saksıda ağaçların ötesini güçbela görebiliyordu.

“Doğadan hoşlanmıyorsun sanıyordum.”

Hazel başını iki yana salladı. “Hayır, ben böceklerden, sıcaktan ve topraktan hoşlanmam.”

Noah saksıdaki bitkileri işaret etti. “Onların toprağı var.”

“Doğru ama üstlerinde oturmam gerekmiyor.”

Noah güldü, Hazel’in küçük evinde sesi alçak ve toktu.

“İl... Sana bir içecek ikram edebilir miyim?”

“Olur. Nelerin var?”

Hazel’da neler yoktu? Hatırladığı kadarıyla Hazel, evin serinlik derecesini mevcut içeceklerin çeşitliliğiyle eşitlemeyi alışkanlık haline getirmişti. Bodrumda ya da garajda, hani şu tamamen içecek dolaplarından biri varsa, o ev fersah fersah en havalı ev sayılırdı. Dream Harbor’a taşındıklarında ise babaları hep sadece süt ya da portakal suyu stoklardı. Bunlar arkadaşlara ikram edilecek havalı içecekler değildi.

Logan için stokladığı farklı bira çeşitlerini, en sevdiği şarabı, bir de Annie’nin favorilerini, çeşitli çayları, kahveleri, White Claw ve sodanın değişik aromalarını bir çırpıda saydı. Noah ona fazladan bir başı çıkmış gibi bakıyordu.

“Kendi barını mı açacaksın, Haze?”

Hazel’m yanakları ısındı ama Noah’ın sataşmaları hiçbir zaman içini kemiren bir utanç duygusuna dönüşmüyordu.

“İnsanların seçeneklere sahip olmasını isterim.”

“Logan’ın tercih ettiği yerel biralardan birini içerim.”

Hazel başıyla onayladı ve birayı almak için birkaç basamak inerek bodrumuna girdi. Yukarı döndüğünde Noah mutfağında, evyenin üstündeki küçük pencere pervazına dizdiği deniz kabuklarına hayranlıkla bakıyordu.

“Hazineyi saklamışsın,” derken gizli bir gülümseme dudaklarında oynayıyordu.

“Onu gömmeli miydin?”

Noah bir kez daha kahkahayı bastı ve ışıldayan gözlerle ona bakmak için döndü. “Hayır, tüm bela o zaman başlar.” Tezgâha yaslanarak kollarını göğsünde kavuşturdu. Hazel’in gözleri, tenine mürekkeple işlenmiş şekillerin üstünde gezindi.

“Neden denizkızı?” diye sordu.

Noah kolunu kasınca kadın dalgalanıyormuş gibi göründü. “Bir balıkçı için uygun olduğunu düşündüm. *Ginger*’la birlikte evden ayrıldığım gün yaptırım.”

“Yani hepsinin senin için anlamı mı var?”

Noah omuz silkti. “Bazısının diğerlerinden daha fazla. Bir nevi hatıralar. Hayatımın farklı dönemlerinden anılar.”

“Henüz yirmi beş yaşındasın.” Hazel bu düşünceyle yüzünü buruşturdu, ona karşı hissettiği çekimin ne kadar tedbirsiz olduğunu hatırladı. “Hiç boş yerin kalmayacak.”

“Vücudumun başka bölümleri de var.” Bunu göz kırparak söyledi ve Hazel’in yanaklarına bir sıcaklık yükseldi. Gerçekten dışarıda daha çok zaman geçirmeye ihtiyacı vardı. Belki teni biraz bronzlaşırsa Noah’ın iki kelimesinden biriyle kıpkırmızı kesilmezdi.

Ama şu an, küçük mutfağında onunla yan yana sıkışmışken aklını meşgul eden tek şey, bedeninin *başka* bölgeleriydi. Konuyu daha güvenli bir zemine çekmesi gerektiğini biliyordu.

Hazel “Neden her zaman bana öyle bakıyorsun?” diye sorarak gemiyi doğruca sıkıntılı sohbetin kayalarına yöneltti.

“Nasıl?” Noah sırttı. “Giymeyi sevdiğin şu gömleklerin her bir düğmesini çözmek istiyormuşum gibi mi?”

Hazel güçlükle yutkundu. “O bakışın anlamı bu mu?” Sesi, utanç verici derecede tizdi.

Noah başını sallayarak onayladı.

“Ah.” Sahici bir kelimeden çok hırıltılı bir iç çekişti. Noah’ın bakışları söz konusu düğmelere indiğinde Hazel oracıkta ölebileceğini düşündü.

Noah tekrar onun gözlerine baktığında belli ki Hazel aklını kaçırmıştı çünkü ağzından çıkan sonraki sözler, hâlâ doğru dürüst düşünebilseydi asla söyleyeceği bir şey değildi.

“Belki de biz seks yapmalıyız.”

Birası Noah’m genzine kaçtı. “Ne?”

“Aman Tanrım, ah, hayır. Üzgünüm. Ben sadece düşündüm... Belki durumu yanlış yorumladım... ama belki istersin diye düşündüm. Kahretsin. Bunu batırdım.”

Noah tezgâhtan kendini itip uzun adımlarla ona yaklaştı. Mutfak küçüktü. Tek seferde, sadece bir kişinin yemek pişirebileceği kadar yer vardı ve bu normalde sorun değildi. Hâlbuki şimdi Noah yıpranmış muşambanın karşısından ona doğru gelirken Hazel'in sırtı birdenbire başka bir dizi dolaba dayandı, alan korkutucu ölçüde küçüktü.

Noah onun çenesini parmaklarının arasına aldı ve yüzünü kendininkine doğru kaldırdı. "Bunu söylemeyi bırak."

"Neyi söylemeyi?"

"Bir şeyleri batırdığını. Hiçbir şeyi batırdığın yok, Hazel."

Sözleri karşısında Hazel'in gözleri büyüdü ama o cevap vermeden Noah'ın ağzı haylaz bir gülümsemeye kıvrıldı.

"Lanet olsun, evet, seninle seks yapmak istiyorum."

"İstiyor musun?"

Noah, Hazel onu yoruyormuşçasına iç çekti ve çenesini serbest bırakmadan önce alına bir öpücük kondurdu. "Sana daha önce söyledim. Sen. Ateşlisin. Elbette seninle seks yapmak istiyorum."

"Ah. Tamam. Harika... Demek istediğim tabii... o yüzden..."

"Canını sıkan ne? Bir sorun varmış gibi konuşuyorsun."

"Sanırım." Hazel başını iki yana salladı, gecenin bu dönemece girdiğine inanmakta zorlanıyordu. Sadece bir akşam yemeği yemeye ihtiyacı vardı, Noah'ı görmek istemişti. Hazel sadece...

"Bana bunun nasıl yapıldığını göster."

Noah'ın gözleri şaşkınlıkla açıldı. "Sana neyi göstereyim... Nasıl seks yapıldığını mı?"

Tanrı aşkına, Hazel işi her defasında farklı bir açıdan batırıyordu. Bu yüzden yalnızca uzun süreli bir ilişkinin güvenli sınırları içinde seks yapardı. Erkek arkadaşınızla seks yapmak istediğinizde hiçbir açıklama yapmanıza gerek yoktu;

sadece programlarınıza sıkıştırdınız. Öyle değil mi? Böyle değil miydi?! Tanrı aşkına, Hazel'in derdi neydi?

"Hayır, hayır. Nasıl seks yapıldığını değil. Onun nasıl yapıldığını biliyorum." Buna rağmen şimdiye kadar yaşadığı tüm cinsel deneyimlerden şüphe duyuyordu.

"Kastettiğim, aramızdakinin geçici olmasını istiyorum."

Noah itiraz edecekmiş gibi göründü ama Hazel ona rağmen devam etti. Durumu Noah için tuhaflaştırmak istemiyordu. Noah'ın seksten herhangi bir sonuç çıkmasını beklediğini düşünmesini istemiyordu. Ama eğer Noah onun düğmelerini çözmek istiyorsa ve Hazel çünkü performansın bir tekrarını istiyorsa -ki kesinlikle istiyordu- o hâlde bu amacın peşinden gitmeliydi.

Noah'la bağıllık içermeyen seks, Hazel'in macera yaşama hedefleriyle mükemmel biçimde örtüşüyordu.

"Uzun süreli ilişkileri tercih etmediğini biliyorum ve bu benim için uygun çünkü belli ki birlikte olmamız garip olurdu ve asla yürümezdi, dahası..."

Noah ona yine dikkatle bakıyordu. "Bekle, neden garip olurdu?"

"Ah. İı. Şey, bilmiyorum. Çok fazla ortak arkadaşımız var ve kasabada birbirimizi sürekli görmemiz gerekiyor; ilişkimiz yürümediğinde bizim için sıkıntı olurdu."

"Peki neden yürümezmiş?"

Hazel ofladı ve ikisini işaret etti. "Birlikte olmamız akla uygun değil."

Noah'ın gözlerinde bir ışık yanıp söndü. "Doğru."

Bir dakika, Hazel onun duygularını mı incitmişti? Kahretsin. Resmen bu dünyanın en kötü baştan çıkarmasıydı. "Demek istediğim sen uzun süreli ilişkilere girmezsin ve ben zaten bunu aramıyorum, düşündüm ki birlikte eğlenirken bu... unsuru ekleyebiliriz ama açıkça bunda berbatım, yani... bunu unutabiliriz."

“Olmaz.” Noah’ın tepkisi hızlı ve şiddetliydi; Hazel onun bakışından kaçınmak için ayaklarına diktiği gözlerini aniden kaldırdı.

“Olmaz mı?”

“Bunu unutmayacağız.” Ağzı yavaş bir gülümsemeyle kıvrıldığında Hazel’in nefesi kesildi. “Ben sana öğretebilirim.”

“Ah.” Sıcaklık, Hazel’in boynundan yukarı çıkıyordu ama ısınan sadece yüzü değil tüm bedeniydi. Sıcaklık karnında ve uyluklarının arasında birikti. Noah’ın tek bakışı, onu geçmiş ilişkilerinin toplamından daha fazla heyecanlandırdı.

“Ne zaman başlamalıyız?” diye sorarken Noah ona bir adım daha yaklaştı, öyle ki Hazel onun göğsünün inip kalkmasını kendininkinin üstünde hissedebiliyordu.

“Ee... mümkün olan en kısa zamanda. Tabii...” Noah’ın elinin yumuşak sürtüşünü göğsünde hissettiğinde Hazel’in sözleri boğazında takıldı. “Tabii sen meşgul değilsen.”

Noah kıs kıs gülerek gömleğinin en üst düğmesini çözdü. “Kesinlikle meşgul değilim.”

“Tamam.” Bir düğmesi daha çözüldü. “Güzel.” Bir tane daha.

Noah dördüncüde durdu, bakışlarını Hazel’in artık görünür olan dekoltesine çevirdi. Neyse ki, Hazel bu sabah güç-bela bağlanan, eskimiş olanı değil, güzel bir sutyen giymişti.

Noah eğilip onun boynundaki saçı eliyle itti. Çene kemiği boyunca öpücükler kondurmadan önce nefesi Hazel’in teninde süzüldü.

“Bu eğlenceli olacak,” diye fısıldayarak Hazel’in bedenini ürpertti. Hazel’in bundan kuşkusu yoktu.

“Parmakları, gömleğinin önündeki düğmeleri birer birer çözerken Noah boynunu öpüp emiyordu. Son düğmelere geldiğinde, gömleğinin eteğini pantolonunun içinden çekti ve o an Hazel’in boynundan uzaklaşıp geri çekildi.

Hazel sersemlemişti, hâlihazırda o kadar tahrik olmuştu ki kendini nasıl yatıştıracağını bilmiyordu. Boynunun hassas teni Noah'ın dudaklarından ve kirli sakalının sürtüşünden dolayı sızlıyordu. Gömleği açık duruyordu, göğsünün hızla inip kalkması iki yanını daha fazla aralıyordu.

“Çok daha iyi.” Noah'ın gülümsemesi bu kez muzafferdi, gözleri koyu ve açtı; Hazel hayatında ilk kez istenmenin nasıl hissettirdiğini anladı. Arzulanmanın nasıl hissettirdiğini.

Ve bu gerçekten, aşırı iyiydi.

Ellerini Noah'ın dar siyah tişörtüne doladı ve onu kendine çekti. Bunun daha fazlasının istiyordu. Noah'ın daha fazlasını. Bu aşırı iyi hissin daha fazlasını.

Noah onu boynundan aşağı doğru öperken “Seni kaç kez böyle hayal ettiğimi biliyor musun?” diye mırıldandı tenine doğru. Dudaklarıyla, sonra diliyle memelerinin tepesini keşfederken Hazel inledi.

Noah doğrulup ellerini onun kalçalarına yerleştirdi ve Hazel ne olduğunu anlayamadan kendini tezgâhın üstünde buldu.

“Kitabevine geldiğim ve seni orada kasanın arkasında tüm düğmelerin ilikli hâlde gördüğüm her seferinde. Tamamen pürdikkat ve resmi görünürdün.”

“Ben resmi değilim.” Noah'ın dili, sutyeninin içine dalıp meme ucunu bulduğunda Hazel'in nefesi kesildi. Bacaklarını onun beline doladı ve onu daha yakına çekti.

Noah kıs kıs gülerken sıcak nefesi az önce yaladığı yerlerde Hazel'in tenini diken diken ediyordu. “Eh, bunu artık biliyorum. Ama o zamanlar, tek istediğim o lanet gömleği yırtarak açmak ve...”

Tam olarak ne istediğini gösterdi; yüzünü Hazel'in memelerinin arasına gömdü, ellerini onları kavrayıp sıkmak için kaldırdı. Hazel ona doğru büküldü, daha fazlasını istiyor,

daha fazlasına ihtiyaç duyuyordu. Gömleđini tamamen sıyı-
rıp tezgâhta arkasına yığılmasına izin verdi.

Noah ellerini onun sırtına götürdü ve sutyeninin kop asını
açtı. Sonra geri çekildi, sanki onun ambalajını açıyordu ve
bu  nın bir saniyesini bile kaçırmak istemiyordu. Hazel anlık
bir güvensizlikle sarsıldı. Birinin sizin hayalinizi kurduğunu
bilmek ba  döndürücü bir histi ama ya o hayalleri kar ılamı-
yorsanız?

Noah'ın a  bakı larına baktı. Tamam, belki onun hayalle-
rini oldukça iyi kar ılıyordu.

Noah " yle mükemmelsin ki," diye inleyerek onun me-
melerinden birini eliyle kavradı. Ba parmağını meme ucunda
gezdirdi ve bu hareketiyle Hazel nefesini hızla içine çekti.
Noah sırttı. "A ır  seksisin, Hazel Kelly."

Hazel ona inanmaya ba layabilirdi. Noah'ın ona bakışı,
doyamıyormu  gibi dokunması. Buna inanmamak için aptal
olmalıydı.

Noah ba ını eğdi ve meme ucunu ağzına aldı. Onu em-
diğinde Hazel'in ba ı geriye d  t . Yukarıdaki dolaplardan
birine k t diye çarptı ama Hazel bunu hissetmedi. Bedeninde
Noah'ın ağzı ve bacaklarının arasında büyüyen sızı hariç hiç-
bir şey hissetmiyordu.

Noah " yi misin?" diye sorarken kelimelerin arasında
meme ucunu yalıyordu.

Hazel inledi. "Evet. Çok iyiyim."

Memesinin kıvrımında onun gülümsediğini hissedebili-
yordu.

"Devam etmemi ister misin?"

"Tanrım, evet."

Noah kıs kıs güldü ve sonra dilini diğer meme ucunda
gezdirdi. Hazel'in bedeni ona doğru büküldü. Artık bedeni-
nin kontrolüne sahip değildi. Bu yeni bir bedendi.  steyen ve

istenen bir beden. Bu beden seksi ve arzu edilirdi; bu hisler henüz beynine nüfuz etmemiş olsa bile tenine derinlemesine işlemişti.

Noah hassaslaşmış meme uçlarını dönüşümlü olarak emiyor ve dilini hafifçe vuruyordu ta ki Hazel sadece bununla zirveye ulaşabilir mi diye merak edene kadar. Bu mümkün müydü? Bu zamana kadar nasıl olur da kendi bedeniyle ilgili böyle bilgisiz kalmıştı?

Ayrıca neden eski erkek arkadaşları memelerine o kadar az ilgi göstermişti? Tam oradaydılar!

Hazel parmaklarıyla tezgâhın kenarını sımsıkı kavradı, sanki tutunmazsa uçup gidebilirdi. Topuklarını Noah'm beline yasladı ve bakışları, Noah'ın bedenine taptığı yere ilerledi.

Noah'ın ağzındaki memesinin görüntüsüyle inledi. Noah'ın gözleri onunkilerle buluştu ve sıvı ateş Hazel'in damarlarını istila etti. Noah onu son bir kez yaladıktan sonra dudaklarını öpmek için başını kaldırdı, dudakları şimdi sıcak ve yumuşaktı.

“Devam etmemi ister misin?” diye sordu öpüşmelerinin arasında.

“Evet.” Hazel'in sesi utanç verici derecede hırıltılıydı ama elinde değildi. “Sürekli sormana gerek yok, ben iyiyim.”

Noah geri çekildi, kaşlarının arasında bir çizgi vardı. “Elbette sürekli sormama gerek var, Haze.”

“Ah. Benim demek istediğim sadece... Benimle ilgili endişelenmeni istemiyorum.”

Noah tekrar onun boynunun kıvrımını öptü. “Bunun, senin için iyi olmasını istiyorum. Her seferinde. Her zaman soracağım.”

Hazel parmaklarını tezgâhtan çekti ve onları Noah'm sırtının genişliği boyunca gezdirdi. Temasıyla, ona dokunmaya izinli olduğu gerçeğiyle küçük bir heyecan dalgası Hazel'ı sardı.

“Tamam. Ben de bunun, senin için iyi olmasını istiyorum.”

Noah onun yanaklarını öptü, gözlüğünü burnuyla dürttü. “Teşekkür ederim. Şimdiye kadar çok fazla zevk aldım.”

Hazel alaycı bir kahkaha atarken Noah burnunun kemerini öpüyordu.

“İzin verir misin?” diye sorup bir an durduktan sonra gözlüğünü çekip aldı. Hazel başıyla onaylayınca Noah gözlüğünü tezgâhta onun yanına koydu. Hazel’i öpüşü uzun, yavaş ve derindi.

“Sana oral seks yapmak istiyorum.” Kelimeleri, Hazel’in kulağına fazla yüksek geldi ama sırf onun, bunu yüksek sesle söylediğini duymak bile Hazel’i ürpertti. “Yapabilir miyim?”

“Evet,” diye ciyakladı. Boğazını temizledi. “Kesinlikle.”

Noah gülümseyerek dudaklarına bir başka oyalanan öpücük bıraktı, bu sırada pantolonunun düğmesini açıyordu. Hazel onu sıyırıp çıkarabilmesi için kalçalarını kaldırdı, artık mutfak tezgâhında, üzerinde külotu hariç hiçbir şey olmadan oturuyordu.

Hayatı boyunca daha ayıp bir şey yaşamamıştı, bunun hayatıyla ilgili çok şey anlattığını fark etti. Ama bunu onarmaya çalışıyordu, değil mi? Üstelik Noah’ın bacaklarının arasında çömelmesi bunu yapacak en iyi şeymiş gibi geliyordu.

Noah’ın elleri onun kalçalarında ve Hazel’i kendine çekti, böylece kıcı tam kenara yerleşti.

“Tanrım, beni öldürüyorsun, Hazel,” diye inleyerek bir parmağını külotunun önünde gezdirdi. Dokunuşu hafıftı, güç-bela temas ediyordu ama yine de Hazel her yerinin gerildiğini, bedeninde her şeyin o tek dokunuşa, o tek parmağa dikkat kesildiğini hissetti.

“Seni nasıl öldürüyorum?” Sesi ona ait değildi. Hırıltılı ve uzaktan geliyordu.

“Bu küçük, pamuklu külot. Plajdan beri aklımdan çıkmıyor.”

Lanet olsun. Dantelli bir tanga falan mı giymeliydi? Hazel'in tam olarak bir tane dantelli tangası vardı, bir defa bir doğum günü için giymişti. O zamanki erkek arkadaşı Joel ona üstünkörü baktıktan sonra bir kenara atmıştı. Ondan sonra süslü iç çamaşırları Hazel'a kıymetli gelmemişti. Hem pek rahat değillerdi.

Hazel aşağı baktı. Noah onun kullanışlı, puantiyeli, pamuklu külotuyla karşı karşıyayken seksi özgüveninin bedenini yavaş yavaş terk ettiğini hissedebiliyordu. Onu kaybediyordu.

Ta ki Noah öne eğilip dilini külotunun önünde gezdirene dek.

Noah inledi ve bu Hazel'in tüm bedeninde titreşti.

Belki her şeye rağmen bu an kurtarılabilirdi. "Ben çıkarabilirim..." Hazel külotunu çıkarmaya başladı ama Noah onun bileklerini yakalayıp durdurdu.

"Hayır." Sesi hırıltılıydı. "Üzerinde kalsın."

"Sen... onu beğendin mi?"

Noah başını kaldırıp ona baktı, yüzünde şok olmuş bir alınganlık ifadesi vardı. "Son yirmi dört saattir tüm düşündüğüm bu külottu. Şey, bu külot ve seni onun içinde görmektir. Dün onu yokladığımdan beri seni sadece onu giyerken görmek istiyordum." Sırıttı. "Ve şuna baksana. Hayaller sahiden gerçek oluyormuş."

Hazel'in kahkahası Noah bir parmağını daha merkezinde gezdirdiğinde dağıldı. Külotunun şimdiden sıırılsıklam olduğuna emindi ama bundan utanç duymamak, bacaklarını kapatmamak için kendini zorladı.

Başının geriye düşmesine izin verdi, bu kez nazikçe arkadaki dolaplara yaslandı ve Noah'ın parmaklarıyla, ağzıyla ona sataşmasına izin verdi. Noah nihayet külotu kenara çektiğinde ve çıplak etini yaladığında Hazel boşalmaya öyle

yakındı ki Noah'ın dilinin ilk yalayışıyla parçalara ayrılmadığına şaşırdı.

“Mükemmel,” diye mırıldandı Noah ve Hazel'in ayak parmakları kıvrıldı. Memelerine gösterdiği ilgiyi taklit ederek dönüşümlü olarak yaladı ve emdi, ta ki Hazel bu adamın ağzının ulusal hazine olması gerektiğini düşünene dek. Belki ona özel bir bayram belirlenmeliydi.

Sıcaklık her yerinde artıyordu. Sıcaklık ve içinde zonklayan bir sızı. Hazel ağzından dökülen sesler hakkında fazla dikkatli düşünmek

istemiyordu yoksa dehşete düşerdi. Bedenini sarsan zevkin boğazının derinlerinden kopardığı seslerdi. Noah onu sınıra getirirken kalçalarına sıkıca saplanmış parmakları Hazel'i yerinde tutuyordu.

Çok geçmeden Noah onun kalçalarını serbest bırakıp başparmağını klitorisine bastırdı, tam merkezine sabit basınç uyguladı. Harareti doğruca ayak parmaklarına fırladı.

Hazel'in hayatı hızla gözlerinin önünden geçti.

Hayır, tüm hayatı değil, şu âna kadar yaptığı vasat seks sadece. Ne bir ses çıkardı ne de nefes aldı.

Noah tekrar ağzını kullanarak amansızca emdi.

Hazel parçalandı.

Bedeni titrerken dudaklarından alçak, yoğun bir inilti koptu. Devam etti ve devam etti, ta ki Hazel bedenini büküp uzaklaştırana, bir saniye daha dayanamayana kadar. Çok fazlaydı. Hazel'in tüm bedeni sarsılırken çıkardığı tüm hayvani seslerden boğazı acıyordu. Tanrı'ya şükür pencereler kapalıydı yoksa komşular muhtemelen şimdiye kadar polisi arardı.

Vay be. Bu adam iki bayramı hak ediyordu; bir geçit törenini ve kasaba meydanına heykelinin dikilmesini.

Noah ayağa kalkmadan önce onun uyluğunun içine boydan boya nazik öpücükler kondurdu. Hazel öne eğilip başını

onun göğsüne yasladı. Noah kollarını ona sararak parmaklarının, sırtının çıplak teninde kaymasına izin verdi.

Hâlâ tamamen giyinikti ama kollarını ona dolamış olması Hazel'a güvende ve korunmuş hissettiriyordu.

Noah'ın kalbi alnının altında sertçe gümbürdüyordu. Hazel karşılığını vermeliydi. Hediye karşılığında hediye. Sadece soluklanmak için bir dakikaya ihtiyacı vardı.

"Acaba sen... yani, bu iyi miydi?" diye sordu Noah.

Hazel hayretle bakarak geri çekildi. "İyi miydi? Noah, bu..."

"Varoluşun sınırlarını aşıyor muydu?" diye sorarken Noah'ın gülümsemesi yavaşça yüzüne yayılıyordu.

"Ötesinde."

"Güzel." Hazel'ın alnını öptü. "Gitmeliyim."

"Bekle, ne? Gidemezsin." Gitmeyi nasıl düşünebilirdi? Bundan sonra? Hazel'ın orgazm sonrası ısıltısı sönme tehdidi altındaydı.

"Geç oluyor."

"Ama sen... ama benim fırsatım olmadı..."

Noah ona kederle gülümsedi. "Hazel, sorun değil. Bu senin içindi."

Hazel kaşlarını çatı. "Hayır. Şimdi tamamen dengesiziz."

"Güven bana, değiliz. Bu muhteşemdi."

Hazel elini onun kot pantolonunun ön kısmında ve ereksiyonunun sertliğinde gezdirdi. Noah hızla nefesini içine çekti. "Ama benim şu anda hissettiğim kadar iyi hissetmeni istiyorum."

Noah inleyerek alnını onunkine yasladı. "Buna kıymet veriyorum, gerçekten, gerçekten kıymet veriyorum. Ama yanımda kondom yok."

Hazel'ın aklına bu hiç gelmemişti. Onu evine çağırmayı bile planlamamıştı.

“Benim de yok.”

“O hâlde gitmeliyim.”

“Hayır!”

“Hazel...”

“Yapabiliriz... Yani... Ben yapacağım...”

“Hazel, sorun değil, gerçekten. Ben koca adamım. Kontrol edebilirim...”

“Ben de sana oral seks yapmak istiyorum,” deyiverdi onun lafını bölerek.

Noah’ın gözleri genişçe açıldı; gözbebekleri, göz rengini yutuyordu. Nefesinin teklediği Hazel’in dikkatinden kaçmadı. Bu hoşuna gitti.

Hazel’in gülümsemesi genişledi. “Sana oral seks yapmak istiyorum, Noah. İzin verir misin?” Altdudağını yaladı ve Noah’ın iniltisi mutfakta yankılandı.

“Devam edebilmek için coşkulu bir evete ihtiyacım olacak,” diye takıldı. Noah onun altdudağını ısırdı ve Hazel ciyakladı.

“Evet,” dedi Noah bakışlarını onun gözlerinden ayırmadan. “Evet, bana oral seks yapmanı istiyorum.”

On Beşinci Bölüm

Noah'm ateşliyen rüya görüyor olması muhtemeldi. Ama öyleyse, uyanmak istemediğine kesinlikle emindi.

Şimdi olmazdı. Önünde, yalnızca külotuyla diz çökmüş hâlde duran Hazel varken bu mümkün değildi. Noah oradan uzaklaşmalıydı. Amacı, bir centilmen gibi davranmak, Hazel'ı zirveye ulaştırıp ardından kendi yoluna gitmekti. Ona asla baskı yapmak istemiyordu ve kesinlikle, ondan bir şey beklediğini düşünmesini istemezdi.

Fakat öte yandan Noah'a rica etmişti; Hazel Kelly ona oral seks yapmak için izin istemişti ve bu Noah'ın başına gelen en ateşli şeydi.

Pekâlâ, Hazel onun pantolonunu açmadan ve tezgâhtan inmeye başlamadan önce bile gördüğü en ateşli şeydi. Ve işte Hazel oradaydı; yumuşacık gözleri onunkilere kilitlemiş, ayaklarının dibinde çömelmişti. Noah ne yapacağını bilmiyordu. Buna hazırlıklı değildi. Çünkü bu Hazel'dı. Bardan tanıştığı sıradan bir kadın değil, kitabevindeki tatlı, zeki Hazel Kelly'ydi. Geçen yıl boyunca düşünmeden edemediği Hazel. Yavaş yavaş arkadaşım demekten hoşlandığı Hazel.

Üstelik şimdi çıplaktı ve Noah onun tadının nasıl olduğunu, boşalırken çıkardığı sesleri biliyordu, bir de...

Ya Hazel'ı incitirse?

Ya Hazel bundan pişman olursa?

Ya bir sefer yeterli değilse?

Ya bir yaz yeterli değilse?

Hazel dilini onun uzunluğu boyunca gezdirdi ve o an sorular durdu. Dünya durdu. Noah'ın kalbi durdu.

Hazel "Bunu doğru yapıyor muyum, bana söylemelisin, tamam mı?" diyerek geri çekildi. Yine kaşlarının arasında o çizgi vardı. "İyiye bana söyle."

"Tanrım, Haze. Bu şimdiden çok iyi, zar zor dayanıyorum."

Hazel'in yüzünde küçük, hoşnut bir gülümseme belirirken Noah neredeyse kontrolünü kaybediyordu.

"Tamam, güzel." Hazel ereksiyonunu altından tutup ağzını onun etrafında aşağı kaydırды. Noah alçak sesli, uzun inlemesine engel olamadı. Arkasındaki tezgâhı sıkıca tuttu, parmaklarını Hazel'in buklelerine dolamak istiyordu ama onun bundan hoşlanacağından emin değildi. Sorabilirdi ama o anda "Aman Tanrım" ve "kahretsin" dışında hiçbir kelimeyi şekillendiremiyordu, bu yüzden ellerini kendine sakladı.

Hazel ağzını ereksiyonunun uzunluğunda yukarı aşağı hareket ettirirken Noah titriyordu. Hazel fark etmiş olmalıydı çünkü onay alma ihtiyacıyla gözlerini hızla onunkilere kaldırdı.

"Bu çok iyi. Aynen böyle."

Hazel hareketine devam ederken ağzının ulaşamadığı kısma erişmek için elini ve geri çekilip ucunun etrafında daire çizmek için dilini kullandı. Noah yıldızları görüyordu. *Sınırları aşan.*

Kendini daha fazla tutamıyordu. Parmaklarını onun saçlarına doladı ve Hazel'in küçük iniltisi bir mırlama gibi bedeninde titreşti. Bukleleri yumuşacıktı.

"Sakıncası var mı?" dedi Noah boğulurcasına ve Hazel tekrar inledi. Bir kez daha ve Noah kesin boşalacaktı. "Boşalmak üzereyim."

Hazel hızlanarak her seferinde onu daha derine aldı ve zevk Noah'ın omurgasında yükseldi. Aşağı baktı ve Hazel'ı orada, Noah'ın kendine asla hayal etme izni bile vermediği şeyler yaparken görmesi ağzının çok sıcak ve tatlı hissiyle birleştiğinde Noah'ın işini bitirdi. Tam zamanında geri çekilerek pasaklı bir şekilde kendi eline boşaldı; Hazel'ın istemediği hiçbir şeyi yapmak istemiyordu. Bu, kendi alışkanlıklarına hiç benzemiyordu; sanki hayatında ilk kez bir kadın onu zirveye ulaştırmış gibi hissediyordu.

“Hazel.” Adı şu anda söyleyebildiği tek kelimeymiş gibi görünüyordu. Hazel ayağa kalktı ve ona ellerini silmesi için bir havlu verdi. Noah ellerini silip temizledikten sonra Hazel'ı daha yakınına çekti.

“İyi miydi?” diye sordu Hazel.

Cevap verirken Noah'ın nefesi hâlâ düzensizdi. “Tanrım, evet.”

Hazel'ın gülümsemesini duymaktan çok hissetti. “Güzel.”

“Çok güzel.”

“Böylece, sanırım bu iyi gitti... Yani iyi bir ilk... ee... deneyimdi.”

“Hazel, lütfen bana bunu daha önce yaptığını söyle.”

“Yaptım. Sadece pek sık değil... Anlaşıyor muydu?”

Noah alaycı bir kahkaha attı. “Hayır, anlaşılmıyordu.”

“Kastettiğim bizim için ilk deneyimdi... Yani, bizim... eğlencemizin parçası olarak.”

“Doğru.” Neden her şeyin, Hazel'ın iki ay boyunca ihtiyatı bırakmasına bağlanması Noah'ı bu kadar incitiyordu? Çünkü o, sadece Hazel'ın delidolu döneminin bir parçasıydı.

Bu düşünceyi zihninden sildi. Bu durum, onun için de uygundu. Nihayet Hazel'ı kafasından atıp hayatına devam edebilecekti.

“Her zaman bu kadar iyi midir?” diye usulca sordu Hazel. Noah onun geçmiş cinsel deneyimlerini yine merak etti. Bu kadınla doğru düzgün ilgilenmemiş o ezikler kimdi? Fakat Noah dürüst olacaksa, nadiren *bu kadar* iyi olurdu.

“Hayır... bu daha fazlası ve ötesiydi.”

“Gece kalmak ister misin?” Hazel’in sorusu onu gafıl avladı. Noah hâlâ az önce yaşanan her şeyin neden olağan kaçamaklarından çok daha iyi olduğunu anlamaya çalışıyordu. Ayrıca kafasında cevabı haykıran zayıf sesi çaresizce yok saymaya çalışıyordu.

“Şey...”

“Mecbur değilsin.” Hazel çoktan uzaklaşmaya başlamışken Noah kendini onu geri çekerken ve sıcak, yumuşak bedenini kendininkine yapıştırırken buldu. Kendini ona evet, kalmak isterim derken buldu.

Bunun doğru olduğunu fark etti.

Kafasında bunun kötü bir fikir olduğuna dair onu uyaran zayıf sesi bir kutuya tıktırdı ve Hazel’in puantiyeli külotuyla örtülü kışını takip ederek yatak odasına girdi çünkü eğer Hazel delidolu olacaksa, o da olacaktı.

Sabah olmuş, Hazel dirseğine dayanmış ona bakıyordu. Hazel’in yatağındaydılar. O, Hazel’in yatağındaydı. Noah’ın asla erişeceğini düşünmediği bir yerdi ama burada olduğu için hayli coşkuluydu.

Yumuşaktı, konforluydu ve Noah’ın beklediği kadar çok yastık vardı, yani sürüsüne bereket. Güneş tül perdelerden içeri süzülüyordu ve bu odada oturma odasındaki kadar çok bitki bulunmadığı hâlde, yine de pencere pervazında birkaç

kaktüs ve küçük sukulentler vardı; bunları ayırt etmesinin tek sebebi önceki gece, ay ışığıyla aydınlanan karanlıkta sohbet ederlerken Hazel'in söylemesiydi.

Ve sonra sadece uyumuşlardı.

Ve bu gerçekten aşırı hoştu.

Hatta Hazel, peluş kurbağayı yataktan atmış ve Noah'ı, onun için kazandığı dev penguenle —önceden köşedeki rahat bir koltuğa tünemişti— birlikte uyutmuştu. “İyi uyudun mu?” Hazel'in üzerinde, uyumadan önce giydiği çirkin buldoglu Yale tişörtü ve Noah'ın açıklanamaz bir takıntı geliştirdiği o pamuklu külotlardan yepyeni bir tane vardı.

“Bebek gibi uyudum.” Noah kollarını başının arkasında kavuşturup ona gülümsedi. Boxer'ından başka bir şey giymiyordu. Hazel'in gözleri çıplak göğsüne kaydığında, bakışlarının ısınması hoşuna gitti.

Saçları yüzünün etrafında dağınık bir halde dururken Noah onları geriye itme dürtüsüne karşı koyamadı.

“Seni öpebilir miyim?”

Hazel eliyle ağzını örttü. “Dişlerimi fırçalamadım.”

“Umurumda değil.”

Hazel burnunu kırıştırdı. “Gerçekten mi?”

“Hazel, bundan önce... kiminle ilişkin oldu?”

“Birkaç farklı erkekle, neden?”

Noah hızla oturarak sırtını yatak başlığına dayadı. “Düzgün insanlar mıydı? Demek istediğim sana iyi davrandılar mı?”

Hazel omuz silkti. “İyilerdi.”

“İyi?”

Bir buklesini parmağında çevirerek Noah'm bakışından kaçındı, sonra gözlerini tekrar onunkilere çevirdi. Hâlâ gözlüğünü takmıyordu ve sabah ışığında Noah gözbebeklerinin etrafındaki gümüş halkayı görebiliyordu. “Hiç gerçekten hissetmedim... Bilmiyorum... Onları tahrik ettiğimi hissetmedim.

Kimse... senden önce, bana ateşli demedi hiç.” Konuşurken yanakları kızardı.

Şimdi Hazel da oturuyordu ve Noah onu daha yakınına çekip bir kolunu beline doladı. “O adamları tanımıyorum, Haze ama aptal olduklarını farz ediyorum.”

“Aslında hepsi çok zekiydi.”

Noah ofladı. “O hâlde tam önlerinde olanı nasıl gözden kaçırdılar?”

Bedeni ona dayalı hâlde Hazel omuz silkti. “Belki sorun bendeydi? Çok seksi hissetmezdim... Hiç gerçekten seksi hissetmedim.”

Noah onu sırtüstü yuvarladı ve Hazel şaşkınlıkla ciyakladı. Kollarıyla onu hapsetti. “Ya şimdi nasıl hissediyorsun?”

Noah’ın bağımlı olduğu o haylaz gülümsemesini yine takındı. “Seksi.”

Noah başını eğip onun boynunu öptü. “Güzel.” Hassas tenini emdiğinde Hazel ona doğru büküldü, bacaklarını kalçalarının etrafına doladı ve Noah, dün gece bir koşu çıkıp kondom satın almadığı için kendine sövdü.

Ama zaten o an uzun sürmedi.

Telefonu önceki gece fırlattığı komodinde vızıldadı.

Noah onun boynuna özenli ilgisini göstermeye devam ederken Hazel “Onu açman gerekiyor mu?” diye sordu. Noah’ın sahiden onu açması *gerekiyordu*. Tek kişilik bir işletme sahibiydi. Arayan her kimse, bir tur ayarlamak isteyen birisi olabilirdi ve yaz giderek durgunlaştığından Noah’ın bulabildiği her işi kabul etmeye ihtiyacı vardı.

Ancak Hazel sıcacıktı ve sutyen takmıyordu. Noah göğsünde onun sivri meme uçlarını hissedebiliyordu.

Telefonu çalmayı kesti ve ânında tekrar başladı. İnleyip kendini Hazel’in davetkâr bedeninden ayırdı.

“Üzgünüm.”

“Sorun değil.”

Noah ekrana göz attı. Ablası görüntülü arıyordu. Lanet olsun. Cevap vermeden önce tişörtünü giydi. Bu yalnızca bir, tamam iki kişi olabilirdi ve Noah onların aramasını asla boş vermezdi. Hazel’a bir kez daha özür dilercesine baktıktan sonra aramayı cevapladı.

İki küçük yüz ekranı kapladı.

“Noah dayı! Cevap vermedin!” Ivy’nin sesi altı yaşın darınlığıyla yüklüydü.

“Merhaba, Noah dayı!” Cece, daha bağışlayıcı olan kuzendi. Noah’ın ablaları sadece bir hafta arayla birer kız doğurmuştu ve şimdi kızlar ayrılmaz ikiliydi, şayet kavga edip ezeli düşman olmazlarsa. Ta ki barışana kadar. Noah’m hayatı boyunca ablaları da böyleydi. Noah onların üzerine titrediği küçük erkek kardeşleriydi. Ta ki onları terk edene kadar.

Noah boğazını temizledi. “Şey, affedersiniz, hanımlar. Ben... meşguldüm.”

Ivy kaşlarını çattı. “Asla bizimle konuşamayacak kadar meşgul olmadığını söyledin.” Çocuk hassas noktasından vurmayı biliyordu.

Cece kuzenini dürttü. “Belki kaka yapıyordu,” diye ortaya attı ve iki kız birden kahkahaya boğuldu. Noah etrafına bir göz attığında Hazel’m elini ağzına kapatmış kendi kahkahasını bastırdığını gördü.

Noah gözlerini devirdi. “Neyse, siz iki baş belası beni neden aradınız? Olağan sohbet günümüz değil.”

Yeğenleri ânında suçlu göründü. Noah onlara duygularını belli etmemeyi öğretmeyi denemişti ama çuvallamıştı. “Şey, annem telefonunu aldığımızı bilmiyor.”

“Ivy...”

“Acil bir durumdu!” diye karşı çıktı Ivy ve Noah kızların bir Bluey battaniyesinin altında gizlendiğini fark etti. Deseni kızların yüzlerine mavi bir renk yansıtıyordu.

“Her şey yolunda mı?”

Cece’nin yüzü ağlamamaya çalışıyormuş gibi buruştu ve Ivy teselli etmek için bir kolunu ona doladı. Noah’ın kalp atış hızı yükseldi.

“Kızlar, neler oluyor?”

“Annemin bir başka bebeği olacak!” diye hayıflandı Cece. “Ve ben onu istemiyorum!”

Ivy başını yukarı aşağı salladı. “Bebekler sürekli ağlar ve pantolonlarına kaka yaparlar,” dedi altı yaşında olmanın beraberinde getirdiği derin bilgelikle.

Kakanın bahsi geçtiğinde Cece tekrar kıkırdamaya başladı ve Noah aklını kaybediyormuş gibi hissetti.

“Hey, bir dakika bekle!” Ivy ekrana parmağını doğrulttu. “Orası senin evin değil! Neredesin, Noah dayı?”

Kızların, bir konuya odaklanmaktaki acizliği her zamanki gibi Noah’ın başını döndürüyordu ama bu sabah hazırlıklı değildi. Henüz kahve bile içmemişti.

Bakışlarını çevirdiğinde Hazel’in kendi evinde gizlenmeye ihtiyacı varmış gibi yataktan usulca kalktığını fark etti. Bu hiç hoşuna gitmedi. Ama... yattığı kadınları ailesiyle asla tanıştırmazdı. Küçük yeğenleriyle kesinlikle olmazdı. Hem ne söyleyecekti?

“Bir arkadaşımın evindeyim,” dedi.

“Pijama partisi mi yaptınız?” diye sordu Cece. “Annem bunun için daha fazla büyümem gerektiğini söylüyor. Yalnızca Ivy’yle kalabilirim.” Gözlerini devirdi.

“Muhtemelen bu iyi bir fikir.” Doğrusu Noah’ın pijama partileri için uygun yaşın kaç olduğuna dair hiçbir fikri yoktu ama en büyük ablası, kızı Cece’ye karşı aşırı korumacıydı.

Üstelik şimdi ablasının bir bebeği daha oluyordu. Noah'ın bunu bilmesi mi gerekirdi? İtiraf etmeyecek olsa da kimsenin ona bunu söylememiş olması canını acıttı.

Ivy'nin gözleri açıldı, küçük yüzünü Noah'tan başka tarafa çevirdi. "Eyvah. Kapatmalıyız..."

Başlarının üstündeki battaniye zorla alınırken iki kız da ortalığı velveleye vererek çığlık atmaya başladı.

"Verin onu!" Ablasının sesi tartışmaya yer bırakmıyordu.

Kızlar "Hoşça kal, Noah dayı!" diye seslenirken Kristen'in yüzü ekranda belirdi.

"Selam, bunun için üzgünüm."

"Selam, Kris."

Kristen onun çevresini incelerken kaşlarını kaldırdı ama ona nerede olduğunu sormadı.

"Umarım kızlar bir şeyi bölmemiştir."

"Hayır, pek sayılmaz."

"Her zaman telefonlarını açman gerekmiyor."

Noah kaşlarını çattı. "Hoşuma gidiyor." Ailesinde yalnızca yeğenleriyle ilişkisi karmaşık hissettirmiyordu. Noah'm onlara sevgisi ve onların Noah'a olan sevgisi kolay ve koşulsuzdu. Onlar aradığında Noah her zaman cevap verirdi.

Kristen başını yukarı aşağı sallarken onu abla tarzıyla inceledi. Noah onun ne aradığını asla bilemezdi ama her zaman beklentiyi karşılayamadığını hissedirdi. Noah, küçük erkek kardeşi, akıllı havadaydı, lise terkti, sürekli çuvallardı.

"Bu sene bayramlarda eve gelecek misin?"

Noah bakışlarını telefonundan ayırdı. Hazel gitmişti. Yine de onun yatak odasında bu konuşmayı yapmayı hiç istemiyordu. Yıllardır bayramlarda eve gitmemişti ve bu yıl da gitme niyetinde değildi.

Hazel onu iyi bir dayı olarak adlandırmıştı. Yeğenlerini toplamda üç kez bizzat gördüğünü bilmiyordu.

Kendini kontrol etmeye çalıştı; evde olduğu son seferdeki neşeli sarılmaların ve küçük bedenlerinin onun bedenine çarpışının anısı, istemediği duyguları yeniden su yüzüne çıkarmıştı.

“Emin değilim.”

“Noah...”

“Şu anda bilemem, Kris.”

“Evet, tamam. Ama ben sadece... Herkes seni görmek istiyor. Hepsi bu.”

Noah güçlükle yutkundu. Ablasının bunda ciddi olduğunu biliyordu ama aynı zamanda bu kadar basit olmadığını da biliyordu. Eve gitmek herkesin sorularıyla, herkesin beklentileriyle yüzleşmek demekti. *Hayatınla ilgili planların nedir, Noah?* Son ziyaretinde ebeveynlerinin evine uğramamıştı bile. Babasıyla yine aynı konuşmayı yapamazdı.

Noah onları terk etmişti.

Ve bunun sonucu olarak, ortada gösterecek bir başarısı olmadan geri dönemezdi. Balıkçılık turları ya da barmenlikten daha büyük bir planı, okulu ve işi bırakmanın doğru bir karar olduğunu kanıtlayacak somut bir şey olmadan masada babasının karşısına oturamazdı.

Bunların hiçbirini Hazel’in yatağında neredeyse çıplakken ablasına anlatamazdı. “Kapatmalıyım.”

Kristen iç çekti. “Tamam, seni seviyorum.”

Noah ablasının endişeli yüzüne baktı. Noah’a hep öyle bakardı. Sanki dünyada onlar olmadan, Noah’m nasıl hayatta kalmayı başardığını merak ediyordu. Sanki sırtını dayayacağı ablalarının veya ebeveynlerinin işi olmadan beslenmeyi bile nasıl başardığını merak ediyordu.

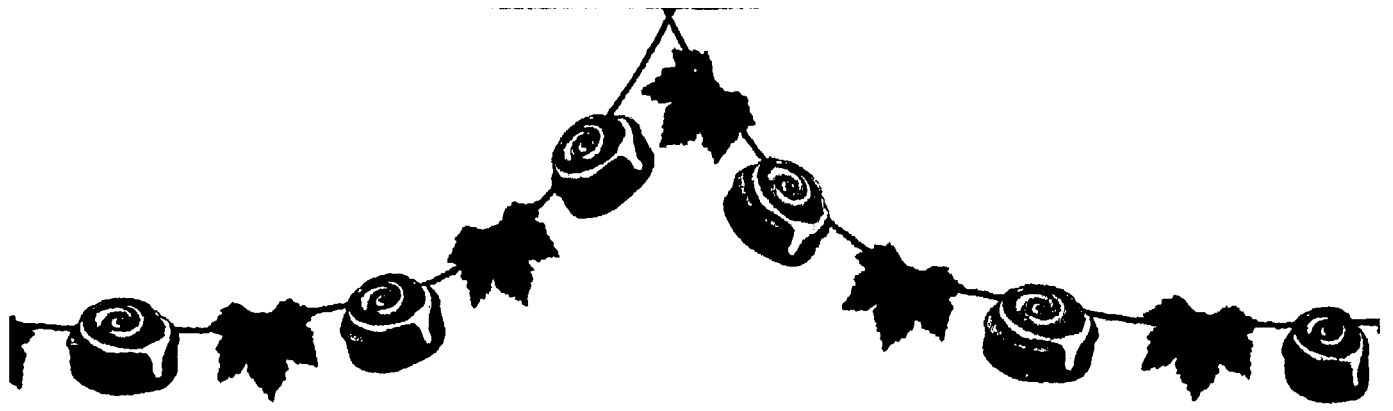
Noah onun bunu kasten yapmadığına emindi. Ama ablasının ona karşı inançsızlığını hissedebiliyordu. Eve gittiğinde başardığını söyleyebilmeyi istemesi çok mu yanlıştı?

Evden ayrıldığında kendine bir hayat kurduğunu söylemeyi istemesi?

Belki yanlıştı.

Belki Noah sadece inatçı bir pislikti.

“Ben de seni seviyorum, Kris.”

On Altıncı Bölüm

Hazel, bir fincan çay ve çıplak bacaklarına sardığı battaniyeyle kanepesinde oturuyordu. Yatak odasından çıkarken pantolon almayı akıl etmemişti; şimdi ise bağıllık içermeyen bir gecelik seksten sonra ne yapması gerektiğini biliyormuş gibi davranmaya çalışıyordu.

Elbette bunu yapmayı katiyen bilmiyordu. Battaniyeyi yeniden düzeltti ve fazla sıcak çayından bir yudum içip tekrar yatak odasına doğru baktı.

Büyük ihtimalle Noah'tan kalmasını isteyerek çoktan bunu berbat etmişti ama heyecanlı, kırılgan, orgazm sarhoşu hissetmişti ve çıkarımlarını değerlendiremeden kelimeler ağzından çıkmıştı. Sonuç olarak Noah kalmıştı. Bu çok hoştu. Gerçekten çok hoştu. Noah'ın kollarında uyumak, Hazel'in hayal ettiği kadar mükemmeldi.

Üstelik yatakta ateşli bir adamla birlikte uyanmak, bir kızın özgüveninde harikalar yaratıyordu.

Diğer yandan, bu doğru muydu? Bu adama karşı içten içe sevgi dolu hissetmeli miydi? Noah onun önünde sevimli yeğenlerinin telefonunu cevapladıktan ve onlarla değer verircesine konuştuktan sonra, Hazel bunu nasıl hissetmezdi? Ayrıca bir de önceki gece mutfakta Noah'm yaptığı insanın aklını başından alan, aşırı ateşli oral seks vardı. Aklı olan herkes şu

anda Hazel’la aynı konumda olurdu. Hazel burada kabahatli değildi.

“Hey, bunun için üzgünüm.” Noah odasından çıktığında hâlâ boxer dışında çıplaktı. Bir eliyle bakır rengi saçlarını tararken öyle tatlı şekilde mahcup görünüyordu ki Hazel’in bakışlarını çevirmesi gerekti yoksa kazara bu anlaşmaya farklı bir çılgın katman eklemeyi teklif ederdi. Mesela evliliği. Ya da onun bebeklerini taşımayı.

Hazel boğazını temizledi. “Sorun değil. Yeğenlerin iyi mi?”

“Evet, iyiler. Şey... kahve?”

“Mutfakta.”

Noah kahvesini hazırlarken Hazel derin derin nefes aldı ve neredeyse otuz yıllık uykudan sonra canlanmaya karar vermiş libidosunu kontrol etmeye çalıştı. İşe yaramadı. Özellikle Noah ağır ağır oturma odasına döndüğünde ve kahvesini sıçratmamak için kanepede dikkatle yanma oturduğunda.

Hazel kendini ona bakmamaya zorladı.

Noah, kahve kupasının ardından ona tembelce bir gülümseme sundu.

“Peki şimdi ne yapacağız?” diye yumurtladı Hazel ve karşılık olarak Noah’m kaşlarını kaldırmasını izledi.

“Eh, hâlâ kondomumuz yok ama ben alabilirim...”

“Hayır!” Hazel’in yanakları ısındı. “Kastettiğim o değildi.”

Noah kıs kıs güldü. “Biliyorum.”

“Pislik.” Hazel onun omzuna bir şaplak attı.

“Tam olarak ne yapıyorsak, Haze, onu yapmaya devam edeceğiz.” Omuz silkti ve bir yudum daha kahve içti, bu sırada Hazel onun çıplak göğsüne dik dik bakmamaya çalışıyordu. “İpuçlarını takip etmeye devam edeceğiz, seni gelmiş geçmiş en iyi doğum günün için hazırlayacağız ve bu daha fazlasını kapsıyorsa...” Noah ikisini işaret etti ve her nasılsa bu hareketi bile ateşliydi, “o hâlde müthiş.”

“Tamam.” Noah nasıl bu kadar basitmiş gibi söylemişti? Aralarındaki her şey, daha yeni değişmemiş gibi. Belki değişmemişti. Belki Hazel aşırı tepki veriyordu.

“Eğlencenin bu parçasına devam etmek istemezsen, benim için sorun olmaz.”

Hazel onun bunda ciddi olduğunu biliyordu; eğer Hazel’in yüzde yüz rızası olmazsa Noah hiçbir şey yapmayacaktı. Bunu birçok kez kanıtlamıştı.

“Bu parçasından daha fazlasını istiyorum.”

Noah’ın gülümsemesi genişledi. “Güzel, ben de.” Kanepe de arkasına yaslanıp bacaklarını uzattı ve ayaklarını, Hazel’in bir internet alışveriş çılgınlığı ânında sipariş verdiği küçük, ayak iskemlesine dayadı. Eskiden sıkıldığında internet alışverişi yapardı. Şimdi görünüşe göre kasabanın seks tanrısıyla seks yapıyordu.

“Demek ablan hamile?”

“Konuyu neredeyse yeğenlerim kadar hızlı değiştiriyorsun.”

Hazel irkildi. “Üzgünüm. Kötü bir alışkanlık.”

Noah başını kanepenin sırtına yaslayıp gözlerini kapatsa da gülümsedi. “Sorun değil. Beni dinç tutuyor.”

Ayak parmakları ayak iskemlesinin üstünde mutlulukla kıvrılırken Hazel’in bakışları istemsizce Noah’ın ayaklarından yukarı, bacaklarının uzun, ince hatlarına, sıkı karnına ve göğsüne kaydı. Gözleriyle onun omuzlarının genişliğini ve kol kaslarının güçlü kıvrımlarını takip etti. Noah kahve kupasını kavrayışını düzeltirken ön kolu kasıldı; kupayı dudaklarına kaldırdığında arkadaşlık bileklikleri kolunda kaydı.

Noah gözlerini tekrar açtı. Hazel yakalandı. Eyvah.

Gözlerini diktiği için Noah’ın ona sataşabileceğini düşündü ama o sadece göz kırpıp konuşmaya devam etti. “Yeğenim Cece’ye göre annesi, en büyük ablam Rachel, hamile, evet. Ama sanırım henüz öğrenmemem gerekiyordu.”

Noah her iki türlü de onun için fazla önemi yokmuş gibi omuz silkti ama bedeninin hatları gergindi.

“Onları, yeğenlerini seviyorsun.”

“Tabii ki.”

“Ve ablalarını da seviyorsun.”

Noah bir yudum kahve içmek, belki cevabına karar vermek için durdu. “Tabii ki, evet. Sadece onlarla her şey daha karmaşık. Ailenin nasıl olabildiğini bilirsin.”

“Sanırım. Benim hiç kardeşim yok.”

“Sahi mi? Babanın, babalarından birinin, birinden... bir Frida’dan bahsettiğini duydum?”

“Frida annemin köpeklerinden biri. Diego ve Frida.”

“Doğru. Bir annen olduğunu unuttum.”

“Evet. Ebeveynlerim çok, kardeşim yok. En azından insan kardeşim. Annem köpeklerine fazlasıyla adanmış denilebilir.”

Noah küçük bir alaycı kahkaha attı ama bakışları donuktu.

“Neden evden ayrıldın?” Hazel “bağlılık içermeyen kaçamak sonrası sabah” olayını kesinlikle doğru yapmıyordu ama aynı zamanda onunla arkadaş olduğunu hissediyor, Noah’ı merak ediyordu.

“Ah, Haze, bunu duymak istemezsin.” Ona doğru eğildi ve kaşlarını aşağı yukarı oynattı. “Sabahı geçirebileceğimiz daha ilginç pek çok yol var.”

Hazel kaşlarını çattı ve Noah arkasına yaslandı.

“Tamam, iyi, gerçekten bilmek istiyor musun?”

“Evet.”

“Büyük bir dramatik hikâye değil. Sana söylediğim gibi okulu bıraktım, ebeveynlerimi son derece hayal kırıklığına uğrattım ve sonra bir yıl onların deniz ürünleri işletmesine yardım etmeyi denedim, gerçekten denedim. Ama bundan nefret ettim. Şimdi orası büyük bir şirket. İşim tamamen masa başındaydı, dağıtımla, piyasalarla ve umursamadığım

diğer pek çok zimbirtıyla ilgilenmekti... Ben bunu yapamazdım.”

“Ve bu nedenle kaçtın.”

“Tanrım, Hazel.”

“Üzgünüm.”

“Özür dileme.” Noah uzun bir nefes verdi. “Ben özür dileirim. Haklısın. Bu nedenle kaçtım. Buraya ayak basana kadar bir süre tekneyle kıyı boyunca ileri geri gezdim. Bu kadar. Tüm hikâye bu.”

“Kitap kulübü senin Florida’da bir sualtı kaynak ustası olduğuna inanıyor.”

Noah bir kaşını kaldırdı.

“Ve Okul Aile Birliği’nin yarısı karaborsada gümrükten mal kaçırdığına inanıyor.”

“Karaborsa, ha?” Noah’ın ağzının kenarı bir gülümsemeye kıvrıldı.

“Evet. Ayrıca, bir kasaba toplantısında senin erkek striptizci olup olmadığını ciddi ciddi tartıştılar.”

Noah gülerken boğuluyordu. “Striptizci mi?”

“Evet.”

“Eh, o kısmı doğru.”

Hazel’in gözleri hayretle açıldı ama sonra Noah kahkahayı bastı. “Şaka yapıyorum.”

“Pislik.”

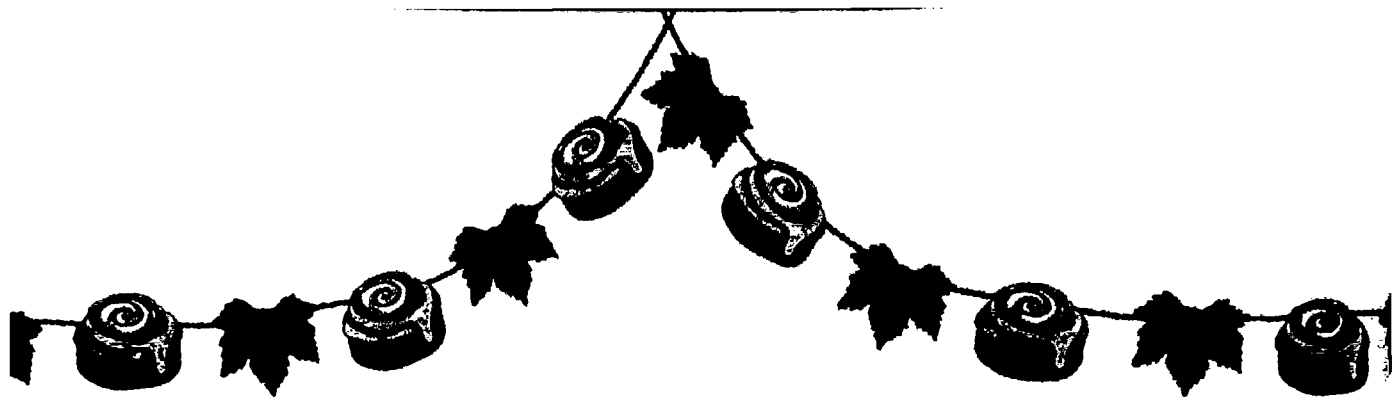
Noah kupasını ayak iskemlesine koydu ve Hazel’in üstüne emekleyerek onu kollarıyla hapsetti. Başını eğip onu öptü ve Hazel dişlerini fırçalamadığını umursamayı bıraktı. Noah onun altdudağını ısırınca Hazel öyle ahlaksızca inledi ki tahrik olmakla bu kadar meşgul olmasaydı utanabilirdi.

“Senin için striptiz yaparım, Haze. Memnuniyetle.”

Hazel güldü ve Noah’ın alaycı gülümsemesi genişledi. “Zaten neredeyse çıplaksın,” diye dikkat çekti Hazel.

Noah sahte bir şaşkınlıkla kendine baktı. “Haklısın!” Başını iki yana salladı. “Ama sen çok fazla giyiniksin.”

Noah onun tişörtünü başından çekip çıkardı, bir kenara attı ve ona sabahlarını geçirebilecekleri çok daha eğlenceli yolları göstermeye koyuldu.

On Yedinci Bölüm

“Dünyadan Hazel’a!”

Hazel şaşkınlıkla baktı. Annie onun önünde duruyor, yüzünün karşısında bir elini sallıyordu. Neyse ki Hazel bugün ön tarafta müşterilerle ilgilenmiyor, ofiste birkaç işi hallediyordu. Annie’nin içeri girdiğini bile duymamıştı.

“Ah, selam.”

“Ah, selam mı? Bana tüm söyleyeceğin bu mu?”

Hazel kaşlarını çatı. “Başka ne söylemem gerekiyor?” Yine hayallere dalmıştı. Elinde değildi. Noah’la birlikte başlattıkları o yeni, çok özel türde eğlenceden bu yana bir hafta geçmişti ve Hazel, Noah yanında olmasa bile onu düşünmeden edemiyordu. Daha doğrusu, yaptıkları her şeyi... ve nerede yaptıklarını.

Bu çalışma masasına her baktığında yüzü kızarıyordu.

Noah ağzını ve ellerini kullanmakta aşırı iyiydi ve bundan öteye geçmemişlerdi ama Hazel hiç hissetmediği kadar tatmin olmuştu. En hafif deyiimiyle dikkat dağıtıcıydı.

“Tüm hafta kayıptın!”

Annie tekrar odağına girdi. Tabii ya. Onun kızgın en iyi arkadaşı.

“Meşguldüm.”

“Neyle meşguldün? Ya da kimle mi demeliyim?”

“Doğrusu kiminle değil mi?”

“Hazel Delphinium Kelly!”

“Benim bir göbek adım olmadığını biliyorsun.”

“Ve bu yüzden senin için bir göbek adı uydurmak zorunda kaldığımı biliyorsun.” Annie bir elini çıkık kalçasına koydu. “Şimdi dikkatimi dağıtmayı bırak. Seninle balıkçı arasında neler oluyor?”

Hazel omuz silkti ama yüzüne yayılan şiddetli kızarıklığı hissedebiliyordu. “Biz sadece takılıyorduk.” İronik biçimde Hazel tüm yeni hikâyeleri kendine saklamıştı. Bütün bu yaz eğlencesine, arkadaşlarını şaşırtmak, anlatacak yeni hikâyeler edinmek ve genel olarak daha ilginç görünmek için başlamıştı; oysa şimdi her şeyi gizliyordu.

Yalnızca... Noah’la yaşadığı her şey... özel geliyordu.

“Takılıyor musunuz? Bilgi yarışması gecesine katılmadın ve kasabanın yarısı senin kaçırıldığını düşünüyor.”

Hazel ofladı. “Belli ki tam buradayım.”

“Hazel...”

“Ne? Bir kız biraz eğlenemez mi?”

“Şüphesiz eğlenebilirsin ama bu sanki biraz...”

“Sanki ne Annie? Sanki benim eğlence türüm değil mi? Sanki benim karakterime aykırı mı? Amaç tam olarak bu! Ben yapamam... İhtiyacım vardı... Farklı bir şeye ihtiyacım vardı.”

Annie eski kanepeye külçe gibi oturdu. “Mutsuz olduğunu bilmiyordum, Haze.”

“Mutsuz değilim. Ben sadece... Bilmiyorum...”

“Otuz yaşma basmaktan mı korkuyorsun?”

Hazel kaşlarını kaldırdı.

“Sezgileri kuvvetli olan tek kişi sen değilsin. Ben de bir şeyleri fark ederim.”

“Pişmanlıklarla otuz yaşma basmak istemiyorum, hepsi bu.”

“Peki kasabanın seksi erkeğiyle yatmadığın için mi pişmanlık duyuyorsun?”

Hazel kahkaha attı. “Şey, belki.”

Annie gülümsedi. “Bunu istemeyiz.”

“Sana anlatmadığım için üzgünüm.”

Annie omuz silkip kanepede arkasına yaslandı. “Sorun yok. Bana her şeyi anlatmak zorunda değilsin, her ne kadar bu anlaşılmayı ta onuncu sınıfta yapmış olsak bile.”

“Haklısın. Dürüst olduğumuza göre, bana ipuçları bırakmaya çalışıyor musun?”

“İpuçları mı? Hayır, Haze, ben genellikle mesaj atmayı tercih ederim.”

“Hımm.”

“İpuçlarıyla neyi kastediyorsun?”

Hazel alt çekmecesinden hasarlı bir kitabı çekip çıkardı. Onları kanıt veya hatıra olarak saklıyordu. Hangisi olduğundan emin değildi.

“Biri satırların altını çiziyor ve sonra kitapları rafa geri koyuyor.” Kitabı çalışma masasının üstünden itti ve Annie sayfaya baktı. Bu, yabanmersini yemekten bahseden satırdı; yanlışlıkla takip ettiği satır.

“Bekle, bu yüzden mi seni bir yabanmersini çalılığının yanında sarhoş hâlde bulduk?”

Hazel omuz silkti. “Evet.”

Annie’nin gözleri parladı. “Bunu kimin yaptığını biliyorum!”

“Öyle mi?”

“Çok bariz!” Kitabı sertçe kapattı. “Noah olmalı!”

“Noah mı? Hayır, bu doğru olamaz. O bana ipuçlarını takip etmemde yardım ediyor. Onlarla ilgili benim kadar şaşkın görünüyordu.”

“Sana onları takip etmemde yardım mı ediyor?”

“Şey, ilkin bulduğumda buradaydı... ve bilmiyorum, ilgili göründü... ve sonra bilmiyorum, birlikte eğlenmeye başladık...” Hazel iç çekti. Bu sebepten bunun bahsini açmamıştı. Çünkü kulağa tamamen delice geliyordu.

“Hazel, hadi ama,” dedi Annie, her şey daha bariz olamazmış gibi. “O hâlde muhakkak o. Aylardır buralarda takılıyor. Açıkça senden hoşlanıyor ve bak, seninle birlikte vakit geçirmenin sinsi bir yolunu bulmuş!”

Bir dakika. Bu gerçek olabilir miydi? Noah her şeyi onunla takılabilmek için mi ayarlamıştı? Bunu sinsice yapması çok alçakça görünüyordu.

Hazel’in kalp atış hızı, bu sohbet sırasında artmıştı ve başı dönüyordu. Annie haklı olabilir miydi? Peki ya, Hazel onun haklı olmasını istiyor muydu? Sinsi bir çöpçü avı tertiplemek hiç geçici bir şeye benzemiyordu. Ancak Noah’la birlikte daha çok zaman geçirdikçe ondan daha fazla hoşlanmıştı ve...

Hazel başını iki yana salladı. Hedeften sapıyordu.

“Annie, şimdiden romantik komedi batağına mı düştün?” Arkadaşı eylülünden yılbaşına kadar mevsimlik romantik komedileri maraton şeklinde izlemeye eğilimliydi.

Annie ofladı. “Benim dizi-film izleme alışkanlıklarımın burada bariz olan durumla hiç alakası yok.”

“Ve bu durum...”

“Ve bu durum, aylardır seni arzulayan seksi balıkçının sana küçük aşk notları bırakması. Böylece birlikte randevulara çıkabiliyorsunuz.”

Hazel kaşlarını çattı. Bunun doğru olması mümkün değildi.

“Unuttun mu, Noah kimseyle ilişki yaşamayı tercih etmiyor. Ama bu, ilişkiye fazlasıyla yakın bir durum.”

“Her şeyin bir ilki vardır.”

Noah karnavalda birebir aynısını söylemişti. *Her şeyin bir ilki vardır.* Acaba önüne gelenle yatıp kalktığına dair kötü bir şöhret edinmiş Noah'ı uslandıracak kadın Hazel mıydı? Olmak istiyor muydu? Kendisini tam tersini yapıp *sınırlarını aşmaya* çalışmıyor muydu?

Hazel sızlandı ve alnını çalışma masasına dayadı.

“Ya da...” Annie soluklanıp düşündü. “Kitapların altını çizdikten sonra onları rafa geri koymaktan hoşlanan bir sosyopat olabilir.”

Hazel daha yüksek sesle sızlandı.

“Haze.”

“Efendim?”

“Bu akşam kasaba toplantısına geliyor musun?”

“Sanırım,” diye mırıldandı.

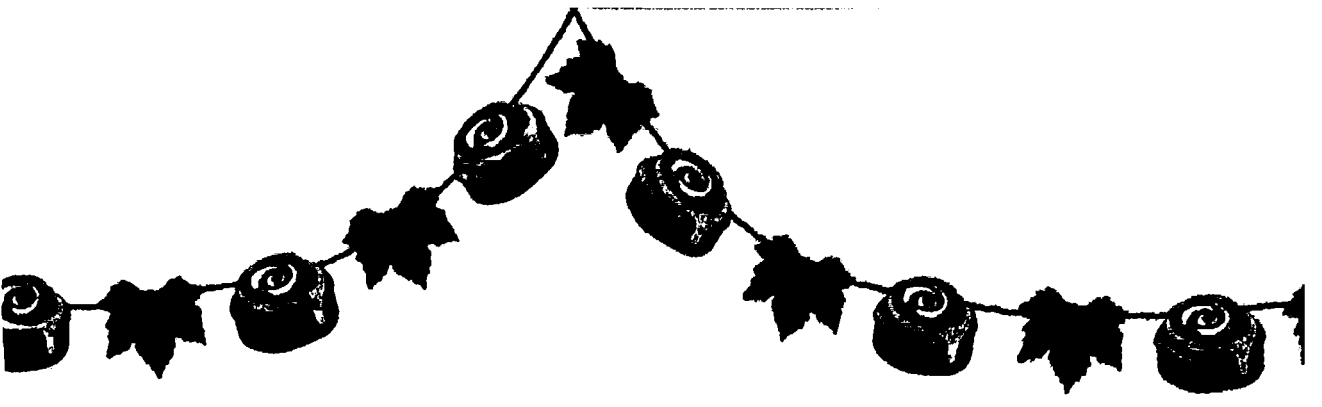
“Harika.” Annie ayağa kalktı ve onun başını okşadı. “Orada görüşürüz. Seni seviyorum.”

“Ben de seni seviyorum.” Hazel ona hafifçe el salladı ve son bir saattir üzerinde çalışmaya uğraştığı gelecek ayın kitap siparişlerine yeniden bakmaya koyuldu.

Annie'nin, Noah ve ipuçlarıyla ilgili söylediklerinin doğru olma ihtimali yoktu, bu da sorun değildi. Aslında iyiydi, çünkü Hazel Noah'la ciddi bir ilişki istemiyordu. Anlaşmaları mükemmel gidiyordu. Üstelik delidolu eğlenceli yazına devam edebilirdi; ancak neredeyse eylül gelmişti ve küçük deneyinin sonunu düşünmek midesini ağrıtıyordu. Ama her şey mükemmel bir şekilde yolundaydı.

Gerçekten.

Yolundaydı.

On Sekizinci Bölüm

Kasaba toplantısında Hazel'in yerini saptamak zor değildi çünkü her zaman Logan ile Jeanie'nin yanında, aynı yerde otururdu. Zaten Noah da herhangi bir odada, Hazel nerede olursa olsun onu bulurdu. Onlara doğru yürürken geç kalmadığı için memnundu. Turu bittikten sonra aceleyle buraya koşturmuştu. Bir baba ve yetişkin oğullarıyla birlikte babanın doğum günü vesilesiyle birkaç saatlerini balık tutarak geçirmeleri için denize açıldıkları hoş bir akşamüstü olmuştu ve Noah aileyle birlikte zaman geçirmekten keyif almıştı. Bu ona kendi babasıyla birlikte balık tuttukları anıları anımsattığı hâlde. Genellikle kaçındığı anıları. Babasını hayal kırıklığına uğratmasından öncesine ait anıları.

Çocukken, babasıyla birlikte vakit geçirmekten çok hoşlanırdı. Teknelerinden biriyle denize açılmak Noah'ın en sevdiği aktiviteydi. Babası fazla konuşan bir adam değildi ama Noah'a teknelerle, balıkçılıkla, hava durumuyla, gelgitlerle ilgili bilmesi gereken her şeyi gösterirdi. Noah onun çalışmasını izlerken bir sınıfta öğrendiğinden çok daha fazlasını öğrenmişti.

Babasının o sıralar ona dünya tarihini öğretememesi çok yazıktı.

Sebebinin, Hazel’la geçirdiği son haftalar mı, ona sadece eğlenceli vakit geçirmekten fazlası olabileceğini göstermek istemesi mi yoksa son zamanlarda ailesini çok sık düşünmesi mi olduğunu bilmiyordu ama nihayet planlarını kasaba meclisiyle paylaşmaya hazır hissediyordu.

Ya da en azından başlangıç fikirlerini.

Birçok evrak düzenlemesi, kasaba halkını ikna etmesi, ruhsatlar için başvurması gerekeceğini biliyordu ama bir şeyleri başlatmak istiyordu. Bu iyi bir fikirdi. Sağlam bir fikirdi. Ve belki burada, Dream Harbor’da, Noah için bir şeyin başlangıcı olabilirdi.

Üstelik bu, Hazel’in onu farklı bir açıdan görmesini sağlarsa, hoş bir yan etki olurdu. Çünkü geçen hafta Hazel’la vakit geçirmek ona bir şey öğrettiyse, o da bu kadını yakın zamanda aklından çıkaramayacağıydı.

Noah yaklaşırken Hazel döndü; yüzünde kısacık beliren gizli gülümseme, ona Hazel’in içine ne kadar derin işlediğini hatırlattı.

Bu kıza fena hâlde tutulmuştu.

“Selam, Noah.”

“Selam.” Bakışları Hazel’inkilere takılıp kaldı, ta ki Logan’ın sesi araya girene kadar.

“Oturacak mısın yoksa orada dikilip tüm gün Hazel’a mı bakacaksın?”

Noah arkadaşına sırtıttı. “Sana da merhaba, Logan. Selam, Jeanie.” Kafe sahibi ona el sallarken Noah, Hazel’in yanındaki sandalyeye oturdu. Annie onların önündeki sıradaydı, Isabel’le çılgınca fısıldaşıyordu.

“Neler oluyor?” diye sorarken başını Hazel’a doğru eğdi.

“Yeni gelen.”

Noah eski toplantı salonunda etrafına bakındı, yalnızca tanıdık yüzlere rastladı. Tekrar Hazel’a dönmeden önce Tim ile Tammy’yi selamlamak için bir elini kaldırdı.

“Henüz burada değil ama tahminen yoldadır,” diye devam etti Hazel.

Noah kıs kıs güldü. “Tamam, peki sende ne var ne yok?”

“Bu sabah beni gördüğünden beri mi?” diye sordu ve o sabah kitabevi açılmadan önce Hazel’in ofisinde neler yaptıklarının anısıyla bir sıcaklık Noah’ın damalarından hızla geçti. Hazel çalışma masasının üstünde, bacakları genişçe açık...

“Başka bir ipucu buldum.”

“Gerçekten mi?” Noah onları, her şeyin nasıl başladığını neredeyse unutmuştu. O lanet ipuçları ortaya çıktığı için ne kadar şanslı olduğunu.

“Evet.” Şimdi Hazel ona bakıyor, bir bulmacayı çözmeye çalışırcasına onu inceliyordu.

“Ne yazıyordu?”

Hazel gözlüğünü burnunda daha yukarı itti. “Elma şarabı içmekle ilgili bir şey.”

“Tam aradığımız şeyi biliyorum!”

“Öyle mi?” Hazel kuşkuluymuş gibi gözlerini kıstı.

“Evet, denemek istediğim harika bir yeni bira üreticisi var. Bira ve elma şarapları yapıyorlar. Bu hafta sonu gidebiliriz?”

Hazel kulağa “ne kadar elverişli” gibi gelen bir şey mırıldandı ama Noah bunu sorgulayacak zaman bulamadan Belediye Başkanı Kelly toplantıyı başlatmak için dişini tırnağına takıyordu.

“Dikkat, Hayalperestler!” diye seslendi gürültünün arasından. “Bu akşam açıklığa kavuşturacağımız çok konu var, o yüzden herkes yerini alırsa...”

Mindy’nin ıslığı gürültüyü delip geçti ve belediye başkanını irkildi. Kalabalık sessizleştğinde Pete boğazını temizledi.

“Tamam. Teşekkür ederim, Mindy.”

Pete gözlüğünü düzeltti. “İlk konumuzla başlayalım. Kasabamızın yeni bir sakini var. Bayan Kira North, yakın

zamanda Old Spruce Yolu'ndaki Yılbaşı Ağacı çiftliğini satın aldı.”

Kalabalık etrafına bakınmaya başladı, bu gizemli kasaba sakiniyle ilgili fısıltılar hızla odada dolaşıyordu. Noah ister istemez gülümsedi. Bu kasaba bazen aşırıya kaçıyordu.

“O nerede, Pete?” diye sordu Tim, ön sıradan belediye başkanına.

“Eh, onu bu akşam araziyle ilgili planlarını tartışmak için davet ettim.”

“Ağaç çiftliğini yeniden açacak mı?” diye sordu Nancy.

“O yer darmadağınk,” diye belirtti Tim çabucak.

Kalabalık bunu, uygun gördüğü her şeyi haykırmak için bir işaret olarak kabul etti.

“Çocukken oraya gitmeyi severdim.”

“Civardaki en iyi ağaçlara sahipti.”

“Bir de Noel baba vardı! Eski kızağında oturduğunu hatırlıyor musunuz?”

“Onu yeniden açması için ikna etmemiz gerekiyor! Değil mi Pete?”

Noah, telaşlanmış belediye başkanı adına âdeta kötü hissetti.

“Bekleyin!” diye bağırdı seçmenlerinin sesini bastırarak. “Eminim bunun çaresine bakarız!”

Arka kapının gürültülü gıcirtısı odadaki heyecanı böldü. Başlarını çevirdiklerinde bir kadının içeri girdiğini gördüler; yüzündeki ifade, belli ki kasaba nüfusunun yarısıyla karşılaşmayı beklemeyen birine aitti.

Kadın girişte donakaldı. Küt, kâküllü düz siyah saçlıydı ve bol kot pantolonunda delikler vardı. Kalabalık tekrar şaha kalkmadan önce Noah yalnızca bunları fark edebildi.

“Yüce Tanrım,” diye sızlandı Logan yanında, burun köprüsünü sıkıştırıyordu.

Mindy bir kez daha ıslık çaldı.

Kadın selam vermek için bir elini kaldırdı. “Ee, merhaba.”

“Kira, hoş geldin!” Belediye Başkanı Kelly onu el işaretiyle kürsüye çağırdı ve zavallı kadının kalabalık odada ağır ağır ilerlemekten başka seçeneği kalmadı. “Geldiğin için çok teşekkür ederim.”

Kira etrafına göz atarken yüzünde hâlâ dumura uğramış bir ifade vardı. “Ben... ıı... bu tip bir toplantı olduğunun farkına varmadım.”

Pete’in gözleri huzursuzlukla açıldı. “Ah, muhtemelen ayrıntılarıyla belirtmeliydim.”

Hazel iç çekti. “Of baba,” diye fısıldayarak başını iki yana salladı. Noah onun elini sıktı ve Hazel ona tatsızca gülümsedi. “İyi niyetlidir.”

Noah kıkırdadı. “Biliyorum.”

“Kasabanın zengin tarihinde kasaba işleri halka açık forumlarda tartışılmıştır.” Pete gülümsedi ama Kira karşılık olarak yalnızca somurttu.

“Benim mülküm bir kasaba işi mi?”

“Şey... ıı...” Pete boğazını temizledi. “Arazi satın alındığında çok sevindik. O ağaç çiftliği kasabanın birçok özel anısını barındırır ve...”

“Seni tam burada durduracağım.” Kira bir elini kaldırdı ve Noah onun cesaretinden etkilendi. Ama aynı zamanda kasabanın nasıl tepki vereceğinden endişelendi. Kendi küçük sunumunu ve kasabanın ince eleyip sık dokumasının altında nasıl sağlam duracağını düşündüğünde sinirleri midesinde düğümlendi. Eski kulübeler teknik olarak kasabaya aitti, yani konseyi ikna edemezse, tüm fikir başarısız olurdu.

“Ağaç çiftliğini yeniden açmayacağım,” dedi Kira, sesi kararlıydı. “Araziyi o amaçla satın almadım.”

Sessiz bir hayal kırıklığı odaya yayılırken kimse konuşmadı.

“Bunu daha fazla tartışmak isterim, ee, tercih edersen özel olarak,” diye directti Pete.

“Tartışacak hiçbir şey yok.”

“Belki fikrini değiştirirsin. Anlayacağın, bir rüya gördüm...”

Kira, başını iki yana sallayarak Pete’in garip rüya iddialarını reddetti; bu da Noah’ın etkileyici bulduğu bir marifetti. “Fikrimi değiştirmeyeceğim. Gitmeliyim. Sakıncası yoksa?”

Belediye Başkanı morali bozulmuş gibi görünüyordu, Noah adam için sahiden kötü hissetti. “Elbette. Karışıklık için üzgünüm.”

Kira kısa bir baş selamı verdikten sonra orta koridordan geri döndü; yürürken yoldaki hiç kimseye göz ucuyla bile bakma zahmetine girmedi.

“Öf,” diye fısıldadı Hazel. Noah’ın kucağının üstünden Logan’a doğru eğildi. “Belki onunla sen konuşmalısın, bir huysuz çiftçi diğer huysuz çiftçinin dilinden anlar.”

Noah kahkahasını koluyla boğdu, yeğenlerinin ona öğrettiği gibi öksürüğünü zapt ediyormuş numarası yaptı.

“Ha. Ha,” dedi Logan.

Noah onun kulağına eğilip “Bu iyiydi,” diye fısıldadı. Hazel’in buklelerine sürdüğü ürünün kokusunu aldı; onun yastığıyla aynı kokuyordu. Noah onu soluma dürtüsüne direndi. Burada olmazdı. Şimdi olmazdı. Onun yatağında olmayı düşününce bile kısmen sertleşti.

Şu anda bunu düşünmemeliydi. Kısa dönemli kiralık ev fikriyle ilgili ne söyleyeceğini düşünüyor olmalıydı. Kira’yla işler berbat gitmişti ama kasaba o faaliyet için hevesliydi. Belki bu konuda istekli olurlardı.

Ama belediye başkanı çoktan sıradaki konuya geçmişti: çöp toplama günlerindeki bir değişiklik. Ardından, Okul Aile

Birliği sonbaharda okul servis tarifelerini tartışmak üzere gündeme alınacaktı. Bütün bunlar olurken Hazel, dikkatini dağıtacak kadar ona yaslanıyordu.

Dikkat dağıtıcı tek parmağıyla ne zaman kolundaki desenleri keşfetmeye başlamıştı? Ve neden Noah ona göz attığında Hazel gözlerinde o bakışla Noah'a bakıyordu?

Hayır. Noah'ın odaklanması gerekiyordu. Bu toplantı, planını sunması için mükemmel fırsattı. Hatta benzer fiyatlandırma düzeylerini araştırmış ve bölgedeki tatil mülkleriyle ilgili uzman emlakçıyla konuşmuştu. Ödevini yapmıştı!

“Baksana,” diye mırıldandı Hazel, onun tenini hızla diken diken ederek. “Buradan çıkmak ister misin?”

Lanet olsun, evet, Noah buradan çıkmak isterdi. Fakat hayatında bir kez sorumluluk sahibi olmaya çalışıyordu. Hazel sorumluluk sahibi bir erkek isterdi, değil mi? Eski bir tekneden fazlasına sahip birini?

“Kasabalılar ne der?” diye fısıldayarak bir espriyle bu durumdan sıyrılmaya çalıştı.

“Kimin umurunda?”

Hazel umursuyordu. Noah bunu biliyordu. Fakat nedense onlarla ilgili dolaşan dedikodulara aldırıyor gibiydi. Bu Noah'ın lehineydi, değil mi?”

“Toplantının geri kalanında burada bulunmak istemiyor musun? Önemli bir şeyi kaçırabiliriz.”

Bunun üstüne Hazel başını hızla kaldırdığında kaşlarının arasında bir çizgi vardı. “İstemez misin... Yani, ben düşündüm ki biz...”

Tanrı aşkına, öyle kızardığında Hazel çok tatlı görünüyordu.

Noah ayaklarını eski döşeme tahtalarına gergince vuruyordu. Hazel'a, toplantının sonundaki açık forum kısmı için kalması gerektiğini anlatabilir ve böylece yeni fikrini gündeme getirebileceğini açıklayabilirdi ama bu düşünceyle boğazının

daraldığını hissetti. Noah kimi kandırıyordu? Belki bunu istemiyordu bile. En başta geride bıraktığı tam da bu değil miydi? Şimdi yanında güzel kadınlar, sırtında az sorumlulukla keyifli bir hayat sürüyordu.

Neden bunu mahvetsin ki?

“Kasaba faaliyetlerini dinlemekten daha eğlenceli bir şey yapabileceğimizi düşündüm,” diye usulca devam etti Hazel. “Kimsenin bizi bulamayacağı bir yer biliyorum.”

Sesi çok ayartıcıydı, Noah’ın yüzüne vuran nefesi sıcaktı. Hazel onu, *bunun* için istiyordu. Talep ettiği yalnızca buydu. Bir ilişki değil. Hedefiyle ilgili başından beri dürüsttü: Delidolu eğlenerek iki ay geçirmek. Her şeyi büyüten Noah’tı. Hazel’in onu daha fazlası için isteyebileceğine kendini ikna eden oydu.

Fakat Noah güçlü yanlarını biliyordu. Şüphesiz bunlar ticaret ve ciddi ilişkiler değildi. Burada kalabilir ve Dream Harbor’ın dehşet verici sakinleri tarafından alaya alınabilirdi veya bu seksi kadınla sevişebilirdi. Aslında bu kolay bir karardı.

“Evet, haklısın. Hadi buradan çıkalım.”

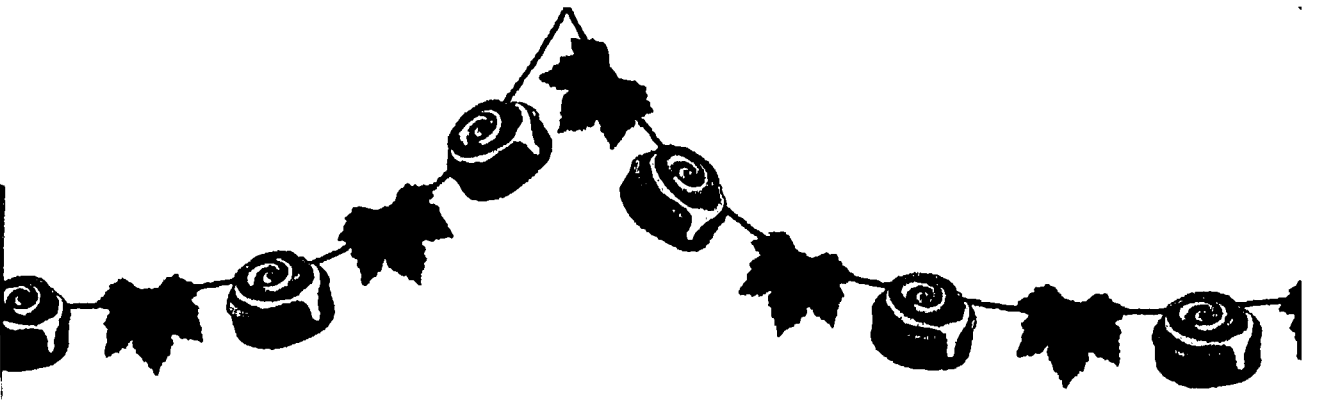
Hazel’in gülümsemesi genişledi.

Kolay bir karar.

Her zaman kolay yolu seçemezsin, Noah. Evden temelli ayrılmadan önce babasının ona söylediği son şey buydu. Buyurun bakalım, Noah hâlâ kolay yolu seçiyordu.

Noah eski anıyı kafasından attı ve Hazel’in elini tuttu. Toplantı salonundan çıkarlarken bir sürü baş onlara çevrildi. Ama Noah’ın bu odada değer verdiği tek fikir Hazel’inkiydi.

Hazel onu yalnızca iyi zaman geçirmeye uygun görüyor olsa bile.

On Dokuzuncu Bölüm

“**B**ence bu eğlence işinde kabul ettiğinden çok daha iyisin, Haze.” Noah’ın sesi kulağında alçak bir hırıltıydı; elleri Hazel’ı kalçalarından kavrayıp daha da yakına çekiyordu.

“İyiye gidiyorum.” Hazel karanlıkta onun dudaklarını buldu ve Noah sessizce inledi. Hazel ona yaslandığında Noah’ın sırtı arkasındaki raflara çarptı, kutuların içindekiler takırdadı; Hazel orada nelerin depolandığını biliyordu.

“Hem bu oda ne işe yarıyor?”

Hazel tepe ışığının düğmesine basarak küçük depo odasını aydınlattı. Noah’ın arkasındaki raflara mevsimsel dekorlatıka basa dolu, aşırı büyük plastik saklama kapları istiflenmişti. Burayı biliyordu çünkü onları düzenleyenlerden biriydi. “Sonbahar” etiketli pek çok kutuyu çıkarıp belediye binasını renkli sahte yapraklarla ve plastik balkabaklarıyla süslemenin zamanı neredeyse gelmişti.

“Malzeme odası.” Kapının kilidini çevirdi. “Endişelenme, kimse buraya gelmez. Özellikle mesai sonrası.” Koridorun ilerisinde babasının ofisinin yanı sıra kasaba meclisinin toplantı odası ve diğer kasaba memurlarının ofisleri vardı.

Aşırı dolu metal rafların dışında, odada eski ofis mobilyaları, ışıkları hâlâ takılı birkaç yapay yılbaşı ağacı ve bir yığın

trafik konisi vardı. Aslında floresan ışıkları açıkken oda oldukça kasvetli görünüyordu.

Hazel kaşlarını çatı. “Belki bu kötü bir fikirdi.” O toplantıda otururken neredeyse eylülün geldiğini, doğum gününe bir ay kaldığını, Noah’la birlikte zamanının tükendiğini fark etmişti ve o sadece...

Noah’ı şimdiden özlemişti.

Hâl böyleyken zamanı hiç boşa geçirmek istemiyordu. Yeni bir çöp şirketinin artılarını ve eksilerini dinlemeyi kesinlikle istemiyordu.

Fakat şimdi, Dream Harbor’ın mevsimler arası cazibesini barındıran bu odada Hazel, yanıldığını hissediyordu.

“Hayır, bu kötü bir fikir değil.” Noah ona doğru bir adım attı ve parmağını burnunun üzerinden aşağı kaydırarak, endişeyle kırıştırdığı yüzünü yumuşatması için onu nazıkçe zorladı. “Sadece biraz ayarlamaya ihtiyacı var,” dedi. En büyük ağaca yürüyüp ışıkların ucunu bulmak için çömeldi. Fişi prize taktığında ağaç, minik beyaz ışıklarla parladı. Aynı şeyi diğer iki ağaç için de yaptıktan sonra, küçük lambaların dizildiği bir teli yukarı çekti ve oda Noel ışıklarının yumuşak parıltısıyla doldu.

Hazel gülümsedi.

“Çok daha iyi,” diyerek Noah onu tekrar yakınına çekti.

“Bunda çok beceriklisin.”

“Neyde? Doğru atmosferi oluşturmada mı?” Göz kırptı ama Hazel onun şaka yaparken yüz hatlarından hızla geçen gölgeyi kaçırmadı, sanki tek becerikli olduğu alanın bu olduğuna inanıyordu.

“Hayır. Beni iyi hissettirmekte.”

Buna karşılık Noah’ın gözleri hafifçe açıldı; yüzündeki şaşkınlık öylesine gerçektir ki, Hazel onun kendisini nasıl gördüğünü merak etti. Ne kadar tatlı ve sevecen olduğunu fark

etmiyor muydu? Sırf varlığıyla etrafındaki herkesi daha mutlu ettiğini bilmiyor muydu?

Hazel ona söylemeliydi ama Noah şimdiden başını eğiyor, onu öpüyor, boynundan aşağı inerken ısıırıp emiyor, tenine doğru yeni kelimeler fısıldıyordu.

“Seni daha da iyi hissettireceğim.”

Hazel inledi. Bundan emindi.

Hazel’in gömleğinin düğmelerini teker teker çözerek onu odanın yumuşak parıltısında açığa çıkardı. Noah’ın yüzüne bir sırıtış yayıldı.

“Bundan asla bıkmayacağım.”

Bu ifadesinin altında bir mesaj vardı, değil mi? Noah, zamanları dolduktan sonra bunu yapmaya devam etmek mi istiyordu? Hazel da istiyor muydu?

Noah dilini onun teninde gezdirirken, memelerinin üstünü keşfederken ve dilini daha aşağı daldırırken tüm soruları unutuldu. Meme uçları sutyeninin altında dikleşti. Sırtının Noah’a doğru yay gibi bükülmesi ve dudaklarından dökülen inilti tamamen kontrolsüzdü.

Hazel da aynı şeyi hissediyordu. Asla bundan bıkmayacağını hissediyordu.

Ama bu delilikti. Hazel’in bu anlaşılmadan beklediği bu değildi. Noah bu anlaşmayı, bunun için kabul etmemişti.

Noah geniş ellerini onun sırtına yayarak çıplak tenine bastırdı, onu öperken sıkıca tutuyordu. Bugün yüzü sert kirli sakalla kaplıydı ve Hazel’in yanaklarına, dudaklarına, boynuna sürtünüyordu; hafif yanma hissi dikkatini düşüncelerinden uzaklaştırıyordu. Noah güneşli bir gün, temiz hava ve özgürlük kokuyordu.

O yazdı, Hazel ise sonbahar. O maceraydı, Hazel ise huzur. Ama şu anda, iki mevsimin kesiştiği bu eşikte, kendileri için yarattıkları bu mekânda bütünüyle uyumluydular.

“Tanrım, Hazel, mükemmelsin.” Noah’ın elleri onun belinin kıvrımını, memelerinin dolgunluğunu keşfediyordu. Hazel onu öperek kelimelerini tattı. Onları saklamak istiyordu.

Alt kattaki odadan birden bir yaygara koptu, ikisi de irkildi. Nerede oldukları ve yakalanma ihtimali yeniden bütün ağırlığıyla üzerlerine çöktü.

Noah alçak ve derin bir sesle kıs kıs güldü. “Kasaba draması.”

Hazel ofladı. “Hep bir olay.”

Noah’ın onunkilerden ayırmadığı gözleri alt katta gelişen olay her neyse hiç umursamıyormuş gibi koyu ve açtı. Derken onu tekrar sertçe, derinlemesine ve zamanları tükeniyormuşçasına öpmeye başladı.

Hazel’in pantolonunu tek eliyle açmayı başarırken diğer eli onun saçlarına dolanmıştı. Hazel’ı öperken dili onunkine dolandı, bu sırada ona çaresizce ulaşmak istiyormuş gibi bir elini pantolonuna soktu.

Noah parmaklarını onun hassas etinde kaydırırken Hazel çoktan ıslanmıştı ve sızlıyordu, iniltisi aralarında titreşti. Noah onu sımsıkı tutarken saçını nazikçe çekmesi, Hazel’in bedeninde dalga dalga kıvılcımlar yaydı. Noah’ın parmakları tam ihtiyaç duyduğu yeri ovuyordu. Dudakları onun ağzında vahşi bir saldırı başlattı ve Hazel’in tek yapabildiği Belediye Binası’nın unutulmuş malzeme odasında bacakları titrerken öylece durup bunu kabul etmekte.

Noah’ın omuzlarına tutundu, orgazm ona doğru öyle hızlı yaklaşıyordu ki ayaklarını yerden kesebileceğini düşündü.

Ağzını onunkinden çekip ayırarak zorlukla solurken “Noah,” dedi. “Ben...” Alnını onunkine yasladı ve Noah derhâl şeytani bir sırıtışla gülümsedi.

“Benim için boşal, Hazel. Tam burada. Herhangi birinin bizi yakalayabileceği bir yerde.” Sesi alçak, derin, haylazdı ve bakışları Hazel’ı yakıp geçiyordu.

Hızla ve şiddetle boşalırken Hazel, çığlıklarını zapt etmek için altdudağını ısırды. Bacakları titriyordu ama artçı sarsıntılar onu sararken Noah bir kolunu onun beline doladı ve onu destekledi. Noah elini yavaşça onun bacaklarının arasından çekip yaladı. Bu şok edici hareket karşısında Hazel’in gözleri açıldı.

Noah’ın alçak sesli gülüşü Hazel’in içinde gürlledi. “Neticede küçük, garip cinsel zevklerin varmış... yakalanma heyecanı. Buna ilgi duyduğunu bilmezdim.”

“Meğer benim de haberdar olmadığım birçok şeye ilgim varmış.”

Noah onun şakağını öptü. “Neyse ki hepsini keşfediyoruz.”

Hazel elini aralarında, onun ereksiyonunun hâlâ kot pantolonunun önünü zorladığı yerde gezdirdi. Onu pantolonundan kurtardı ve Noah’ın inlemesi ufak odayı doldurdu.

“Şişşşt...” diye fısıldayarak Hazel onu yumruğuyla kavradı.

“Tanrı aşkına Hazel, sen bunu yaparken sessiz kalamam.”

Hazel ona hızla sıırttı. “Şey, mecbursun.” Hazel onun ağzını kendininkiyle ele geçirdi ve onu öperek iniltilerini bastırırken okşamaya devam etti. Bu deneyim haftasından sonra onun nasıl okşanmaktan hoşlandığını biliyordu: hızlı ve biraz sert. Hazel onunla ilgilenirken Noah’ın elleri onun bedeninde dolaşarak memelerini, kıcını sıkıyor, saçlarını çekiyordu. Kalçalarını Hazel’in yumruğuna pompalıyor, boşalmaya yaklaştıkça hareketleri daha dengesiz bir hâl alıyordu.

“Hazel, çok yakınım...”

Hazel dizlerinin üstüne indi ve onu ağzına alarak ikisini birden şaşırttı.

“Emin misin?” diye sordu Noah, kıpırdamadan dururken sesi boğuk ve kontrolsüzdü.

Hazel başını yukarı aşağı sallarken dilini onun etrafında döndürdü ve Noah parçalara ayrıldı. Acı çeken iniltileri ağzından düzensiz şekilde çıkıyordu. Ellerini Hazel’in yüzüne getirip başparmağıyla onun yanağını okşadı. Hazel ilkler haftasına bir yenisini ekledi ve yutkundu.

Noah onu yukarı çekti. “Hazel mecbur değildin... bu... demek istediğim...” Alnını onunkine yasladı ve Hazel ister istemez gülümsedi.

Hayatında ilk kez kendini seksi ve güçlü hissediyordu; dahası, bunu burada, şimdi, bu garip ve küçük odada sahipleniyordu. Belki Hazel’in hayatını kökten değiştirmesi gerekmiyordu; belki de sadece ona bakışını değiştirmesi gerekiyordu. Kendine bakışını.

Ayrıca şu anda, eski ağaçların parlayan ışıklarında, Noah onun bedenine yaslanmış soluklanırken Hazel kendini oldukça ateşli görüyordu.

“Hoşuna gitti mi?”

“Hazel.” Noah kollarını ona sardı. “Çok, çok hoşuma gitti.”

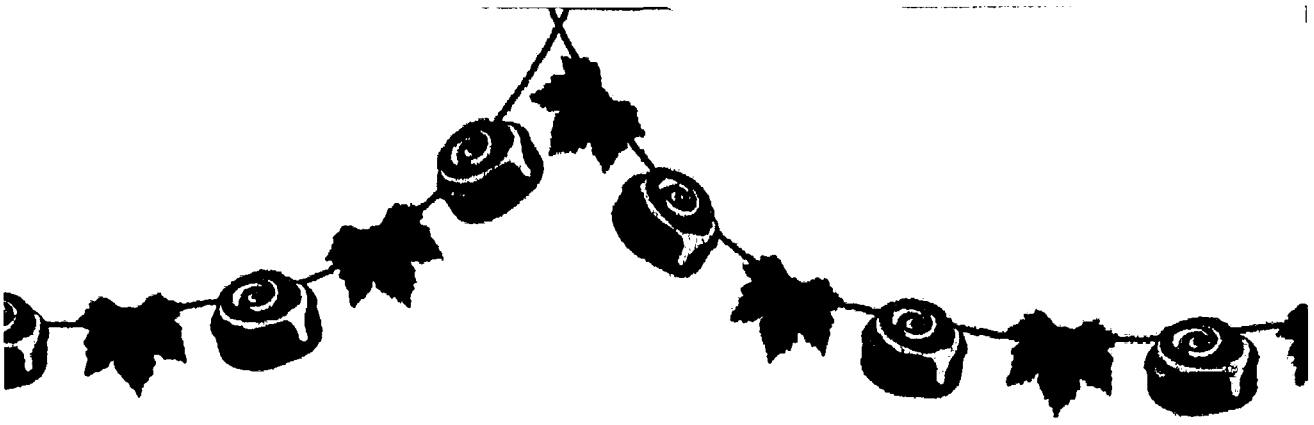
Hazel onun burnunun ucunu öptü. “Güzel. Benim de hoşuma gitti.”

Noah başını hafifçe iki yana salladı. “Bu, hayatımın en şaşırtıcı yazı oluyor.”

Hazel bir kahkaha attı. “Benim de.”

“Sen çok eğlenceli bir kızsın, Hazel Kelly.”

“Evet, belki öyleyimdir.”

Yirminci Bölüm

Bira fabrikası, Hazel'in hayal ettiğinden çok daha göz alıcıydı. Küçük, rustik mekânın sipariş verilen sıcak bir iç bölümü vardı; dışarıdaysa birkaç sıra piknik masasıyla dolu geniş bir oturma alanı uzanıyordu. Ağaçların arasına gerilmiş tellerden sarkan ışıklar yukarıda parlıyordu. Hoparlörlerden yükselen müzik, country, folk ve rock karışımıydı. Hava, şerbetçiotu ve fazla olgun elmaların kokusunu taşıyordu; güneş ufkun altına inerken mekân menekşe rengi bir parıltıyla kaplanmıştı.

"Bu yeri nasıl buldun?" Marlow & Meave's adında bu yer yeniydi ama şimdiden kalabalığı cezbediyordu.

"Mac barda servis etmek için yeni biralarından aldı ve lezzet testi yapmak beni her zaman mutlu eder." Noah ona birasının üstünden gülümsedi. "Böyle bir yer açtıklarını duyduğumda bunun mükemmel bir randevu noktası olacağını düşündüm. İyi ki ipuçların bizi buraya yönlendirdi." Göz kırptı.

İyi ki.

Ama ipuçları onun muydu? Yoksa Noah'ın mı? Hazel burada neler olduğunu anlamamaya başlamıştı. Acaba Annie'nin söylediği gibi ipuçlarını bırakan gerçekten Noah olabilir miydi? Eğer öyleyse bu ne anlama geliyordu? Eylülün üçüydü, yani doğum gününe tam olarak yirmi beş gün kalmıştı ve Hazel tam olarak ne başarmıştı?

Eğlenceli kaçamaklar.

Yaza karşı yeni bir takdir duygusu.

Sayısız orgazm.

Kendi cinselliğini keşfetmesi.

Ve o seksi balıkçıya beslediği beklenmedik hisler.

Kahretsin. Onu asıl düşündüren buydu.

“Sorun ne, Hazel? Elma şarabı iyi değil mi?”

Son birkaç haftada Noah'm saçları uzamış, bugün de biraz yana doğru dikilmişti. Hazel, elini uzatıp düzeltmek istedi ama birlikte yaptıkları onca şeye rağmen bu hareket ona fazla samimi geldi. Ve kendini yine düşüncelere dalmış hâlde buldu. Ne halt ediyordu?

“Efendim?” Hazel kadehine göz attı. “Hayır, gayet iyi. Doğrusu oldukça iyi.”

“O hâlde yüzünün o hâli ne?”

“Hangi hâli?”

“Elma şarabı sana şahsen hakaret etmiş gibi.”

Hazel alaycı bir kahkaha atıp aralarına koydukları cips paketlerinden birini aldı. Burada bira, elma şarabı ve atıştırma-lıklar vardı. Hazel tuzlu sirkeli cipsi seçerek, tuzlu ekşiliğin dilini kaplamasına izin verdi.

“Hiçbir sorun yok.”

“Yalancı.” Noah çarpık bir şekilde gülümsedi.

“Ben sadece...” *Kendi iyiliğim için senden fazla hoşlanıyorum ve bu küçük anlaşmanın bitecek olmasından şimdiden ödüm kopuyor.* “Sadece galiba ilkinin daha çok beğendim.”

Hâlâ önlerinde birkaç hafta vardı ve Hazel, yeni ve uygunsuz duygularıyla Noah'ı huzursuz edip bunu mahvetmeyecekti. Sonuçta duygular gelip geçiciydi, değil mi? Tek sorun, mükemmel orgazmların sağlıklı karar verme yeteneğini gölgelemesiydi.

Pekâlâ.

“Sana başka bir tane almamı ister misin?”

Hazel başını iki yana salladı, başka bir elma şarabı istemiyordu ancak aynı zamanda delidolu yazını huzur içinde yaşamasına izin vermeyen saçma düşüncelerinden kurtulmak istiyordu.

“Hayır, teşekkürler.”

Noah bir kaşını kaldırdı ve tuzlu sirkeli cipsi ondan çaldı ama başka bir şey demedi.

Akşam karanlığı çökerken etraflarındaki masalar birer birer dolmuştu. İnsanlar gruplar hâlinde içkileri eşliğinde sohbet ediyor, kahkahalar atıyordu. Çocuklar ağaçların arasında ve yetişkinlerin arasından koşturup duruyordu. Çiftler ise küçük ateşlerin etrafında ahşap bahçe sandalyelerine kurulmuştu. Noah masanın altında, bacaklarını onun bacaklarına dolamıştı.

Gün sıcak olduğu hâlde, güneşin batmasıyla hava çabucak serinledi. Hazel ellerini çıplak kollarında gezdirdi ve onları ısıtmak için ovarken bir ateş çukurunun etrafında bir sandalye kapmış olmalarını diledi.

Burasının sonbaharda çok daha şirin olacağını düşündü. Dream Harbor sakinlerinin flanel giysilerine bürünüp kısa bir araba yolculuğu yaparak değişen yaprakların ve elma şarabının tadını çıkarmaya geldiklerini hayal edebiliyordu.

“Üşüdün mü?” diye sorarken Noah çoktan kapüşonlusunun fermuarını açıyordu.

“Ah, hayır, iyiyim.”

“Bu akşam çok yalan söylüyorsun, Haze,” dedi sataşan bir gülümsemeyle. Masanın karşı tarafına geçip sweatshirt’ünü Hazel’in omuzlarına sardı. Büyüktü ve Noah’ın bedeninin sıcaklığına sahipti; Hazel ona sokulmaktan kendini alamadı.

Tamamen saçmalıktı ama hiçbir oğlan veya icabında hiçbir adam, Hazel’ı sıcak tutması için sweatshirt’ünü, ceketini

hatta lanet olası atkısını bile vermemiştir. Şimdi Noah'ınkine sarınıyor olmanın onu bu denli mutlu etmesi de eşit ölçüde saçmalıktı.

Noah, bir eliyle sırtını okşayarak yakınlığı ve sürtünmesiyle daha da fazla sıcaklık yarattı.

“Daha iyi mi?”

Hazel ona kafası dumanlı bir budala gibi gülümsedi. “Çok daha iyi.” İçindeki inek ergen, zihninde tiksindirici biçimde haykırıyordu. Kasabanın en tatlı erkeği ona sweatshirt'ünü vermişti ve Hazel buna güçbela uyum sağlayabiliyordu.

Neyse ki o olgun, yetişkin bir kadındı ve dışarıdan bakıldığında soğukkanlılığını tamamen koruyordu. Muhtemelen. Yüzünün şeklini pek anlayamıyordu.

Noah birasını bitirdiğinde bir kolunu ona sardı ve Hazel onun yan tarafına yaslandı. Etrafta bir yerde bir-iki Hayalperest olduğuna emindi ve dedikodular kendilerinden önce kasabaya varacaktı ama gerçekten umursamıyordu.

İnsanların onunla ilgili ne düşündüğünü merak etmekle bir dolu enerji harcadığı hâlde, o ve Noah'la ilgili dedikodular Hazel'ı hiç rahatsız etmiyordu.

Çünkü belki ondan gerçekten hoşlanıyorsun ve görünüşe göre o da senden hoşlanıyor, o hâlde neden tüm kasabanın bilmesini istemeyesin?

Tanrı aşkına, Hazel'in iç sesi gittikçe küstahlaşıyordu.

“O değil de, sweatshirt'ünü asla geri alamayacaksın.”

Noah güldü. “Tamam, onu bir HİNEY yadigârı say.”

Hazel'in hülyalı bu-oğlana-abayı-yakıyorsun düşünceleri tekleyip durdu. Bir yadigâr. Bir tatil gibi kesin bir bitiş tarihi olan bir ilişkiyi hatırlatacak bir yadigâr.

“Evet. Aynen.” Elma şarabını bitirdi ve Noah'm sözlerine, kollarına ve saçma derecede rahat sweatshirt'üne odaklanmak

yerine, içeceğin teneke kutusundaki karmaşık desenlere dikkatini verdi.

Bu ilişki geçiciydi. Tüm amacı buydu, değil mi? Hazel artık bilmiyordu.

“Baksana, sana bir şey gösterebilir miyim?”

Hazel kafasını kaldırıp baktığında Noah’ın alışılmadık biçimde kararsız görüldüğünü fark etti.

“Tabii.”

“Harika, hadi buradan kalkalım.”

Çöplerini topladılar ve çakıllı otoparkın karşı tarafındaki Noah’ın arabasına yürüdüler. Hazel onun kapüşonlusunun fazla geniş kollarına ve aralarındaki bu ilişkinin delidolu bir eğlenceden ibaret olduğu önemli gerçeğine sıkıca tutundu.

“Şey... ta da?” Noah pille çalışan fenerin düğmesine basıp küçük alanı aydınlattı.

“Noah, biz neredeyiz... Bekle, sen burada mı yaşıyorsun?” Hazel ona bakarken sweatshirt’ünün içinde öyle minik ve tatlı görünüyordu ki Noah’ın bakışlarını çevirmesi gerekti yoksa Hazel’ı öpebilirdi ve bunu anlatmaya dair tüm niyetini, şey, büyük planını unutturdu.

“Sayılır,” diyerek alaycı bir kahkaha attı. “Babana söyleme. Bunun yasadışı olmadığına emin değilim.”

Hazel kaşlarını kaldırdı. “Ah, bu kesinlikle yasadışı.” Noah’ın, para ödemediği veya üzerinde çalışmak, yaşamak için izin almadığı, kısmen yenilenmiş sahil kulübesinde dikiliyorlardı. Belki Hazel’ı buraya getirmek hataydı.

Başka bir dürtüsel fikirdi. Tıpkı okulu bırakmak, evi terk etmek, bu kadına bağlanmak gibi. Aynı kadın şimdi ona deliymiş ve muhtemel bir suçluymuş gibi bakıyordu.

Kahretsin. Onu buraya getirmemeliydi. Aralarındaki ilişkiyi ve delice planını tek bir aptalca hamleyle aynı anda batırmıştı. Yan çizmek için çok mu geçti?

“Ama burası güzel,” dedi Hazel onun düşüncelerini yarıda keserek.

“Öyle mi?”

“Elbette. Noah, burası muhteşem. Hepsini sen mi yaptın?” Bir elini Noah’ın küçük mutfağa eklediği kasap kütüğüne benzeyen tezgâhlarda gezdirdi. Bakışları ufacık evde ilerledi ve onun yaptığı tüm işi incelerken Noah, Hazel’ı yakından izledi. Cıladadığı döşemeler, çatıyı onardıktan sonra yamadığı tavan, boyadığı duvarlar, yenileriyle değiştirdiği pencereler. Hazel feneri yanına alarak ışığı onun emeğine çevirdi. Noah kıpırdamadan oturmakta asla iyi olmamıştı ve bu küçük ev, boş zamanında ilgilendiği hobisi olmuştu. Doğrusu, oldukça güzel görünüyordu.

Hazel’in yüzündeki ifadeyi izlerken daha da iyiydi.

“Şey... evet. Aklımdaki fikir, diğerlerini de yenilemek. Ve belki kısa dönemli kiraya vermek...”

Hazel’in gözleri parladı. “Noah, bu müthiş bir fikir. İnsanlar onlara bayılır! Ayrıca bu tarihin küçük bir parçasında kalmak gibi. Aman Tanrım, onları kimin, ne zaman inşa ettiğini ve geçmişte ne için kullanıldıklarını araştırabiliriz. Her birine küçük levhalar koyabiliriz!” Konuşurken evin sınırları içinde yürüyordu; Noah’ın bit pazarında bulduğu koltuğu ve ev eşyaları mağazasında son gezisinde bulduğu ekstra yastıkları yığıldığı şilteyi geçti. O yastıkları Hazel’ı yatağında hayal ederek onun için almıştı.

Hazel turunu bitirdiğinde küçük mutfakta yine Noah’ın önünde durdu; Noah ön kapının yanında dikilmiş Hazel’in onun için heyecanlanmasını dinliyordu, evlerin geleceğiyle ilgili fikirlerinden bahsederken *biz* kelimesini kullanmasını dinliyordu.

Hazel gülümsüyordu. Hatta ışık saçıyordu. Noah'ın fikrini *beğenmişti*.

“Yani sence bu iyi bir fikir mi?”

“Bu müthiş bir fikir.” Hazel'in kaşlarının arasında bir endişe çizgisi belirdi. “Bununla birlikte, yolunda bazı engeller var. Başlıca engelin bu eski kulübelerin kasabaya ait olması.”

“Haklısın.”

“Kasaba toplantısında bu konuyu açmalısın.”

Noah bir elini saçlarının arasından geçirirken son kasaba toplantısında ne olduğunu hatırladı. Hazel'in önünde dizlerinin üstünde olduğu anıyla bir sıcaklık bedenine akın etti. Hazel onunla birebir aynı zamanda hatırlamış olmalıydı çünkü yanakları kızarmış ve gözleri büyümüştü.

“Kalmak istiyordun.”

Noah başını iki yana salladı. “Hayır, sana eşlik etmeyi çok istiyordum.”

“Noah.”

“Hazel.”

Hazel kaşlarını çattı, bir elini kalçasına koydu. “Bana söylemeliydin. Kalabilirdik.”

Noah fikrini tüm kasabaya sunma düşüncesiyle ne kadar güvensiz ve kaygılı hissettiğini örtbas etme umuduyla ona ukala bir sırtış yöneltti. “Bence o küçük odada çok eğlendik, kalsaydık bunu yapamazdık.”

Hazel yemi yutmadı. Hafif somurtuşu, mükemmel dudaklarında sabit kaldı. “Konuyu hiç değilse belediye başkanına açmalıydın.”

“Babana.”

“Profesyonel mevkiinden bahsettiğimde onu belediye başkanı olarak adlandırmaktan hoşlanıyorum.”

Noah gülümsemesini bastırdı. “Kuşkusuz.”

“Ben ciddiylim. Onunla konuşmalısın. Bence bu müthiş bir fikir, Noah. Burada yaptıkların çok güzel ve bunu yapmaya

devam edersen bence, kasaba ve senin için çok muhteşem olabilir... ve...”

Noah yüzünü elleriyle kavradığında Hazel’in sesi zayıfladı. Noah’ın onu öpmesi gerekiyordu, tüm bu güzel ve harikulade kelimelerin ağzından dökülmesini engellemesi gerekiyordu çünkü hepsini sahiplenemiyordu. Onları yavaşlatması gerekiyordu. Onları teker teker, yavaşça keşfetmek istiyordu. Onları gizli hazinelermiş gibi pencere pervazına dizmek istiyordu.

Hazel Kelly, onun güzel bir şey yaptığını düşünüyordu.

Uzun zamandır ilk kez Noah çuvallayan biri gibi hissetmiyordu. Bir dakikalığına, Hazel gibi bir kıza layık olabileceğini hissetti.

Sonsuza dek o dakikada kalmak istiyordu. Bu yüzden Hazel’ı uzun, yavaş, tatlı bir şekilde öptü. Tatlıydı ta ki öyle olmayı bırakana kadar, ta ki yürek sızlatan ve çaresiz bir hâl alana kadar. Hazel onun dudaklarına karşı ufak ufak inleyip sızlanarak parmaklarıyla sıkıca onun omuzlarını tuttu.

Noah onu geri geri yatağa yürütmek istiyordu, onu onca yastığın üstüne yatırmak ve her yerini öpmek istiyordu. Onun tadına bakmak istiyordu. Onun içine girerken Hazel’in bacaklarını kalçalarına doladığını hissetmek istiyordu.

Birdenbire Hazel geri çekildi. “Bekle.”

Noah durdu, elleri hâlâ onun buklelerindeydi, zihni yaptıkları şeyin beş adım ilerisindeydi. “Sorun nedir?”

“Bunu yapmayı sürdüremezsın.”

“Neyi yapmayı?”

“Böyle dikkatimi dağıtmayı. Biz ciddi bir şey konuştuğumuz her seferinde.”

“Bu da ciddi.” Noah onu tekrar öpmek için başını eğdi ama Hazel kendini onun dokunuşundan kaçırdı.

“Bu, senin kaçış yöntemin.”

Söylediği Noah'ın canını yaktı. "Beni gerçekten tanıdığını sanıyorsun, öyle mi, Hazel?"

"Sadece seninle bir sohbet etmek istiyorum sen kullanmadan..."

"Ben neyi kullanmadan?"

"Dikkatimi dağıtmak için bedenini kullanmadan."

Noah gülümsemesinin zalim olduğunu biliyordu, bir dakika önce çok mutlu olduğu ve şimdi sil baştan sunacak hiçbir şeyi yokmuş gibi hissettiği için sert tepki verdiğini biliyordu ama kendine engel olamıyordu.

"Senin burada olma sebebin bu değil mi? Otuz yaşma basmadan önce iyi zaman geçirmeni sağlıyorum. Benden istediğin bu."

Hazel'in yüzü asıldı ve Noah bu akşamın nasıl korkunç bir şekilde ters gittiğini anlamıyordu.

"O hâlde belki durmalıyız." Hazel'in sözleri küçük alanda gürültülü ve kesindi. Noah'ın içindeki telaş aniden yükseldi. Hazel'i kaybetme telaşı. Hazel'i kalması için ikna etme fırsatını bulamadan bu ilişkinin sona ermesi telaşı.

Hazel çekip gitmeden önce Noah'ın geri adım atması, geri sarması, bunu düzeltmesi gerekiyordu.

"Ben durmak istemiyorum." Tam anlamıyla dikkat çekici bir itiraz değildi ama en azından Hazel kapıya giderken tereddüt etti.

Onunla yüz yüze gelmek için arkasını döndü. "Üzgünüm."

Noah şaşırды. Neden pislik gibi davranan açıkça kendisiyken, Hazel özür diliyordu?

"Seni öyle hissettirdiysem üzgünüm, yani seni yalnızca... fiziksel eğlence için kullanıyormuş gibi hissettirdiysem. Niyetim bu değildi. Sadece... senin böyle tercih ettiğini düşündüm... ve seni huzursuz etmek istemedim ama besbelli çuvalladım."

Hazel ona zayıf bir gülümseme yöneltti. “Bunu arkadaş olarak bitirelim, olur mu? İşleri daha çok kötüleştirmeden.”

Arkadaş mı? Ne kötü bir kelime.

“Hazel, hayır dinle. Ben üzgünüm. Aşağılık bir adam gibi davranıyorum. Bu yaz şahane geçiyor. Seninle zaman geçirmek şahane.”

Hazel kuşkuyla küçük bir kahkaha attı. “Bana yalan söylemek zorunda değilsin, Noah.”

Bunun üstüne, Noah ona doğru adım attı ama onu tutmadı. Onun dikkatini dağıtmak için bedenini kullanamazdı. Bununla ilgili değil. Hazel’in *bunu* belirsizliğe yer bırakmaksızın bilmesine ihtiyacı vardı.

“Seninle birlikte zaman geçirmeyi sevdim, Hazel Kelly. Bunların hepsini sevdim.”

“Öyle mi?”

Noah elini uzatıp onun bir buklesini kulağının arkasına hafifçe itti. “Evet, kesinlikle.”

Hazel’in gülümsemesi büyüdü.

“Ve ben sadece... üzgünüm. Planımla ilgili endişeliyim ve tamamen boktan davranarak bunun acısını senden çıkardım.”

“Doğru.”

Noah ona daha fazla yaklaştı, yüzünü tekrar ellerinin arasına aldı. “Senin... belediye başkanınla konuşacağım.”

“Güzel. Ama bunu benden dolayı yapma. Bunu kendin için yap, Noah.”

Hazel’in onun içini parçalama becerisi hâlâ Noah’ı gafil avlıyordu. “Sen çok bilgesin, Hazel Kelly.”

Omuz silkti. “Bunun sebebi senden çok daha yaşlı olmam.”

Noah kahkaha attı. “Şansa, yaşça büyük kadınları çok çekici bulurum.”

Hazel onun ağzına bir öpücük kondurmak için uzandı ama oyalanmadı. “Gitmem gerekiyor.”

“Emin misin?”

Noah onun artıları ve eksileri kafasında tarttığını izledi, düşünceleri yüzünden okunuyordu. Noah kesin olarak bu akşamı berbat etmişti ve Hazel onu affetmiş olsa bile belli ki kalması ve yastıklarının üstünde sevişmesi için yeterli değildi.

“Evet, eminim.”

“Tamam, arabayla seni eve bırakırım.”

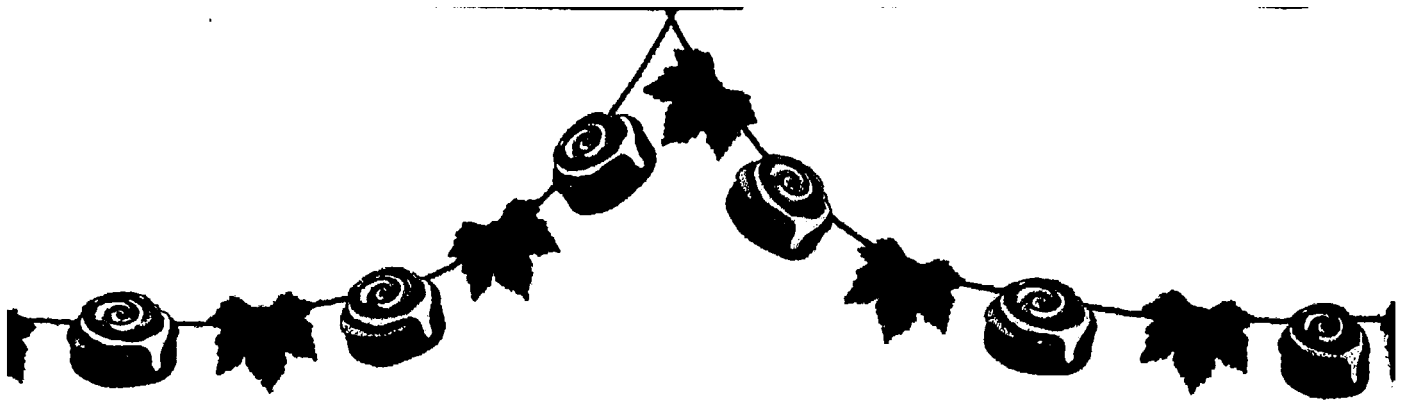
“Teşekkürler.”

“Bir de... ee...” Noah boğazını temizledi. “İpuçları?”

Hazel ona küçük bir gülümsemeyle baktı. “Daha fazlası olursa sana haber veririm.”

Hazel’in sözlerinin içini bu kadar ferahlatması, Noah’a utanç veriyordu. Onunla olan şeyin bitmesine hazır değildi. Yapabildiği sürece bu çılgın yazı sıkı sıkıya tutacaktı.

Hazel ona izin verdiği müddetçe.

Yirmi Birinci Bölüm

Kitabevi tarçın, tereyağı ve vanilyalı krema kokuyordu. Pazar günüydü. Tarçınlı rulo günüydü ve mekân dolup taşıyordu. Hava değişmişti; kısa ömürlü yaz sıcağı ani bir şekilde sona ermiş, yerini gri ve yağmurlu gökyüzüne bırakmıştı. Kasaba halkıysa aniden içeride olmanın, Jeanie'nin kafesinden kahve yudumlamanın ve sıradaki kitabını ararken tarçınlı ruloları didiklemenin keyfini çıkarıyordu.

Hazel kitaplarına değen yapışkan parmaklarla ilgili endişelenmemeye çalıştı. Her hafta burada yapışkan, şekerli kremayla kaplı bir ikram sunmanın ticari malları mahvetmek gibi istenmedik sonuçları olabileceğine dair Melinda'yı uarmıştı ama patronu bunu kabul etmemişti.

Melinda tarçınlı ruloları istiyordu. O hâlde Melinda tarçınlı ruloları elde ediyordu. Hazel haftalık sınırlı sayıda taze tarçınlı rulo siparişi için Annie'yle bir anlaşma yapmıştı ve kasabalılar bir tane rulo kapmak için kitabevine üşüşüyordu.

İtiraf etmeliydi ki bu ikramları iş için faydalı olmuştu. Çoğu kişi dükkândan şeker tüketiminin verdiği enerjiyle ve bir kitapla ayrılırdı. Dahası dükkânı muhteşem kokardı. Annie, müşterilerin arasında tırtıklaması için ona çoktan tezgâhın altından sıcak bir rulo vermişti.

“Selam, Hazel,” dedi Logan. Bir elinde tarçınlı lezzetlerle dolu bir kesekâğıdı, diğerinde ise Jeanie’nin okuduğu romantik serinin son kitabı vardı.

“Selam. Jeanie bu sabah çok mu yoğun?”

“Ah, evet ama tarçınlı rulo dozuna ihtiyacı var.” Küçük bir gülümsemeyle kesekâğıdını havaya kaldırdı. Arkadaşı mutlu görünüyordu. Aynı, eski Logan’dı ama yeni bir ışıltıya sahipti. Bu hoştu. Hazel onun Jeanie’yi bulmasına memnundu. Ya da bu durumda, Jeanie’nin onu bulmasına.

“Annie ipuçlarıyla ilgili bir hadiseden bahsetti...”

Hazel gözlerini devirdi. Bu kasabada hiçbir şey sır olarak kalmazdı. Ama Logan’ın bilmesini dert etmiyordu. Tanıdığı tüm insanların içinde yalnızca o kimseye hiçbir şey söylemezdi. Logan arkasına göz attı ama kasada sıra yoktu. Herkes arka tarafta, tarçınlı ruloları yerleştirdikleri masanın etrafında toplanmıştı. Bu sabah Alex ve Ilyndsay orada hazır bulunuyordu. Hazel çalışma arkadaşlarının göz attı ve son rulo tepsinin neredeyse boşaldığını gördü.

“Evet, bu garipti ama bir haftadan uzun zamandır hiç ipucu görmedim, yani... galiba bitti. Bu her neyse.” Hazel hayal kırıklığını sesine yansıtmamaya çalıştığı halde Logan’ın kaşlarını kaldırma biçiminden bunu kıvıramadığını anladı.

“Peki... Noah?”

“Ne olmuş ona?”

Logan boğazını temizledi, ağırlığını bir ayağından ötekine verdi. “Sadece emin olmak istiyorum... Acaba... O...?”

“Evlilik piyasasındaki itibarımı zedeledi mi yani? Bence sen çok fazla Regency dönemi romantik romanı okuyorsun, Logan.”

Logan somurttu, Hazel da elinde olmadan güldü. Noah’la arasının nasıl olduğunu bilmiyordu. Onun evindeki

kavgalarından beri Noah'ı görmemişti. Belki onu birçok kez eleştirdikten sonra.

İpuçlarını bırakan kişi Noah'sa, bunu durdurmuştu. Diğer yandan onları bırakan Noah değilse, başka kimse de bırakmamıştı ve Hazel'in aklına onu görmek için başka bir bahane gelmiyordu. Hâl böyleyken onu görmemişti. Bir haftadır. Ve bu, kendisi için sorun değilmiş gibi numara yapmaktan son derece mutluydu.

"Söylemek istediğim o değil. Ben sadece emin olmak istedim... Senin iyi olduğundan."

Hazel onu kollamak isteyen tatlı, eski arkadaşına gülümsemi. "İyiyim, teşekkür ederim."

Logan başını yukarı aşağı salladı, rahatladığı duruşundan belliydi. "Tamam, güzel."

"Dokuz doksan beş."

"Ne?"

"Kitap için."

"Doğru, üzgünüm."

Logan kartını kullandı ve Hazel fişini e-posta olarak gönderdi. "Keyifli okumalar," dedi sırtarak. Logan somurtarak karşılık verdi.

"Kitap benim için değil."

"Of, Jeanie bakmıyorken onları okumuyormuş numarası yapma."

Logan'ın sakalından yukarı çıkan kızarıklık Hazel'a nokta atışı yaptığını söylüyordu. "Çok bilgilendiriciler."

Hazel bir kahkaha attı. "Eminim."

"Görüşürüz, Hazel."

"Hoşça kal. Jeanie'ye kafeyi kapattıktan sonra uğramasını söyle. Ha, bir de Bennett ziyarete geliyor mu?"

Logan kapıdan çıkmak üzereyken durdu. "Evet. Kafenin üstünde kalacak." Logan'ın gülümsemesi genişledi. "Ve Jeanie benimle kalacak."

“Ya büyükannenin sana verdiği o yüzük?”

En iyi arkadaşı şimdi neredeyse sırtıyordu. “Yıl sonuna kadar Jeanie’nin parmağında olacak.”

“Kendinden fazla eminsin.”

Logan omuz silkti. “Ruh eşini bulduğunda bunu bilirsin.”

Hazel başıyla onaylarken Logan kapıyı itip açtı ve el sallayarak ayrıldı. Ruh eşini bulduğunda bunu bilirsin.

Hazel ne biliyordu? Eh, şu anda yağmurlu günler ve yapışkan kahvaltı ikramları sayesinde mutlu olduğunu biliyordu. Ayrıca bazen sevmediğini sansa da aslında burada çalışmayı sevdiğini biliyordu.

Seksi olduğunu biliyordu. Bu yeniydi. Bu hoşuna gitmişti.

Düşünceleri malzeme odasındaki o romantik kaçamağa, plajdaki güne ve yabanmersini çalılıklarının civarındaki o öpüşmeye döndü. Fakat bu kez Noah’ı düşünmek yerine kendisinin ne kadar cesur olduğunu, ne kadar tutkulu olduğunu, nasıl kontrolü ele aldığını düşündü.

Kasaba toplantısı akşamı yaşadığı idrak, sonraki günlerde daha da doğru gelmişti. Hazel’in yeni bir hayata ya da yeni bir insan olmaya ihtiyacı yoktu. Sadece kendisine, hayatına yeni bir ışıktaki bakmaya ihtiyacı vardı.

Tozlu yılbaşı ağaçlarının romantik parıltısında, boş bir plajın geç akşamüstü ışığında veya dönme dolabın yanıp sönen ışıklarında Hazel eğleneliydi. İlgi çekiciydi. Belki bunu fark ettiğinde Noah yanındaydı ve belki Hazel’da bunu ortaya çıkarmıştı. Onu arzu edilir olduğuna ikna etmişti ama Noah’la ilişkisi şimdi bitse bile Hazel hepsine sahip çıkabilirdi.

Doğum gününe sadece iki hafta kalmışken Hazel sonunda otuz yaşını benimsemeye hazır hissediyordu. Her şeye rağmen bu sadece bir sayıydı.

Ancak bunu hissettiği ve buna inandığı hâlde bakışlarını romantizm bölümünden, raflara özenle sıralanmış kitaplardan

çekemiyordu. Ne olur ne olmaz. Çünkü Noah'sız yine ilgi çekici ve seksi olabileceğini bilmesine rağmen aynı zamanda Noah'layken onun açısından her şeyin ne kadar eğlenceli olduğunu biliyordu. Onunla birlikte biraz daha fazla zaman geçirmeyi istemekten kendini alamıyordu.

Ya da çok daha fazla zaman geçirmeyi istemekten.

Tarçınlı rulodan bir parça daha kopardı ve Kaori ağır ağır ilerleyerek tezgâha varmadan önce onu ağzına attı. Şekerin kan dolaşımında aniden yükselmesine izin verdi.

“Günaydın, Hazel,” diye cıvıldadı Kaori.

“Günaydın. İhtiyacın olan her şeyi buldun mu?”

“Tabii ki buldum!” Kaori kollarındaki kitap yığınının tezgâha indirdi. “Kendime hâkim olamadım. Bu hafta çok fazla iyi kitap var!”

“Eh, tavsiyelerini dikkate alıyorum.”

“Fark ettim. Ayrıca Dream Harbor Kitap Kulübü sana teşekkür ediyor.” Kaori gülümseyerek küt saçlarının bir yanını kulağının arkasına sıkıştırdı. “Ay, ama bunu istemiyorum.” Yığının en üstündeki kitabı çekti. “Hasarlı.”

Kitaba göz atarken Hazel'ın kalbi göğsünde tekledi. Kitabın ortasında bir sayfa köşesinden kıvrılmıştı. Başını kaldırıp baktığında Kaori ona göz kırptı.

“Bunu... sen mi yaptın?”

Kadın hayli kırılmış gibi elini kalbinin üstüne koydu. “Asla böyle bir şey yapmam!”

Hazel ofladı. “Eh, o hâlde kim yaptı?” Kitabı tezgâhın altına, kahvaltısının yanına soktu. Onunla daha sonra ilgilenecekti.

Kaori omuz silkip kalabalık dükkâna bakındı. Alex ve Lyndsay tepsileri ve kesekağıtlarını topluyordu; masanın ön tarafında ruloların “tükendiğini” ilan eden bir levha sarkıyordu. “Herkes olabilir. Kasabanın çoğu bugün buradaydı.”

Hazel kaşlarını çattı. Kasabadaki herkes, o kızıl saçlı balıkçı dışında.

Entrikacı bir tavırla öne eğilerek “Sence bunu kim yapıyor?” diye sordu Kaori.

Hazel kitap yığnını elektronik taramadan geçirip Kaori’nin çantasına koymaya odaklıydı. “Bilmiyorum. Ama durması gerekiyor. Stoğumu mahvediyor.”

“Mımm hımm.” Dudaklarını büzmüş Kaori ona katıldı. “Yine de bu küçük gizem eğlenceli denilebilir.”

“Suç bu.”

Kaori’nin dudaklarından küçük bir kahkaha kaçtıktan sonra ciddi ifadesini yeniden kazandı. “Çok doğru.”

Hazel kitap kulübü başkanına gözlerini kıstı. Kadın açığa vurduğundan daha fazlasını biliyordu, yani herkes açığa vurduğundan daha fazlasını biliyordu, yani Hazel bir kez daha bir grubun arasındaki şakanın dışında kalmıştı. Bu histen nefret ediyordu.

“Endişelenme, Hazel,” diyerek Kaori onun düşüncelerini böldü. “Altında kötü bir niyet olmadığına eminim.”

“Kuşkusuz.”

“Çarşamba görüşürüz!” Kaori kitap çantasını omzuna astı.

“Hoşça kal. Alışveriş için teşekkürler!” Hazel veda ederken profesyonel olmayı güçbela hatırladı, tezgâhın altındaki yeni ipucuna, onu kimin ve neden bıraktığına, dahası bunun Noah’a tekrar mesaj atabileceği anlamına geldiğine fazla kapılmıştı...

Başka bir ipucu bulursa mesaj atacağına dair Noah’a söz vermişti.

Hazel sözünden dönmezdi.

Fırın ürünleri bittiğinde kalabalığın yoğunluğu kayda değer miktarda azaldı ve Hazel bu fırsatı kitaba gizlice göz gezdirmek için kullandı. Belki bu kez altı çizilmiş cümle, gizemi açık ederdi. Belki fail suçunu itiraf etmeye hazırdı.

Gemi dalgaları yarıp geçerken Arabella'nın buklelerini yüzüne savuruyordu. Tuz serpintisi yüzünü kaplıyor ve rüzgâr eteğini dövüyordu. Uçuyormuş gibi hissediyordu.

Tamam, lanet olsun.

Sayfadan başını kaldırdığında bir parça Noah'ı ona sırtıtıyor hâlde bulmayı umuyordu ama dükkân, gülümseyen balıkçıdan şüpheli biçimde yoksundu. Hazel, ipuçlarını bırakması için onun başka birini görevlendirmiş olabileceğini düşündü. Mesela, işgüzar kitap kulübü başkanmı. Ya da belki en yakın arkadaşı Logan'ı.

Elinde kitapla ayakta dururken, Noah'ı yeniden görecektir olmanın heyecanı çoktan midesinde dolaşıyordu. Hazel, ipucunun buraya nasıl geldiğini değil, yalnızca onun buraya gelmesini umursadığını fark etti.

Telefonunu çıkardı ve HİNEY ortağına hızlı bir mesaj gönderdi ve onun birkaç macera daha yaşamaya hâlâ istekli olduğunu umdu.

Yirmi İkinci Bölüm

Noah, Hazel'ın en son önerdiği fantastik romanı okurken yatağında telefonu öttü.

Hazel.

Hazel, geçen hafta boyunca bir şekilde kaçtığı ama sürekli düşündüğü kadın. Onu görmek istemişti, kuşkusuz. Geçen hafta beş-altı kez az kalsın kitabevine girecekti ama önceki gecenin nasıl bittiğini düşününce belki Hazel aralarında biraz mesafe istiyordu. Belki biraz mesafe, biraz mola iyiymi.

Ama şimdi adının ekranında parlamasıyla Noah ne kadar aptalca davrandığını ve onun mesajını görmekten ne kadar mutlu olduğunu fark etti. Ayrıca aralarında bir karış bile mesafe olmasını istemiyordu.

Başka bir ipucu! Var mısin?

Kesinlikle evet!

Belki soğukkanlılığını korumalıydı? Cevap vermek için yarım saniyeden daha fazla beklemeliydi? Noah'ın umurunda değildi. Hazel'ın etrafında soğukkanlılığını koruyamıyordu.

Karşılığında yalnızca gülümseyen bir yüz aldığında Hazel'in işte yoğun olduğunu düşündü. Ama bu, ondan daha fazla haber beklemeyi kolaylaştırmıyordu.

Kitabını tekrar başparmağıyla açtı ve kendini sayfalar da kaybetti. Anlaşılan bu epik fantastik romanlar, normalde yerinde duramayan tutumuna çareydi. Hikâyeye daldığında, kalan her şey ortadan kayboluyordu. Eğer geçen sene ona, düzenli olarak beş yüz sayfalık kitapları hızla bitireceğini söyleseydiniz, buna asla inanmazdı. Ama bunları seviyordu. Hazel'ı görmek için zayıf bir bahane olarak başlayan alışkanlık, gerçek bir şeye dönüşmüştü.

Hiç değilse ona karşı küçük tutkunluğu Noah'a yeni bir hobi, zihnini sessizleştirmenin ve bedenini sakinleştirmenin bir yolunu kazandırmıştı. Yağmurlu bir günde eşofman takımıyla buraya uzanıp başka bir dünyaya kendini kaptırmak hoştu. Okul böyle olsaydı Noah mutlaka bitirirdi.

Diğer yandan kalkülüsü büyük ihtimalle bir kurt adamdan öğrenemezsiniz.

Birkaç bölüm ilerledikten sonra telefonu çaldı. Bu aramayı bekliyordu ama yine de arayanın Hazel olabileceği fikriyle kalp atışları düzensizleşti.

Hazel değildi ama konuşmaktan en çok hoşlandığı ikinci sıradaki iki kişiydi.

“Noah dayı!”

“Merhaba, hanımlar.” Yeni yastık yığınının yaslandı. Yeğenlerinin yüzleri ekrana doluştu. “Bu sabah şık görünüyorsunuz.” Cece koyu renk saçlarına süslü bir taç takmıştı, ağzı parlak pembe bir rujla boyanmıştı. Diğer yandan Ivy tepeden tırnağa zombi kılığındaydı, yüzünü kaplayan ürkünç beyaz pudrayı ağzının kenarından damlayan sahte kan tamamlıyordu.

Tacını düzeltirken “Cadılar Bayramı kostümlerini deniyoruz,” diye bilgilendirdi onu Cece. “Bence Ivy'ninki fazla korkunç.”

“Cadılar Bayramı korkunç olmalı! Değil mi, Noah dayı?”

“Bana kalırsa kostümünüzü iki türlü de seçebilirsiniz.”

Cadılar Bayramı’na hâlâ bir buçuk ay olduğunu belirtmeye zahmet etmedi. Cadılar Bayramı’nın bu ikisi için ciddi bir iş olduğunu, kostüm sürecinin erken başladığını biliyordu. Ayrıca bu kostümlerin Cadılar Bayramı’nı takip eden her bayramda ortaya çıkacağını biliyordu.

Ivy kaşlarını çattı. Huysuz, küçük zombinin karşısında Noah’ın gülümsemesini bastırması gerekti.

“Yakında ziyarete gelecek misin?” Kızlar telefonu aralarında çekiştiriyordu ve bir anlığına Noah sadece ablasının tavanına bakıyordu ama Cece’nin sorusu yüksek sesli ve net bir şekilde ulaştı.

“Evet! Cadılar Bayramı için geliyor musun?” Ivy’nin yüzü tekrar ekranı doldurdu, iri mavi gözleri yalvarıyordu.

Tanrı aşkına. Bu iki yüze nasıl hayır demeliydi?

“Kızlar, Noah dayınızın meşgul olduğunu biliyorsunuz.”

Ablasının sesi geriden bir yerden geliyordu. Bu hafta sonu Rachel’dalardı. Noah ablalarının pazarları sırayla çocuklara baktığını biliyordu, böylece her biri biraz rahatlayabiliyordu.

Ivy’nin başını sallayış biçimi -sanki Noah doğal olarak gelmeyecekti ve Ivy bunu çoktan kabullenmişti- Noah’ı neredeyse öldürüyordu.

“Fakat belki Şükran Günü’nde.” Noah durduramadan kelimeler ağzından çıktı.

“Gerçekten mi?!” diye ciyakladı Cece. “Bunu duydun mu anne? Noah dayı, Şükran Günü için gelecek ve ona karnındaki bebeği anlatabilirsin!”

Noah irkildi. Buradan geri dönüş yoktu.

“Pekâlâ, lütfen dayınızla konuşmama izin verin.” Ekran tekrar Rachel’ın evinden, kendi inatçılığı yüzünden ablasının nadiren gördüğü hayatından, kısa parçalarla doldu.

“Selam, Rach.” Ablası kaş çatıyordu. İyi bir başlangıç yapmışlardı.

“Lütfen onları fazla heveslendirme, Noah.”

“Tanrım. Kızmadan önce seni gerçekten yüzüstü bırakmam için bana bir fırsat ver.”

Rachel uzun bir nefes verdi, gözleri oradan güç arıyormuşçasına tavandaydı. “Bak, Noah. Bu iki küçük kız seni seviyor ve açıkçası şu anda bu hamilelik beni öyle bunaltıyor ki senin adına hiçbir şeyi allayıp pullayamayacağım.”

“Yeri gelmişken tebrik ederim.”

“Teşekkürler.” Başı ağrıyacağı zaman yaptığı gibi burun köprüsünü sıkıştırdı. “Yakında sana söyleyecektik, sadece birkaç komplikasyon var, dolayısıyla aceleci davranmak istemedik...”

“Komplikasyon mu?” Noah’ın kalbi ağırlaştı.

“Evet, başta emin değildik onun... Bizim...” Elini ekranın önünde sallayarak endişesini geçiştirdi ama göz altındaki koyu halkalar birden belirginleşmiş, kaşlarının arasındaki endişe çizgisi derinleşmişti. “Şimdi her şey daha iyi. Sadece yatak istirahatine mecbur kalmamayı umuyorum.”

“Yatak istirahati mi?” dedi Noah boğuk bir sesle. “Tanrım, Rach.”

Rachel ona zayıf bir gülümseme yöneltti ve Noah’ın kalbi kırıldı. Güçlü, görünüşte yenilmez ablası çok üzgündü, oysa Noah’ın tek düşündüğü kendi saçmalığıydı.

“Bayramlarda eve gel, olur mu? Kendine, herkesin sana kızgın olduğuna ya da senin yüzünden hayal kırıklığı yaşadığına dair hangi masalı anlatıyorsun bilmiyorum. Ama bil ki, hepimizin tek önemseddiği sensin.”

Önce yeğenlerinin küçük yüzü ve şimdi bu konuşma...

“Bu bir masal değil, Rach. Babamın okulu bırakmamla ilgili nasıl hissettiğini biliyorsun. Ve sonra şirketten ayrıl-

dım...” Ablasının stresi karşısında Noah’ın tüm bahaneleri çok dayanıksız görünüyordu.

“Evet. Babam senin için en iyisini istedi! Ama sen buna aldırmadın. O hayal kırıklığına uğradı. Şirkete gelince gayet iyi, çok sağ ol.”

“Öyle demek istemedim.” Ablalarının şirketi harika idare ettiklerini biliyordu ama aynı zamanda bu kararının ebeveynlerini üzdüğünü, kurdukları şirkette tüm çocuklarının birlikte çalıştığını yıllar boyunca hayal ettiklerini de biliyordu. Noah bunu mahvetmişti.

Noah evden ayrılışının sonrasında ebeveynleriyle konuşmuştu ama her zaman gizli bir hayal kırıklığı etkisi vardı, Noah’ın hayatını yoluna koymasını bekliyorlardı. Ama belki Noah yanılıyordu? Belki sadece onun... iyi olmasını istiyorlardı.

“Bunu düşün, Noah. Yeni kız veya erkek yeğeninin seni sadece ekrandaki bir yüz olarak tanımasını istemiyorum, tamam mı?”

Noah başını salladı; hayatına yeni bir küçük insanın katılacağı fikriyle boğazında düğümlenen ani duygularını yutkunarak bastırmaya çalıştı.

“Ayrıca Şükran Günü için bir misafir getirmek istersen... yer açabiliriz.”

“Neden bir misafir getireyim?”

Rachel masum görünmeye çalışsa da her zaman berbat bir yalancı olmuştu. “Kızlar geçen sefer seni aradığında bir arkadaşında yatıya kaldığından bahsettiler. Yeri gelmişken, bununla ilgili kusura bakma.”

Noah iç çekti. “Sorun değil.”

“Her neyse, bu yatıya kaldığın kişiyle ciddiysen, onu getirmekten çekinme.”

“Ciddi değiliz.”

Rachel koyu renkli bir kaşını kaldırdı. Ablalarının ikisinin de saçları koyuydu. Babasının ailesinden kızıl saçlarını alan tek kişi Noah'tı. "Neden değil?"

Noah ofladı. "Ciddi ilişkiler bana göre değil, Rach."

Her nasılsa Rachel hâlâ onun palavralarını tespit etmeye dair ablalara özgü esrarlı yeteneğe sahipti. "Fakat bunu yapabilirsin. Bu kişiyle ilişkini ciddileştirebilirsin."

"Kadın."

"Bu kadınla. O ne düşünüyor?"

O ne düşünüyordu? Noah bildiğini zannediyordu ama mevcut durumunda hiçbir şeyle ilgili aşırı emin değildi.

Noah omuz silkti. "O sadece geçici eğlence arıyor, benim gibi."

Rachel tekrar kaşlarını çattı, kaşlarının arasında derin bir çizgi oluştu. "Geçici ilişki, ciddiyete dönüşebilir. Örneğin, ben ve Patrick tek gecelik ilişki olarak başladık."

"Bunu bilmeme gerek yoktu."

"Tamam, ayrıntıya girmeyecektim!"

Noah güldü ve bu iyi hissettirdi. Tekrar ablasıyla sohbet etmek iyi hissettirdi. Belki bu sene Şükran Günü için gerçekten ailesinin yanına giderdi. Belki tüm zamanı yıllar boyunca çuvalladığı her şeyi düşünmekle geçirmezdi.

Belki Hazel'la birlikte giderdi.

"Bunu düşüneneğim. Bir misafir getirmeyi."

Rachel gülümsedi. "Harika. Bu duygusal, hamile kadını çok mutlu ettin."

Sıradaki sözleri Noah daha üzerinde düşünmeden ağzından çıktı. "Belki eve daha erken gelmeliyim."

Rachel'in gözleri açıldı. "Daha erken mi?"

"Evet, daha birkaç hafta rezerve edilmiş turlarım var ama sonra belki eve gelirim ve biraz yardım ederim... bilirsin, sen daha iyi hissedene kadar."

Ablasının yüzünü aydınlatan rahatlamış gülümsemesi işi bitirdi. Noah'ın eve gitmesi gerekiyordu.

“Noah, bu... muhteşem olur.”

“Sizin yaptıklarınızın çoğunu yapamam.”

“Ah, bunu biliyorum,” dedi Rachel gülerek. “Ama seni çalıştırabilmemizin bir sürü yolu var. Patrick hâlâ uzak görevdeyken senin burada olman büyük destek olur.” Elinin tersiyle bir gözyaşını silerken başını iki yana salladı. “Üzgünüm. Hamilelik duyguları.”

“Bunu dert etme.” Noah kendine ait bir duygusal hız trenindeydi. Az önce neyi kabul etmişti?

Arkadan gelen haykırışlar Rachel'in dikkatini çekti.

“Öf, seslere bakılırsa kapatman gerekiyor.”

Rachel gözlerini tekrar tavana dikti. “Annem nöbeti devralmak için yakında burada olacak ama bu sırada bana şans dile.”

“İyi şanslar. Yakında yine konuşuruz.”

Rachel ona gözleri dolu bir gülümseme daha gönderdikten sonra, duyulan bir kırılma sesi telefonu aceleyle kapatıp gidip bakmaya zorladı.

Noah tekrar yastıklarına yaslandı. Rachel'in sözleri zihninde dolaşıyordu. Noah kendine hangi masalı anlatıyordu? Ailesinin, beklentilerini karşılamadığı için onu yakınlarda istemediğini mi?

Hayır, kendine anlattığı masal, seçiminin doğru olduğunu- okulu, evi, aile şirketini terk etmenin yapılacak doğru şey olduğunu- kendine ve herkese kanıtlayana kadar eve gitmek istemediği idi.

O kapıdan içeri girdiğinde *başarılı* olmak istiyordu.

Ama belki bunlar da tamamen saçmalıktı. Belki Noah'ın sadece eve, onu seven ailesine gitmesi gerekiyordu. Belki eski tekne ile bazı delice fikirlerden fazlasına sahip olmadığı hâlde onu seviyorlardı. Belki Hazel da sevebilirdi...

Üstelik şimdi ailesinin Noah'a ihtiyacı vardı. Hamileliğinden bahsederken ablasının yüzündeki stres ve korku ifadesinden kurtulamıyordu. Ablasını asla öyle görmemişti; ne Noah bahçelerindeki elma ağacının fazla yüksek bir seviyesinde mahsur kalmayı başardığında, ne sahil kar fırtınası tüm elektriği keserek buzluklarındaki yüzlerce kiloluk dondurulmuş deniz ürününü tehlikeye attığında ne de Kristen, Ivy'nin babasının yanlarında kalmayacağını açıkladığında.

Rachel korkmazdı. Fakat şimdi korkuyordu. Noah'ın bunu düzeltmek için elinden gelen bir şey varsa, kesinlikle denemek zorundaydı. Yalnızca, tüm bunların o ve Hazel için ne anlama geleceğini bilmiyordu.

Kabul etmesi gereken çok şey vardı. Birdenbire ilgilenmesi gereken sorumluluklar artmıştı.

Bu yüzden sağlıklı bir seçim yaparak kitabı eline aldı; en azından içinde uyuyan sihirli güçleri ya da bir kurda dönüşme eğilimi olmadığını bilmenin tesellisine sığındı.

Bir bölüm daha okuduktan sonra kendi meselesiyle ilgilenecekti.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Hazel, küçük Prius'unu marina otoparkına çektiğinde saat henüz erkendi. Güneş doğmuştu ama gökyüzü hâlâ pamuk şeker pembesi çizgilerle boyalıydı. Eylül'de bir salı günüydü ve limanlar oldukça sakindi. Yaz için buraya gelenler çoktan gitmişti; tekne sahibi yerlilerse ya işteydi ya da hâlâ uykudaydı. Böylece Hazel, yolcu koltuğundan çantasını alıp suya doğru yürürken tamamen yalnızdı.

Gün giderek güneşli oluyordu ama hava serindi; sudan gelen meltem, Hazel'in sweatshirt giymiş olmasına memnuniyetle şükretmesine neden oldu. Tamam, teknik olarak bu Noah'nın sweatshirt'üydü. Garip sayılır mıydı bilmiyordu ama artık yeni favorisi buydu. Doğru ölçüde genişliği, mükemmel bir sıcaklık sağlıyordu. Üstelik üzerinde tam kararında Noah kokusu vardı; yazı çağrıştıran o koku. Tabii bu son kısmı kendine bile itiraf etmeyecekti.

Bir tekne gezisi açık hava macerasının doruk noktasıydı. En azından yakın zamanda bir dağa tırmanmayacağına kalıbını basabilecek olan Hazel için. Diğer yandan bunu yapmayı kabul ettiği için kendisiyle gurur duyuyordu.

Tüm bunlar, konfor alanından çıkmasıyla ilgiliydi. Limandan ona el sallayan seksi balıkçıyla hiçbir ilgisi yoktu.

Hah! *Evet, doğru.* Doğum gününe bir buçuk hafta kalmıştı ve herhâlde kendisine artık yalan söylememeliydi. Noah’la birlikte olmak istiyordu. Gerçekten. Noah’la ilişkisini doğum gününün ötesine, HİNEY’in sonunun ötesine taşımak istiyordu. Basbayağı onu istiyordu.

Fakat Noah’ın tüm bunlar hakkında nasıl hissettiği hâlâ... muğlaktı.

Dolayısıyla bu küçük maceradan sonra onunla yetişkin gibi konuşmayı, her şeyi açıkça ortaya koymayı planlıyordu. En azından öyle düşünüyordu. Belki. Bu planın hâlâ pürüzsüz olmadığını biliyordu. Mesela ya Noah bunu hiç istemezse? Ya asıl anlaşmalarına bağlı kalmak isterse ve Hazel, duygularını açığa vurduğu için utançla ortada kalırsa? Ya da bir hafta sonra arkasını dönüp gitmek Noah’a gayet normal gelirse ve Hazel’in yaz macerası kırık bir kalple sona ererse?

Bu işe giriştiğinde Hazel’in aklındaki tam anlamıyla bu değildi.

“Selam! Geldin.” Noah onu imza sırtışıyla karşıladı.

Hazel büyüyen endişelerini bastırdı ve zorla gülümsedi. “Ne yani, gelmeyeceğimi mi düşündün?”

Noah’ın gülümsemesi genişledi. “Hayır. Sadece seni gördüğüme mutluyum.”

Hazel’in kalbi gerçekten pır pır etti, birkaç hafta önce bunun fiziksel olarak imkânsız olduğuna yemin ederdi. “Ben de seni gördüğüme mutluyum.”

Noah’ın bakışları altında huzursuzca kıpırdandı. Sweats-hirt ve kot pantolon acaba tekne için uygun bir kıyafet değil miydi? Annesinin hâlâ posta kutusunda biriktirdiği LL Bean kataloglarındaki gibi tekne ayakkabıları yoktu. Bu yüzden beyaz kanvas spor ayakkabılarını giymeyi tercih etmişti.

“Benim sweatshirt’ümü giymişsin.”

Ah, doğru.

“Çok rahat.”

“Hımm. Hatırlıyorum.”

“Onu geri mi istiyorsun?” Fermuarını açmaya başladığında Noah ellerini tutup onu durdurdu.

“Hayır, seni onun içinde görmek hoşuma gidiyor.”

“Öyle mi?”

“Elbette. Seni, benim olarak işaretlemeye dair derin erkeksi dürtümü tatmin ediyor.” Gülümsemesi haylazlıkla doluydu. Noah dalga geçiyordu ama Hazel’in küçük bir parçası, kimseye asla itiraf etmeyeceği bir parçası, bunun gerçek olmasını istiyordu. Onun olmak istiyordu. Ve eşitlik ruhu adına, Noah’ın da onun olmasını istiyordu.

Hazel bunları bir kenara itti ve öfkelenmiş numarası yaptı. “Öf, öyleyse...” Parmakları tekrar fermuarına döndü.

Noah güldüğünde sesi yakındaki martıları ürküttü.

“Sadece dalga geçiyorum. Onunla sevimli görünüyorsun.”

“Ah. Tamam.” Noah’ın söyledikleri midelerini hoplattığı hâlde Hazel omuz silkti.

“Her neyse, bu *Ginger*.” Gösterişli bir hareketle yanlarında limana yanaşmış tekneyi gösterdi, yan tarafında adı yazıyordu. Marinaya park etmiş diğer çoğu tekneye benziyordu, en azından Hazel’a göre. Koyu mavi süsleriyle beyaz renkliydi; birkaç yastıklı oturma sırası, direksiyonu, arka tarafında iki motoru vardı. *Tipik tekne işte*, diye geçirdi içinden ama Noah tekneye, sanki Hazel’ı bebeğiyle tanıştırmıyormuş gibi bakıyordu.

“Biraz olması gerektiği gibi, değil mi?” diye takılırken Noah’ın güneş ışığında parıldayan bakır saçlarına göz gezdirdi.

Noah, o dağınık tutamların arasına elini daldırdı ve saçların bir kısmını havaya kalkmış hâlde bıraktı. Hazel uzanıp düzeltmek istedi ama Noah bileğinden yakalayıp onu kendine çekti.

“Seni özledim.”

“Uğrayabilirdin.” Hazel bunu söylemeyi amaçlamamıştı, Noah’ın bir hafta ortadan kaybolmasını umursamadığına kendini neredeyse ikna etmişti ama anlaşılan kendini artık kandırmıyordu.

“Uğramalıydım. Belki biraz mesafe istersin sandım.”

“Hayır.”

Noah onun hızlı cevabına gülümsedi ve burnunu onunkine sürttü. “Güzel, ben de.”

“Güzel.” Noah kelimeyi onun dudaklarından çaldı ve Hazel onun dudaklarına karşı gülümsedi.

“Şimdi,” diyerek Noah öpüşmelerini sonlandırıp geri çekildi. “İlk deniz yolculuğun için hazır mısınız?”

Hazel, suda tehditkâr bir şekilde aşağı yukarı sallanan tekneyi süzdü. Çok büyük değildi. Hazel hayatı boyunca tamına iki tekneye binmişti. Biri, babalarıyla ve annesiyle birlikte annesinin altmışıncı doğum günü için bindikleri tekne gezisiydi. Diğeri, Annie’yle birlikte bir kız kıza hafta sonu geçirmek için Martha’s Vineyard’a gittikleri zamandı.

O tekneler büyüktü. Dayanıklı, emniyetli... bir his verecek kadar büyüklerdi. Bu tekne rahatlıkla savrulabilirmiş gibi görünüyordu.

“İ... evet?”

“Sesin bununla ilgili pek emin gelmiyor.”

“Çünkü bununla ilgili hiç de emin değilim.”

Noah onu sağlam ve çabuk bir şekilde tekrar öptü. “Güven bana, Haze. Eğlenceli olacak.”

“Hımm.”

“Hadi.” Noah onun elini tutup tekneye doğru çekti. Ondan yayılan heyecan âdeta bulaşıcıydı. Hazel dehşete düşmüş olmasaydı ona da bulaşabilirdi.

“Gel, çantayı bana ver.” Geniş, hasır çantayı Hazel’in elinden aldığı anda gözleri açıldı. “Bunun içinde ne var? Taş mı?”

“Hayır.”

Noah, onu eğlenen bir ifadeyle incelerken Hazel’in açıklamaya devam etmesini bekledi.

“Çoğunlukla atıştırma, bir şişe su ve iki tane kitap.”

Noah kaşlarını havaya kaldırdı. “Yanında kitap mı getirdin?”

“Evet.”

“Birden fazla.”

“Elbette.”

“Elbette. Ne için?”

Hazel iç çekti. “Okumak için. Bilirsin... yolculuk heyecanının bir molası olma ihtimaline karşı.”

Noah kendinden memnun bir hâlde sırttı. “Hiç mola olmayacak, sana garanti edebilirim.” Noah çantanın üst kısmına göz gezdirdi ve yüzü keyifle aydınlandı. “Ah, bekle, Kurt Kardeşler serisinin üçüncü kitabını getirmişsin!”

“Yeni geldi.”

“Tanrı’ya şükür!” Kitabı çantadan çekti ve tek koluyla göğsüne bastırdı. “Sonuncusu bir hayli merak edici bitti ve kâhinin başına ne geldiğini öğrenmek için sabırsızlanıyorum.”

Hazel sırttı. “Belki bugün bir-iki mola olur?”

Noah kitabı ters çevirip arka kapağını okurken başını yukarı aşağı salladı. “Ah, tabii, olabilir.” Noah onun elini sıktı ve gözlerine baktı. “Teşekkürler, Haze. Bu müthiş.”

“Benim için zevk.” Ve öyleydi. Bu kitapların Noah’ı böyle heyecanlandığını görmek Hazel’a belki ilk başta düşündüğünden daha fazla ortak noktaları varmış gibi hissettiriyordu. Belki birliktelikleri akla uygun olurdu. Şimdiye kadar akla uygun pek çok şey yapmışlardı.

“Tamam, izinle seni bir tura çıkartayım.” Rahatlıkla tekneye adım attı ve sonra Hazel’a elini uzatarak binmesine yardım etti. Su bugün nispeten sakindi ama okyanusun her

zaman bir sarsıntısı olurdu; Hazel bunu güverteye adımını attığı anda hissetti.

“Ya beni deniz tutarsa?” diye sorarken Noah onun çantasını kokpite yerleştiriyordu. Kokpit mi? Teknede de uçaktakiyle aynı şey mi? Hazel’in bunu mutlaka öğrenmesi gerekiyordu.

“Tutmayacak,” dedi. “Taşıt tutmasına karşı haplar ve zencefilli şekerler satın aldım. Her zaman işe yararlar.”

“Hımm.”

Noah kollarını genişçe açtı. “Açık deniz bizi bekler, Hazel! Bu seni heyecanlandırmıyor mu?”

“Doğrusu açıklığı beni endişelendiriyor. Bir de köpekbalıkları.”

“Teknede hiç köpekbalığı yok, Haze.”

“Ya tekneden denize düşersem?”

“Düşmeyeceksin.”

“Hımm.”

Noah ona yaklaşıp sarıldı. Hava serin olduğundan Hazel ona izin verdi. Ayrıca kollarını ona sarmasından hoşlanıyordu. Elbette.

“Bana güven, tamam mı? Seni güvende tutacağım. Söz veriyorum.”

Hazel başını kaldırıp ona baktı. “Sana güveniyorum. Ancak burada ters gidebilecek bir sürü ihtimal var.”

“Evet ama yolunda gidebilecek onca ihtimali düşün.”

Hâlâ tekne gezisinden mi bahsediyorlardı yoksa aralarındaki diğer her şeyden mi? Hazel gezinin yolunda gideceğine inanmak istiyordu, bunu gerçekten istiyordu. Fakat on beş yıl boyunca aynı alışkanlıkları korumasının, aynı işi ve aynı arkadaşlıkları sürdürmesinin bir sebebi vardı. Hazel kendini emniyete almaktan hoşlanırdı ancak her nasılsa, bu sarsıntılı teknede dikilene dek bu eğilimi aklına gelmemişti. Teknenin sahibi de mantıklı bir tercih olmayabilirdi. Sonunda Hazel’i incitebilirdi.

Ama maceralar zaten güvenli olmazdı, değil mi? Konfor alanından çıkmak, tanımı gereği, konforlu değildi.

Üstelik şu son birkaç haftada öğrendiği bir şey varsa o da, iyi şeylerin ortaya çıkması için bir parça tehlikeye atılıp arada sırada biraz risk alması gerektiği idi.

Bu adama güvenmesi gerektiği idi.

“Evet, tamam. Hadi yapalım şunu.”

Noah’ın gülümsemesi tüm yüzünü aydınlattı. Hazel’in burnunun ucuna bir öpücük kondurduktan sonra ona küçük tekneyi gezdirmeye devam etti.

“Pekâlâ, ilk önce tekneyle ilgili genel kurallar. Teknenin önu pruva tarafıdır ve arkası kıç tarafıdır.”

Hazel başını yukarı aşağı salladı.

“Sağı sancak tarafıdır ve solu iskele tarafıdır.”

“Tamam.”

“Ve bu dümendir.”

“Direksiyon mu?”

“Teknede ona dümen denir.”

“Havalı.”

Noah güldü. “Çok.”

Bir elini direksiyonda gezdirerek “Bir sınav olacak mı?” diye sordu.

“Belki.”

“Mükemmel bir sonuç almayı planlıyorum.”

“Daha azını beklemem.”

“Bir dakika, buraya ilk geldiğinde bu teknede yaşadığını söylemedin mi? Bu nasıl mümkün olur?” Hazel şüpheyile teknenin oturma sıralarına baktı. Noah’ın cüssesindeki bir adamın onların üstünde rahatça uyumasına imkân yoktu, doğa şartlarına tamamen maruz kalması da cabasıydı.

“En iyi kısmını sona sakladım.” Noah ona küstah bir sırıtışla gülümsedikten sonra dümenin yakınındaki bir man-

dalı kaldırdı. Açıldı ve aşağıdaki bir yaşam alanına yönelten küçük bir kapıyı gözler önüne serdi.

“Bir gizli kapı!” Hazel kompartımana dikkatle baktı. Bir yatağı, tek gözlü küçük bir ocağı ve iki oturma sırası daha vardı. “Vay canına, bir karavanın içine benziyor.”

“Evet, pek etkileyici değil ama bir süreliğine iş gördü. Bir spor salonu üyeliği edinmiştim ve orada duş alırdım. Ama dar alan bir süre sonra bıktırdı.”

“Şüphesiz.” Hazel başını kapı aralığından çekti ve Noah’ın önemli gibi görünen tekne kollarını ve düğmelerini kurcaladığını gördü. Onu izledi, onu kendi ortamında görmekten keyif aldı. Noah tekneyi hazırlarken ciddiye. Bu onun, Hazel’in nadiren gördüğü bir yönüydü. Balıkçılık turlarında insanların, emniyetleri ve eğlenceleri hususunda ona neden güvendiğini anlıyordu.

Hazel’ı gözlerini kendisine dikmiş bakarken bulduğunda “Gitmeye hazır mısınız?” diye sordu.

“Olabileceğim kadar hazırım.”

Noah ona göz kırptı, şakacı heyecanı yüzüne tekrar yansıyordu. Alt güverte dairesinin kapısını kapattı. Tekne limandan ayrıldı ve büyük bir bilinmeze doğru yola çıktılar.

Veya Dream Harbor’ın kıyısına.

Ama her halükârda Hazel biraz korku ve çok fazla heyecan duyuyordu.

Ve eğlenceli yazlarını tamamlayacak mükemmel maceraya atıldıklarını hissediyordu.

Yolculuk bir süre sorunsuz gitti. Noah tekneyi idare ederken, bunu yapmaktan epey hoşlandığını itiraf etmeliydi,

Hazel sık sık gözlerini dikip ona baktı. Hava serinlediğinde Hazel kapüşonunu takarak Noah'a plajdaki günü, orada yaptıkları ve konuştukları şeyleri hatırlattı.

Sweatshirt'ünü giymesinin ona Hazel'ı sahiplenmiş gibi hissettirdiğini söylerken dalga geçiyordu. Çoğunlukla dalga geçiyordu. Hazel'ın onun sweatshirt'ünü giydiğini görmeyi sevmiştii. Sanki aralarındaki ilişkinin dünyaya küçük bir duyurusuydu. Sanki liseye gidiyorlardı ve Hazel bir erkek arkadaş olduğunu herkese bildiriyordu.

Saçma da olsa bu doğruydur.

Hazel yanakları pembeleşmiş, gözleri ışıll ışıll hâlde orada otururken aşırı sevimli görünüyordu. Noah onun sürekli orada olmasını istiyordu. Yanında olmasını.

Başını iki yana salladı. "O çantada fazla atıştırmalık varmı?" diye sorarak düşüncelerinin gidişatından kendini uzaklaştırdı. Geçen hafta Hazel'ın onunla takılmak istediğinden bile emin değildi, oysa şimdi yine onunla daimi bir ilişkiyi düşünüyordu. Bu saçmalığa son vermeliydi. Özellikle ablasına yardım etme planını gerçekten yürütecekse. Bundan bir hafta sonra burada bile olmayabilirdi.

"Annie'nin pastanesinden çörekler aldım ve..."

Hazel kocaman çantayı karıştırırken Noah gülümsedi. "Çörekler mi? Bir çay partisinde miyiz?"

Hazel somurtarak başını kaldırdı ama Noah onun gözlerindeki keyfi görebiliyordu. "Kızı kitabevinden çıkarabilirsin Noah ama onu çöreklerinden ayıramazsın."

Noah kahkahayı patlattı ve Hazel ona gülümsedi.

"Ayrıca cipsim, granola barlarım, karışık çerezlerim, simitlerim var..."

"Cips!" Hazel listesini sıralamaya devam edemedi Noah onun sözünü kesti.

Hazel ona bir cips paketi fırlattı.

Geç sabah güneşinin tadını çıkararak atıştırmalıkları yerlerken Noah teknenin biraz sürüklenmesine izin verdi. Hazel oturma sırasında onun karşısına uzanmış, ağzına küçük çörek lokmaları atıyor ve termosundan çayını yudumluyordu.

Hazel bir süre sonra bakışlarını suya çevirerek “Pekâlâ, ben bir müşteriymişim gibi davran,” dedi. “Süreç nasıl yürüdü?”

“Tamam,” Noah kollarını başının arkasına koyup yaslandı, “tur rezervasyonunu yaptığımızda belirli bir zaman diliminde anlaşırdık.”

“Tabii, elbette.” Hazel şimdi onu izliyordu; her zamanki gibi iri gözleriyle dikkatle inceliyordu. Noah’a öyle bakıyordu ki, sanki onda hiçbir eksiklik yokmuş gibi. Noah, hayatında yalnızca Hazel ona baktığında, kendisinde eksik bir şey arıyormuş gibi hissetmemişti.

Tanrı aşkına, bu bağımlılık gibiydi. Belki de sadece yeterli hissetmekti.

“Doğru.” Noah boğazını temizledi. “Ardından, mevsime ve senin hangi balıkları avlamak istediğine göre değişmekle birlikte, seni kuşkusuz en iyi balık tuttuğum noktalara götü-rürdüm.”

“Hiçbir şey yakalayamadıklarında insanlar zıvanadan çıkıyor mu?” diye sordu.

“Bazen ama hiçbir şey yakalayamasalar bile eğlenceli bir gün geçirmelerini sağlamaya çalışırım.”

Hazel başıyla onayladı, bakışlarını tekrar suya çevirdi. Bulutlar üst üste gelerek dalgalara gölgelerini düşürüyordu.

“Sürmek ister misin?” diye sordu ve Hazel’in şaşkın bakışı tekrar onu buldu.

“Bu, paketin bir parçası mı?” diye sordu kaşlarını kaldırarak.

Noah kıs kıs güldü. “Yalnızca senin için.”

Hazel sıırttı ve oturduğu yerden kalkıp kucağındaki kırıntıları silkeledi. “Ya bir şeye çarparsam?”

“Haze,” diye güldü. “Nereye çarpabilirsin?”

“Seni şaşırtabilirim.”

Noah onu daha yakınına çekti. “İyi olacaksın.” Onu kucağına oturtup kollarını beline doladı. Sıcacıktı, yumuşaktı ve Annie’nin o çörekleri kapladığı şekerli krema gibi kokuyordu. Tatlı ve biraz baharatlı, Hazel gibi. “Eller dümende,” diye talimat verdi.

“Bu beni kucağına almak için uydurduğun zayıf bir bahaneye benziyor,” diye homurdandı ama Noah onun sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordu.

“Ve işe yaradı,” diye fısıldadı kulağına. Hazel ürperdi.

“Baş üstüne, Kaptan.” Hazel ellerini dümene koyduktan sonra kıpırdanıp onun kucağına biraz daha yerleşti. Noah sızlandı ve Hazel bir kahkaha atarken ona tam olarak ne yaptığının bilincindeydi. Uyluklarının arasına kurulmuş Hazel’in yuvarlak kığı en iyi dikkat dağıtıcıydı.

“Haze,” diye sızlandı ve Hazel aynısını tekrar yaparak ona dayalı şekilde hafifçe kıpırdandı. Noah neden bir hafta boyunca bu kadından uzak kalmıştı? Eğer onunla geçirebildiğı tek zaman buysa, artık bunu boşa harcamamalıydı.

Kulağının arkasına bir öpücük kondururken kolları onun belindeydi; Hazel açık denizde tekneyi idare ederken Noah kendisinininkine dayanmış bedeninin tadını çıkarıyordu.

Diğer yandan, böylesine mükemmel bir gün olmasaydı, Hazel kollarında bu denli enfes hissettirmeseydi, belki Noah hava durumuna daha fazla dikkat ederdi.

Öğleden sonranın ilerleyen saatlerinden önce dönme-yi planlamışlardı. Poyraz fırtınasının o zamana kadar onlara ulaşmaması gerekiyordu. Hava tahminine göre fırtınanın etkisi Dream Harbor’ın güneyiyle sınırlı kalacaktı. Noah

kontrol etmişti; bütün sabah meteoroloji uydusunu izlemişti. Ama şimdi durum farklıydı: Evden çıkarken planladıklarından çok daha uzaklaşmışlardı ve gökyüzü hızla kara bulutlarla kaplanıyordu. Az önceki hafif meltem yerini gitgide daha sert ve daha soğuk bir rüzgâra bırakıyordu.

Meteoroloji uydusu artık poyraz fırtınasının onları teğet geçeceğini göstermiyordu. Aksine, fırtınanın sınırı şimdi eve dönüş için geçerli olan rotalara çarpıyordu.

“Kahretsin,” diye söylendi Noah.

“Sorun nedir?”

Hazel tekneyi kullanmayı bırakmıştı. Rüzgâr hızlandığında Noah’ın ona attığı battaniyenin altında kıvrılıyordu. İri kahverengi gözleri Noah’ı izliyor, kaşlarının arasında bir endişe çizgisi oluşuyordu.

Lanet olsun.

Hazel’a, ona güvenmesini söylemişti ve Noah şimdi fena hâlde çuvalıyordu. Yetersiz olmaması buraya kadarmış.

“Bir parça rüzgâr bizim tarafımıza geliyor.”

“Bunun iyi bir rüzgâr olmadığını farz ediyorum.”

“Ee... hayır, pek sayılmaz.” Noah bir elini saçlarının arasından geçirdi, ne yapması gerektiğiyle ilgili fikirlerle zihni hızla çalışıyordu. Su şimdiden çalkantılıydı, dalgaların beyaz zirveleri teknenin yanlarına çarpıyordu.

Bu lanet fırtına nereden çıkmıştı? Noah onlara ulaşmaya-
cağına çok emindi. Bu yüzden dikkatinin dağılmasına izin vermişti. Hata yapmıştı. Yine.

Burada ters gidebilecek bir sürü ihtimal var.

“Noah...” Hazel’ın sesinde korku vardı. Noah bundan nefret etti.

“Hazel.” Hazel’ın yüzü suya dönüktü, elleri oturduğu sıranın yanındaki metal çubuğa sımsıkı kenetlenmişti. “Hazel, bana bak.” Noah’ın sert, ciddi sesi her zamanki tonundan

öyle farklıydı ki Hazel ona bakmak için başını hızla geri çevirdi.

“Bunu halledeceğim, tamam mı? Bir planım var.”

Hazel başıyla onayladı, bakışı onun kinde sabitti.

“Söz veriyorum.”

“Tamam.” Hazel’in cevabı rüzgârda neredeyse kayboldu. Ama Noah onu duydu. Alçak sesli ama emindi. Güven doluydu. Hazel şimdi ona eğlenceli yazı için olduğundan çok daha fazla güveniyordu.

“Bunu giy.” Ona bir can yeleği fırlattı ve Hazel’in gözleri şaşkınlıkla açıldı. “Sadece tedbir amaçlı.”

Yağmur yağıyordu ve Hazel’in gözlüğü suyla beneklenmişti ama bu, can yeleğini üzerine geçirirken ve onu göğsünün üstünde bağlarken gözlerindeki korkuyu saklamıyordu.

“Ve unutma, herhangi bir köpekbalgı görürsen solungaçlarına bir yumruk savur.”

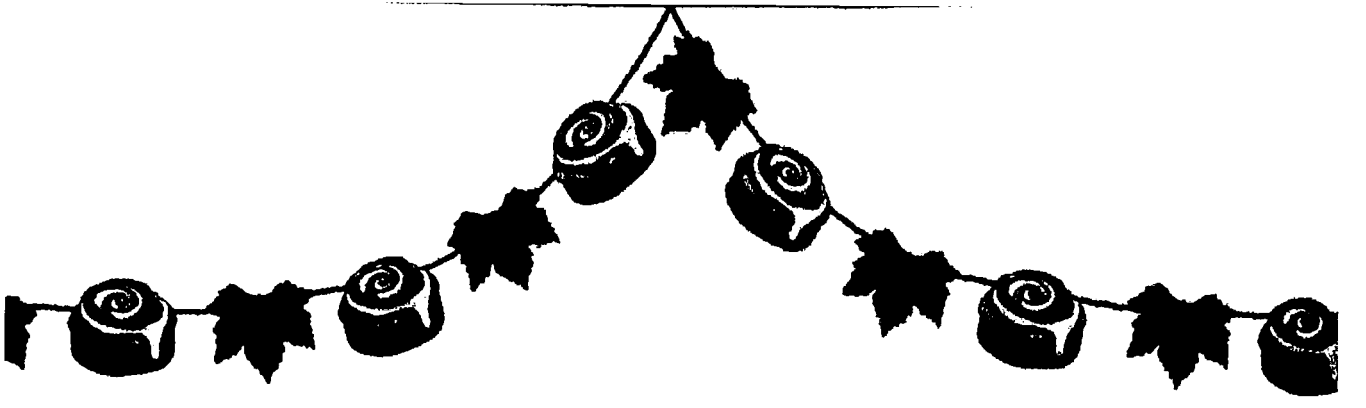
Hazel’in ağzından küçük bir korku iniltisi kaçtı.

“Şaka yapıyordum! Tanrım, Hazel, özür dilerim. Sadece şaka yapıyordum. İyi olacağız, tamam mı? Fırtınanın dinmesini bekleyebileceğimiz bir yer biliyorum, olur mu?”

Hazel başıyla onayladı. Güçbela. Esprili bir cevap yoktu.

“O zaman belki biraz kitap okuyabilirsin, tamam mı?”

Hazel küçük bir gülümsemeyle karşılık verdi ve Noah’ın şu anda daha fazlası için zamanı yoktu. Bu lanet tekneyi geriye döndürüp onları emniyete ulaştırmalıydı. Derhâl.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Rüzgâr, ıslak buklelerini yüzüne vuruyordu. Yağmur, kot pantolonunu ve şu aptal, kanvas spor ayakkabılarını sıırılsıklam ediyordu.

Sonu gelmez gri dalgaların üzerinde beyaz zirveler parlıyordu.

Kara bulutlar, gökyüzünün bir ucundan diğer ucuna hızla ilerliyordu. Sanki fırtına varmak için acele ediyordu, kasıp kavurmaya hevesliydi.

Tekneyi idare ederken Noah'ın yakışıklı yüzüne amansız bir kararlılık yerleşti.

Hazel'in odağı oradaydı. Noah'ın yüzünde. Ne üşüyen ayaklarında, ne ıslak saçlarında, ne şiddetle sallanan tekne-
de, ne de denizin şu anda ne kadar korkunç derecede soğuk, karanlık sulara düşmenin ne kadar berbat olacağıyla ilgili düşüncelerdeydi.

Yağmur başladığında Noah'ın ona fırlattığı kocaman yağmurluğu giyiyordu ve kapüşonunu saçlarının üstüne daha fazla çekti. Kokpiti örten küçük çatının altındalardı ama rüzgâr yağmuru yanlamasına ve teknenin açık taraflarına sürüklüyordu. Üstüne geçirdiği can yeleği, panik içindeki ciğerlerine çekmeye çalıştığı her nefesle kaburgalarını sıkıştırıyordu.

Noah'ın yüzü. Sakin, kararlı, sağlam. Hazel onu izledi, eğer gözlerini ona sabitlerse her şey yoluna girecekmiş gibi baktı. Güvende olacaklarmış gibi. Noah ona bakıp göz kırptı. *Göz kırptı*. Yüzünden su damlarken ve elleri dümeni sımsıkı tutarken Noah ona göz kırptı.

“Neredeyse vardık,” diye bağırdı, rüzgârın ve motorların gürültüsünü bastırmaya çalışarak.

İşte o anda Hazel gördü. Önlerinde beliren ada, önce gri gökyüzüne karşı sadece silik bir gölgelenme gibiydi. Ama yaklaştıkça gerçek bir kara parçasına, giderek de güvenli bir yere benzemeye başladı. Hazel, onu görünce neredeyse sevinçle çığlık atacaktı.

Küçük adanın kayalık kıyısına yaklaşırlarken rahatlama hissi Noah'ın da yüzünden okunuyordu. Dalgalar, iri kayalara vahşice çarpıyordu.

“Adanın diğer tarafında bir liman var,” dedi Noah ona. Tekneyi kıyının yakınında tutuyordu ama kayalara toslayacak kadar yakında değildi. Hazel dalgaların altında gizlenmiş daha fazla kaya olduğuna emindi. Dream Harbor'ın civarındaki bölge yumuşak kumlu plajlarıyla tanınmazdı. Sahip oldukları kum iri taneli, kabaydı ve sahil şeridinin geri kalanı kayalarla kaplıydı.

Kıyının etrafını dolaştılar ve adanın diğer tarafına yaklaşırlarken mucize eseri rüzgâr azaldı.

“Korunaklı alan daha az rüzgârlıdır,” diyerek Noah ona güvenli bir sırtış yöneltti.

Eski bir liman, suya çıkıntı yapıyordu ve Hazel ânında şüpheyeye kapıldı. Bu tekne bir yana, bir kanonun bile tutunabileceği kadar dayanıklı görünmüyordu. Acaba burada durabilecekler miydi yoksa onları denize geri mi savuracaktı?

“Göründüğünden daha güçlüdür,” dedi Noah onun zihnini okuyarak. “Yıllardır burada.”

“Bu beni rahatlatmıyor.”

Hazel’in yorumu üzerine yeni bir ferahlık katmanı Noah’ın yüzüne yayıldı ve Hazel bir süredir konuşmadığını fark etti. Noah ona gülümsedi.

“Sıkı tutun.”

Noah dümeni çevirerek tekneyi limanla paralel konuma getirmek için açısını ayarladı ama fırtına yüzünden Hazel bunu başardığından emin değildi. Tekneyi yavaşlatmak için, o gün daha önce Hazel’a açıkladığı gibi, geri vitesse aldı ancak rüzgâr ile dalgalar limana hızla yaklaşmalarına neden oluyordu.

“Yanaşmamız biraz sert olabilir,” derken Noah’ın gözleri limana odaklıydı.

Hazel tırabzana sıkıca tutunarak çarpmaya hazırlandı.

Bir açıyla giriyorlardı ve Noah limanla paralel olmak için tekneyi düzeltmeye başladı, bu sırada rüzgâr yine hizalarını bozuyordu. Hazel’in midesi altlarındaki su kadar çalkalanıyordu.

Ya bu işe yaramazsa?

Ya bu çok eski limanı kırarlarsa?

Ya üşüyerek, suyun içinde bir ölüm onu bekliyorsa?

Tekne limana gürültüyle vurduğunda Hazel’ı sarsarak ölüm sarmalından çıkardı ve az kalsın oturduğu yerden devirecekti.

“Üzgünüm!” diye seslendi Noah rüzgârın üstünden. Tekneyi limanın yanında sabit tutarken teknenin alt kısmı eski ahşaba kaygı verici biçimde çarpıyordu.

“Bunu tut.”

“Dümeni mi tutayım?”

“Yalnızca onu sabit tut.”

Hazel titreyen bacaklarla ayağa kalktı ve dümeni aldı çünkü cidden başka ne yapabilirdi? Noah kokpitten aceleyle çıktı ve tekneyi limana bağlamak için halatı kaptı. Yana eğilen ve

aşağı yukarı sallanan tekne limandan uzaklaşıyordu ve korkutucu bir saniye boyunca Hazel, Noah'ın suya düşeceğini düşündü.

Fakat Noah liman direklerinden birine uzanmayı başardı ve onu yakaladı. Çektiğinde tekne limanla aynı hizaya geldi ve Noah halatı limandaki eski metal takoza doladı, aymsını teknenin arkasında da yaptı.

Bir erkeğin arabayı paralel park etmesini izlemek seksiyse, Noah'ın bir fırtınada tekneyi limana yanaştırmasını izlemek sonraki seviyeydi. Noah aceleyle, elleri dümende donup kalan Hazel'in yanına döndü.

“Aferin, kaptan.” Noah onun burnunun ucunu öptü ve Hazel gözlerini kırıştırdı.

Kollarını Noah'ın boynuna doladığında Noah şaşkınlıkla kahkaha attı.

“Sen bizi kurtardın,” diye güçlkle soludu.

“Aslında o kadar da kötü bir fırtına değildi. Daha beterlerinde tekneyle yol almıştım.”

“Noah!” Hazel geri çekildi. Yüzünde incinmiş bir ifade vardı. “Sen. Bizi. Kurtardın.”

Gülümsemesi genişlerken Noah omuz silkti. “İnsanlara benim seni kurtardığımı anlatmak istersen kızmam.”

“Herkes bu hikâyeyi anlatacağım.”

Noah alaycı bir kahkaha attı. “Tamam, Haze.”

“Tamam.” Hazel çevresine baktı. “Şimdi ne yapıyoruz?” Rüzgâr adanın bu tarafında daha hafifti ama yine de yağmuru teknenin yanlarına savuruyor ve içindekileri ıslatıyordu. Tekne hâlâ ayaklarının altında sallanıyordu.

“Şimdi fırtınayı atlatmayı bekleyeceğiz.”

Hazel kaşlarını kaldırdı. “Burada? Teknede mi?”

Noah sırtıttı. “Evet.”

“Ama... burada kimse yok mu? Bize yardım etmek için?”

“Yok. Ada en az on yıldır terk edilmiş durumda. Ada yaşamı burada zorludur. Çoğu insan buna katlanamaz.”

“Of. Kahretsın.”

“Fırtınanın en kötü kısmı bizden daha ötede. Bak.” Telefonu kaldırıp ona tüm gün kontrol ettiği meteoroloji uydusunu gösterdi. “Fırtına bu. Ve biz buralardayız. Hızlı hareket ediyor. Bize zarar vermeyecek.”

“Hımm.”

Noah kıs kıs gülererek onun elini tuttuğunda Hazel elinin buz gibi soğuk olduğunu ve bir süredir böyle olduğunu fark etti ama az öncesine kadar buna dikkat edemeyecek kadar ölmemeye odaklanmıştı. Nispeten, az çok güvende olduklarından üşüdüğünü ve kaskatı kesilmiş olduğunu fark etti.

“Hadi, gel seni ısıtalım.”

Noah ona daha önceden gösterdiği gizli zemin kapısını açtı ve alt güvertedeki yaşam alanına inen birkaç basamağı işaret etti.

“Önden buyur.”

Dalgalar tekneyi sarsarken Hazel içerilere doğru ilerleme fikrinden pek hoşlanmadı ama güvertede kalıp donmayı da istemedi. Bu yüzden basamaklardan aşağı indi.

Kamarada ayakta duracak yaklaşık iki metre karelik yer vardı. Teknenin ön kısmına benzeyen –aşağı yukarı yuvarlak kenarlı bir üçgen şeklinde – bir yatak, yatağın ayak ucunda iki küçük bank tipi koltuk ve üstünde tek gözlü ocak olan küçük bir dolap alanın geri kalanını işgal ediyordu.

“Islak giysilerini çıkar ve koltuğun altına at. Diğer koltuğun altındaki çekmeceyi aç, orada giyebileceğin kuru giysiler var,” diye talimat verirken Noah kapı aralığından başını sokmuştu, sonra yağmur ve rüzgârı dışarıda bırakmak için kapıyı kapattı.

Hazel çabucak soyunup ayaklarını dışarı uzatmak için beş kez kıvrırmak zorunda kaldığı eşofman altını, eşit ölçüde bol tişörtü ve sweatshirt'ü giydi. Islak giysilerini diğer koltuğun altına tekmeledi ve sonra yatağa tırmanarak Noah'm içeri girebilmesi için ona yer açtı.

Bir an sonra Noah başını içeri uzattı. "Her şey yolunda mı?"

"Evet, içeri gel. Şifayı kapacaksın."

Noah içeri adım attı, kapıyı kapatırken gülüyordu. "Tamam, şimdi ihtiyar bir kadın gibi konuştun."

Tekne dalgalarla sallanırken Hazel küçük bir kahkaha atmayı başardı. "Hedefim buydu." Yatağın üzerinde bir tavan penceresi vardı ama Hazel, dışarıda bardaktan boşanırcasına yağan yağmurdan başka bir şey göremiyordu. Küçük kamara da yalnızca birkaç loş ışık parlıyordu.

Noah ıslak tişörtünü çıkardı, yukarıdaki güvertede giydiği ıslak yağmurluğu çoktan kenara koymuştu. Kot pantolonundan kurtulmadan önce Hazel'in güçbela nefes alacak zamanı oldu. Yatağın ayakucunda üzerinde yalnızca dar boxer şortu ve bileğindeki örgü bileklikleriyle dikiliyordu. Islak saçları loş ışıkta koyu kahverengi görünüyordu. Noah oturma sırasının çekmecesinden bir havlu çıkardı ve onunla saçlarını kuruladıktan sonra saçlarının bazı kısımları havaya dikildi.

Hazel, kollarındaki ve sırtındaki kasların Noah hareket ettikçe kasılıp esnemesini izledi; Noah'ın onları buraya ulaştırmak için, Hazel'ı güvende tutmak için nasıl hareket ettiğini hatırladı.

Güçlkle yutkundu. "Senin kıyafetlerini giyiyorum."

Noah ona çarpık bir gülümseme yöneltti. "Sanırım beni sıcak tutman gerekecek." Yatakta Hazel'in yanına tırmandı ve altına girmesi için Hazel hemen battaniyeyi kaldırdı. Noah kollarını ona sardığında ve karşılık olarak Hazel ona sarılıp yüzünü boynunun kıvrımına gömdüğünde Noah'ın teni serindi.

“Bana kalırsa bu macera benim için biraz fazla.”

“Hayır,” dedi Noah onun başının tepesine doğru. Nefesi, buklelerini karıştırıyordu. “Harikaydın.” Onun bedenini saran kollarını sıkılaştırdı. “Henüz kendini hafife almamayı öğrenmedin mi, Haze?”

Hazel onun yüzünü görebilecek kadar geri çekildi. Az ışıktaki bile Noah parlıyordu; Noah’ın ona bakış şekli, Hazel’i tamamen ısıttı.

“Sen Hazel fevkalade Kelly’sin. Akıllısın.” Hazel’in bir yanağını öptü. “Eğlencelisin.” Diğer yanağını öptü. “Ve aşırı seksisin.” Hazel’in dudakları yumuşak ve sıcaktı. İç çekti, onunkine dayalı bedeninin gevşemesine izin verdi. Fırtına bile yatışmışa benziyordu.

“Bunları keşfetmen için benim yardımına ihtiyacın yoktu,” dedi.

“Belki. Ama hepsinde yanımda olduğun için mutluyum.”

“Öyle mi?”

“Senden çok hoşlanıyorum, Noah.”

“Öyle mi?”

Hazel gülümseyerek onu daha yakınına çekti, giydiği bol kıyafetlere rağmen dokunuşunun Noah’ta yarattığı etkiyi hissetti.

“Hımm. Fena hâlde.” Duyguları öyle yoğundu ki *hoşlanmanın* doğru kelime olduğundan bile emin değildi. Belki yabanmersini çalılıklarının civarındaki sarhoş gece ile bu çılgın fırtına arasında Hazel’in Noah’a karşı duyguları hoşlanmaktan çok daha güçlü bir seviyeye sıçramıştı.

Herhâlde Noah bu anlaşılmaya dahil olurken böyle bir şeyi kabul etmemişti.

Hazel şimdilik, karaya ulaşıp bu endişe verici duygu artışını doğru düzgün açıklığa kavuşturana kadar bunu kendine saklayacaktı. Muhtemelen, yaşadığı o yakın ölüm deneyiminin duyguları üzerinde bir etkisi olmuştu.

“Ben de senden çok hoşlanıyorum, Hazel Kelly.”

“Öyle mi?” Gerçi Hazel bunu duyduğuna sevinmişti. Eğer kendi duyguları hoşlanmaktan... başka bir şeye sıçradıysa, o hâlde belki aynısı Noah’ın da başına gelebilirdi?

Noah sırttı. “Evet.” Noah onun üstüne çıktı. “Fena hâlde.” Kelimeleri onun tenine dudaklarıyla bastırdı. “Ama sana doğru düzgün göstereceksem, bunlardan kurtulmamız gerekiyor.”

Hazel’in giydiği kocaman pantolonu çekerken Hazel kahkahalarla güldü. “Bana onları giymemi söyledin!”

“O zaman bir centilmen gibi hissediyordum.”

“Ya şimdi?”

“Şu an seni, o lanet pantolondan kurtulmuş hâlde görmeyi istiyorum.”

Hazel kıkırdadı, Noah’ın ağzından çıkan kelimeler boynunu gıdıklıyordu. Noah’a yardım edip pantolondan sıyrıldı ve sweatshirt’ü başının üstünden çekti. Gözlüğü ona katıldı ancak Noah onu dolaşan saçlarından kurtarıp odanın yan tarafındaki küçük rafa yerleştirdi.

“Akıllıca kurulmuş bir alan,” dedi Hazel, Noah onu tekrar kendine çekerken.

“Evet, fena değil.”

“Yani tüm maceralarımız boyunca sen burada mı kaldın?”

“Çoğunda, evet.”

“Şimdiye dek gördüğün en çılgınca şey neydi?”

Hazel bir bacağını onun kalçasına sardı, Noah’ın elleri kıcındaydı, onu daha yakma çekiyordu. “İ...”

Noah bunu düşündü ama başka şeyler düşünmek istiyormuşçasına gözleri kararmış, yanakları kızarmıştı. Sohbet etmekten başka şeyler yapmak istiyordu.

“Bir defasında Maine’deydim, kamp yapıyordum ve bir kurtadam gördüğüme yemin edebilirim.”

Hazel güldü. “Hayır, görmedin.”

“Bana yalancı mı diyorsun, Hazel Kelly?” Burnunu onun boynuna sürterken dişleri tenini sıyrıyordu.

Hazel nefesini içine çekti. “Kurtadamlar gerçek değildir.”

“Belki değildir. Ama ben birini gördüm.”

“Onun sıradan bir kurt olmadığını nereden biliyorsun?”

“Kocamandı.” Noah’ın elleri ve ağzı serbestçe Hazel’in bedeninde geziyordu. “Parlayan gözleri vardı.”

Hazel ofladı ama Noah’ın parmakları karnının üstünde gezinirken ve memelerinin alt kısımlarını sıyrırken itiraz edebilecek kadar iyi odaklanamıyordu. Noah onun dudaklarına doğru inledi.

“Eh, bundan sağ kurtulmana memnunum.”

“Hımm... ben de,” diye alçak ve derin bir sesle gürlerken Hazel’in bir memesini bir eliyle kavradı ve diğer eliyle kıcını sıktı. Ereksiyonunu Hazel’in çoktan sızlayan merkezine sertçe bastırıyordu. Fırtına dışarıda hâlâ kasıp kavuruyorsa bile Hazel artık farkında değildi.

“Vücudun, Haze.” İnledi. “Üzerimde fena bir etkisi var.”

Hazel’in hırıltılı kahkahası kesik kesik çıkarken Noah’ın parmağı meme ucunu okşuyordu. İleri geri ta ki tüm his tek bir noktada toplanana kadar. Hazel hâlâ vücudunun bu adama fena şeyler yaptığına güçbela inanabiliyordu ama buna inanıyordu. Noah’a inanıyordu.

“Bu teknenin teçhizatına kondomlar dahil mi?” diye sordu ve Noah hareketsiz kaldı.

“Haze,” arzu dolu sesi boğuk, kalındı. “Mecbur değiliz... Demek istediğim, biliyorum ki sen genellikle yapmazsın...”

“Ben genellikle ne yapmam?”

Noah, yüz yüze gelebilecekleri kadar geri çekildi, elini onun memesinden karnının daha güvenli alanına kaydırды.

“Bana anlattığına göre genellikle bağıllık içermeyen seks yapmazsın ve yeni şeyler denediğini biliyorum ama bu küçük bir eğlenceden fazlası ve biliyorum ki biz aslında... Aramızda hiçbir şey yok...”

Noah’ın bocalayarak konuşmasını izlerken Hazel’in kalbi ağırlaştı. Bu fazla katlanılmaz, fazla utanç vericiydi. Noah’ın ilişkilerinin ciddi olmadığını, aralarındaki ilişkinin gerçek bile olmadığını söylemesine, yüksek sesle itiraf etmesine izin vermeyecekti.

Onu bir öpücükle susturdu. “Sorun değil,” dedi Hazel doğru olmadığı hâlde. “Bunun ne olduğunu biliyorum. Bağıllık içermeyen eğlence. Ama seninle bunu yaşamak istiyorum, şimdilik.”

Noah onu izliyor, yüzünü inceliyordu. Bu kadar yakın olmasalardı, şu geçen ayda Hazel onu çok iyi tanımış olmasaydı, Noah’ın yüzündeki hayal kırıklığı izini fark etmeyebilirdi. Ama fark etti. Oradaydı ve çok geçmeden, Hazel onu yakalayamadan kayboldu. Hızla yerini seksi bir sırtış aldı.

“Harika, evet, ben de. Şimdilik.”

“Tabii. Güzel.”

Bakışlarını bir an daha onun gözlerinde tuttuktan sonra Hazel’i öptü. Onu, neden hayal kırıklığına uğradığını unuttana ve Noah’ın onu neden öptüğünü umursamayı bırakıp sadece öpüşmeyi umursayana kadar öptü.

Yirmilerinin son haftasıydı. Lanet olsun. Bunun tadını çıkaracaktı.

Kırık kalbiyle doğum gününden sonraki gün ilgilenebilirdi.

Bugün denizde bir fırtınayı atlatmıştı ve şimdiye dek dokunma ayrıcalığına sahip olduğu en seksi erkekle yataktaydı.

Delidolu tutum galip geldi.

Hazel'in yumuşak ve güzel vücudu, sıcacık bir biçimde onun-
kini sarmalıyordu ama Noah'ın tüm düşünebildiği seks yap-
maya mecbur olmadıklarını... aralarında hiçbir şey olmadığını
söylediğinde Hazel'in yüzündeki ifadeydi.

Bu bir yalandı.

Hazel her şeydi.

Hazel, favori kitaba kendini kaptırmak kadar harikaydı;
yüzünü okşayan güneş kadar harikaydı; fincandaki kusursuz
kahve kadar harikaydı. Eğer Noah, son iki ay boyunca ona
yardım etmenin, onunla vakit geçirmenin, tadına bakmanın,
ona dokunmanın Hazel'i aklından çıkarmasını sağlayacağını
düşündüyse, sandığından çok daha büyük bir aptaldı.

Seksi kitapçıya duyduğu çekim gelişip favori arkadaşlığı
hâlini almıştı ve tüm cinsel takıntıları tek kişide toplanmıştı.

Artık Hazel Kelly'yi yalnızca arzulamıyordu, ona bütü-
nüyle ve uygunsuz bir şekilde âşıktı.

Ve bir dakikalığına, Hazel'in da böyle hissettiğini düşün-
müştü. Belki yüzündeki hafif hayal kırıklığı ifadesi Hazel'in
da daha fazlasını istediği anlamına geliyordu.

Fakat hemen sonra Hazel buna *bağlılık içermeyen eğlence*
 demişti. Noah'ı denize atsa daha iyiydi.

"İyi misin?" diye mırıldanırken Hazel'in dudakları boy-
nundan aşağı süzülüyordu.

"Evet. Çok iyiyim." *Kafanı oyuna ver, Noah. Senin ye-
teneğin bu.* Bu kadına karşı hissettiği abartılı duygularının
onunla şu ânını mahvetmesine izin vermeyecekti. Noah tam
burada, bu yatakta Hazel'in başrolünde olduğu pek çok fante-
zi kurmuştu ve bundan vazgeçmeye niyeti yoktu.

Onunla birlikte olmanın tek yolu buysa, Hazel bunu her istediğinde Noah kabul edecekti.

Belki bu Noah'ı bir aptal yapıyordu ama kollarında neredeyse çıplak bir Hazel'i tutan bir aptaldı. Bu ona yeterince uyardı.

Hazel hâlâ onun tişörtünü giyiyordu. Noah, ellerini yumuşak kumaşın üzerinde gezdirirken, altından memelerinin sıcak ağırlığını hissedebiliyordu. Sertleşmiş meme uçları tişörtün önünü zorluyordu. Hazel, külotu ve Noah'ın yıllar içinde neredeyse transparanlaşmış beyaz tişörtü dışında tamamen çıplaktı; Noah ise gözlerini ondan alamıyordu.

“Mükemmel,” diye iç geçirdi ve Hazel ona gülümserken yanakları kızardı.

Noah başını eğip bir meme ucunu ağzına alarak diliyle kumaşı sıırılsıklam etti. Hazel inledi ve kıvrandı. Noah elini onun diğer memesinde gezdirerek tişörtün üzerinden sataştı. Tenlerinin arasındaki ince katman her nasılsa bu deneyimi daha ateşli yapıyor, Noah'ın arzusunu artırıyordu.

“Noah,” diye inledi Hazel. Onun yalvaran iniltisiyle adını nasıl söylediğini Noah hayatının geri kalanında hatırlayacaktı.

“Neye ihtiyacın var, Haze?”

“Daha fazlasına.”

Kalp atışları düzensizleşirken bile Noah kıs kıs güldü. Hazel'a her şeyi vermek istiyordu. Onun her şeyi olmak istiyordu. Ama hâlâ Hazel'ın bunu isteyip istemediğini bile bilmiyordu ve onun doğum gününden hemen sonra eve gidecekti. Buradan ayrılacaksa nasıl Hazel'ın her şeyi olacaktı?

Bu düşünceyi kafasından atarak Hazel'ın tişörtünü kaldırdı ve dilini sivrileşmiş meme uçlarında gezdirdi. Hazel'ın nefesi kesildi, parmaklarını onun saçlarına uzatıp onları çekerek Noah'ı yakınında tuttu. Bu Noah'ın hoşuna gitti.

Noah emdi ve yaladı ta ki Hazel kıvrana, yalvaran küçük iniltileri gittikçe daha gürültülü bir hâl alana kadar. Ama şimdi kimse onları duymazdı, çevrede sadece açık deniz ve ıssız bir ada vardı.

Ona cıgılık attır.

Bu fikir, ateşli bir heves ve yakıcı bir aceleyle Noah'ı ele geçirdi.

Dilini onun meme ucunun etrafında döndürdükten sonra geri çekildi. Hazel başını yataktan kaldırdı.

"Nereye gidiyorsun?" diye sorarken tatlı ve öfkeliydi.

Noah kahkahasının onun karnını sıyrmasına izin verdi. "Pek çok planım var."

Noah'ın eli onun sade, pamuklu küloduna ulaştığında Hazel başını eğdi. Noah, bu basit iç çamaşırlarının neden kendisini delirtip durduğunu bilmiyordu ama öyleydi.

Külodu onun kalçalarından ve geniş uyluklarından aşağı çekti. Hazel onu tekmeleyerek ayaklarından çıkarıp kenara attı.

Noah parmaklarını onun tenine bastırdı ve Hazel'in bacaklarını önündeki en değerli şeymiş gibi açtı. Tadına ilk baktığında göğsünden düzensiz bir inilti koptu. Zamanın tükendiğiyle ve bir gün bunsuz yaşamak zorunda kalacağıyla ilgili tüm düşünceleri zihninden atarak Hazel'in uyluklarının arasına yerleşti.

Dili onu bulduğunda Hazel "Noah," diye soludu güçlükle.

"İyi mi?"

"Evet," diye ciyakladı. "Evet, evet, evet..." Noah geniş, düz okşayışlarla yalarken evetler Hazel'in ağzından fırladı.

Noah uyluklarını sıkı tutarak Hazel'i yerine sabitledi.

Bunu her zaman sevmişti. Seksi. Partnerlerine zevk vermeyi. Ama asla böyle değildi. Asla böyle, Hazel'la olduğu gibi olmamıştı. Noah sonsuza dek burada kalmak, onun inlemelerini ve sızlanmalarını dinlemek istiyordu.

“Noah, lütfen. *Daha fazla.*”

Daha fazla. Her şey.

Bir parmağının onun kaygan sıcaklığına kaydırıp içine iterken emmeye devam etti. Hazel topuklarını şilteye sapladı, kalçalarını ona doğru kaldırdı.

Noah ağzının yerine başparmağını yerleştirerek onu zirveye ulaştıracağını bildiği noktada daireler çizdi. Artık onu nasıl zirveye ulaştıracağını biliyordu, Hazel Kelly’yle ilgili bu küçük gizli bilgiye sahipti.

“Benim için boşal, Haze. Sessiz olma. Seni duymama izin ver.”

Hazel başını kaldırıp ona baktığında gözleri genişçe açıldı, yanakları pembeleşti. Noah onu böyle, kontrolünü kaybetmiş bir hâlde, görme ayrıcalığını elde etmişti.

“Yakınım. Lütfen, Noah.”

Noah bir parmağını daha ekledi, onu yavaşça, pürüzsüz bir biçimde içine kaydırды. Hazel sızlandı. Yoğun, hararetli bir an göz göze geldiler, sonra Noah başını tekrar onun merkezine indirdi, onu yalayıp emdi ta ki Hazel rüzgârı bastıracak kadar yüksek sesle inleyene kadar.

“Noah!” Sıkışık alanın tavanına haykırdığı adı yarıp geçti. “Noah, ah, Tanrım, Noah...”

Hazel’in bedeni sarsılıyor, orgazmın etkileriyle bacakları titriyordu. Noah onu nazikçe yalıyor, ona sataşarak daha fazla zevk veriyordu ta ki Hazel sonunda onu geriye itene, ona durması için yalvarana, daha fazlasını kaldıramayacağını söyleyene kadar. Ancak o zaman durdu. Ancak ona her şeyi verdiğiğinde tekrar bedeninin üst tarafına emekleyerek kızarmış tenine öpücüklerden bir yol çizmeye başladı.

“Daha fazla,” dedi Hazel, Noah onu kavradığında.

Noah elinde olmadan gülümsedi. Hazel’in burnunun ucunu öptükten sonra küçük raflardan birinde sakladığı kondomları

aramaya koyuldu. Bir denizcinin her zaman hazırlıklı olması gerekirdi.

Bir kondomu takarken “Emin misin?” diye sordu.

“Hı hı.”

“Kelimeler, Haze.”

Hazel hafif bir kızgınlıkla iç çekti. “Evet. Eminim.” Noah’ı kendine çekti, parmaklarını pazularına sardı. “Buraya gel.”

Bacaklarını Noah’ın kalçalarına doladı ve Noah ânı tamamen idrak edemedi, Hazel’in içine gömülmenin nasıl hissettireceğine kendini hazırlayamadan onun girişindeydi. Zaten önemi yoktu. Kendini buna hazırlayamazdı.

Yavaşça onun içine kaydı ve daha önce asla böyle olmadığına emindi. Bunun sebebi neydi? Gidebildiği kadar derindeyken Hazel’in çıkardığı, neredeyse bir rahatlama sesine benzeyen o küçük, hırıltılı iç çekiş miydi? Elbette, kadınlar daha önce de böyle anlarda iç çekmişti. Ama hiç böyle değil. Asla böyle değil.

Hazel’in onun bedeninin etrafına kenetlediği uylukları, dolgun memeleri veya vahşi bukleleri miydi? Hazel’ın ona çok güvenmesi, kendini tamamen ona teslim etmesi miydi? Noah bilmiyordu. Kendini onun içine iterken, her yavaş ilerleyişi tüm mantıklı düşüncelerini yok ederken hiçbir şey bilmiyordu.

“Noah,” dedi Hazel soluk soluğa.

“İyi mi?”

“Evet,” derken tereddüt etti, gözleri Noah’ın gözlerindeydi. “Bu sadece... Ben genellikle bu şekilde gelemem. Yani bu... kısmında. Senin... gücenmeni istemem.”

Noah hareketlerine ara verdi, alnını Hazel’inkine yasladı. “Gücenmek mi?”

“Bu... bu gerçekten iyi hissettiriyor. Ben sadece genellikle... ulaşmam...”

“Evet. Anladım.”

“Üzgünüm. Bu senin için eğlencesini azaltır mı?”

Onun için eğlencesini azaltır mı? Tanrı aşkına, bu kadın Noah’ı öldürecek. Şu anda olmayı tercih edeceği başka hiçbir yer aklına gelmiyordu.

“Üzülme. Böyle bir şey için asla üzülme.” Noah’ın sesi amaçladığından daha sert çıktı ama rüyalarının kadının derinlerine gömülmüştü ve aynı zamanda, Hazel’in şimdiye kadar seks yaptığı herkese mantıksızca kızgındı. En hafif deyiimiyle kafa karıştırıcı bir ândı.

“Başka bir şey deneyelim mi?” diye sordu Noah ses tonunu yumuşatarak.

“Tamam.”

Noah dışarı çıktı ve dönüp yatağa oturdu. Baş alçak tavana sürtünüyordu ama birlikte sığacaklardı.

“Buraya gel.”

Hazel pozisyon değiştirerek bacaklarını iki yana ayırıp onun kucağına oturdu. “Genellikle bu şekilde yapmam. Yani, geçmişte yapmadım.”

Noah, Hazel’in eski erkek arkadaşlarına vermek istediği tepkiyi bastırdı. “Senin için daha iyi bir açı olabilir.”

Hazel kendini onun ereksiyonuna indirdi ve Hazel’in onu sararak yönlendirdiği elinin görüntüsüyle Noah az kalsın boşalacaktı.

“Ah.” Hazel’in gözleri açıldı.

“Görüyor musun,” dedi Noah sırtarak. Ellerini onun kalçalarına koydu ve onu kendine doğru yönlendirdi.

Hazel’in gözleri daha geniş açıldı. “Ah!”

“Evet, aynen.”

Hazel bu kez kendi temposuyla salınırken alçak iniltisi göğsünden Noah’inkine yankılandı. “Vay canına, Noah.”

“Daha iyi mi, tatlı kız?” diye gürledi ve Hazel bakışlarını ondan ayırmadan durdu, takma isim karşısında yanaklarına güzel bir kırmızılık yayıldı.

“Çok daha iyi,” diye fısıldayarak tekrar hareket etti.

“Aynen öyle. Bundan ne kadar hoşlandığını keşfedelim,” diye kulağına mırıldandı ve Hazel hızlandı. Tekrar hızla sallındı ve her itişle birlikte zevk Noah’ın omurgasından aşağı süzüldü. Hazel, kokusu, pürüzsüz teni, yumuşak bedeni onu kuşatıyordu. Hazel, Hazel, Hazel.

Bir meme ucunu ağzına aldığı anda Hazel’in sırtı büküldü. Noah onu emerken başını kendine bastırdı ve onun üzerinde hareket etmeyi sürdürdü.

“Aman Tanrım, aman Tanrım, aman Tanrım,” diye mırıldandı.

“İşte böyle,” dedi. Noah sadece bunu söylemek için geri çekildikten sonra diğer meme ucunu ağzına aldı.

Noah’ın parmaklarının saçlarını tutuşu sıkılaşıırken Hazel’in uylukları onu sıkıştırıyordu.

Hazel çığlık attı.

Hazel, Noah’ın ağzından daha önce hiç duymadığı bir dizi küfür mırıldandı.

Hazel onun adını mırıldandı.

Noah, hayatında hiç olmadığı kadar güçlü boşaldı.

Yağmur hâlâ tavan penceresine pıtır pıtır vuruyordu ama rüzgâr durmuştu. Noah o hazır olduğunda dönmek için tekrar denize açılacaklarını söylemişti.

Ama sonra kitabını çıkarıp darmadağınık yatağa uzanmış, yüzüne kendinden memnun küçük bir sırıtış yerleş-

tirmişti. Bunun üzerine Hazel da kendi kitabını almıştı ve Noah'ın sweatshirt'lerinden biriyle rahatça onun yanına kıvrılmıştı.

Bir saat sonra hâlâ okuyorlardı; Hazel başını Noah'ın karnına dayamıştı, Noah parmaklarını onun saçlarının arasında gezdiriyordu. Birkaç küçük lambanın ve dışarıdan gelen gri ışığın aydınlattığı kamara loştu. Teni, tuzlu havadan ve... başka şeylerden yapış yapıştı, saçları dolanıp dağılmıştı ama Hazel en son ne zaman bu kadar hoşnut hissettiğini hatırlamıyordu.

“Yok artık,” diye mırıldandı Noah tepesinde. Hazel gülümsemesini zapt etti. Noah tüm öğleden sonra böyleydi. Okurken şaşkınlıktan ve heyecandan küçük haykırışlarla tepki vermişti. Bu, onlar okumaya başlamadan önce Noah'ın ona yaptıkları kadar seksiydi neredeyse.

“Ne?! Yok artık.”

Hazel kıkırdadı.

“Üzgünüm. Seni rahatsız mı ediyorum?” diye sordu.

Hazel ona bakabilmek için yan tarafına yuvarlandı. Noah'ın kabarık saçları bir yana dikilmişti ve beyaz bir atlet ile bir boxer dışında hiçbir şey giymiyordu. Kitabını kenara koymak için kollarını hareket ettirdiğinde dövmeleri esnedi ve dalgalandı.

“Beni rahatsız etmiyorsun. Bu hoş. Demek istediğim bu hoşuma gitti.”

Noah sırttı ve oda birdenbire ıslıl ıslıldı.

“Benim de.”

“Sanırım bu favori günümdü.”

Noah da yuvarlanıp yan döndü, yüzü onunkine yakındı. “Tüm HİNEY maceralarımızın arasında, favorin bu muydu?” diye sordu bir gülümsemeyle. “Ölümden kıl payı kurtulduğumuz gün?”

“Ölümden mi?! Her şeyin kontrolün altında olduğunu söyledin!”

Noah bir kahkaha attı. “Şaka yapıyorum! Her şey kontrolüm altındaydı.”

Hazel kaşlarını çattı, Noah onun burnunu öptü. Ve o anda Hazel bunu gözünde canlandırabiliyordu. Tıpkı bunun gibi pek çok günü gözünde canlandırabiliyordu. Tamam, belki daha az ölüme yakın deneyim içeren maceralardı. Fakat birlikte küçük maceralara çıktıklarını, günü yatakta kitap okuyarak sonlandırdıklarını hayal edebiliyordu ve bu öyle mükemmeldi ki canını acıtiyordu.

“Hayır, kastettiğim favori günüm. Her günümün içinde.” Hazel bakışlarını onun bakışlarından ayırmadı ve Noah’ın gülümsemesinin ciddileşmesini izledi. Midesi tehlikeli bir şekilde takla attı, fırtınada olduğundan çok daha beterti.

Noah onun yüzüne düşen bir bukleyi itti. “Benim de.” Sanki bu iki kelime Noah’ın yüksek sesle söylediğinden çok daha fazla anlam ifade ediyormuş gibi sesi alçak ve boğuktu. Sanki Noah, *sen de benim en çok değer verdiğim insansın. Ben de tüm favori günlerimi seninle birlikte geçirdim*, demek istiyordu.

“Benim de,” diye tekrarladı Hazel. Kastettiği: *Ben de seninle bu ilişkiye devam etmek istiyorum. Seninle bağıllık içermeyen eğlenceden fazlasını istiyorum. Her şeyi istiyorum.*

Noah öne eğilip onun dudaklarını hafifçe öptü.

Hazel bunun, Noah’ın da her şeyi istediği anlamına geldiğini umdu.

“Sana bir şey söyleyeceğim,” dedi Noah ve Hazel’in kalbi heyecanla tekledi. İşte buydu. İşte bu ândı.

“Tamam,” diye fısıldadı Hazel. Nihayet her şeyi yüksek sesle söyleyeceklerdi; onunla ilgili gerçek hislerini Noah’a söyleyecekti ve o da Hazel’a söyleyecekti. Daha fazla

tahminde bulunmak yoktu. Daha fazla merak etmek yoktu. Aralarındakini gerçeğe dönüştürebilirlerdi. Bağlılık içermeyen eğlence yorucu bir hâl almıştı. Hazel ciddi, mutlu bir ilişki için hazırды.

“Bir süreliğine uzakta olacağım.”

“Uzakta mı?” Ne? Hayır, bu doğru olamazdı. Çekip gidiyor muydu? Noah’ın ona söylemesi gereken şey bu değildi. Olamazdı. Hazel yanlış anlamıştı.

“Şey, aslında eve gidiyorum. Şey... yardım etmek için.”

“Ah.” Ev. Noah eve gidiyordu. Kasabaya çıkageldiği kadar ansızın ayrılıyordu. Böylece Hazel’in sonsuzluk umutları söndü. Söylemeyi planladığı her şey kendini yeniden düzenledi, aşk ilânı niyeti hızla kalbinin güvenli sınırlarına geriledi. Hazel düpedüz her şeyi yanlış anlamıştı.

“Doğum gününden sonra.” Noah konuşurken onu izliyor, onun tepkisini bekliyordu.

Hazel güçlkle yutkundu. Kesinlikle bu konuşmada kendini gülünç duruma düşürmeyecekti. Kaçamaklarının her zaman bir bitiş tarihi vardı. Hazel bunu *biliyordu*.

“Bu... ee... iyi, değil mi?”

Noah somurttuğunda kaşlarının arasında bir çizgi oluştu. “Yani... sanırım. Ablamın işlerle ilgili yardıma ihtiyacı var ve benim turlarım sona eriyor, gitmek için iyi bir zamanmış gibi göründü.”

“Haklısın. Tabii. Bu mantıklı.” Hazel gülümsemeyi dene-se de yüzü hareket etmiyordu. Bu, Noah adına iyiydi. Eve gitmesi *gerekliyordu*. Ailesinin ona ihtiyacı vardı. Aralarındaki ilişki geçiciydi. Her şeyin çok mantıklı olması canını daha az acıtmıyordu.

“Bak, Haze, ben...”

“Senin için mutluyum, Noah. Bu sana çok iyi gelecek.” Hazel ondan yavaşça uzaklaştı, birdenbire yakınlıkları

katlanılmaz oldu. “Yakında geri döneriz, değil mi?” diye sorarken sesi fazla yüksek, fazla neşeliydi. Fakat Noah’ı bununla ilgili suçlu hissettirmeyecekti. Ailesiyle ilgili sorunların onu ne kadar üzdüğünü gizlemeye çalışmıştı ama Hazel bunu görmüştü. Noah onları özliyordu ve sonunda eve gitmeye, işleri düzeltmeye istekliydi. Hazel ona bunu yapmamasını söylemeye kalkışmayacaktı. Onu burada tutamazdı.

Belki zaten ilişkilerinin böyle bitmesi gerekiyordu.

Noah gözlerini kıırttı. “Evet, sanırım.”

“Bugünü böyle unutulmaz kıldığın için teşekkür ederim,” diye fısıldadı Hazel.

“Yardım edebildiğime sevindim,” dedi Noah ama gülümsemesi hiç mutlu değildi.

Yirmi Beşinci Bölüm

“Gerçekleri bir kez daha gözden geçirelim,” dedi Annie, Hazel’ın ofisindeki kanepede bacaklarını uzatmış oturuyordu. Jeanie kucağında Casper’la kanepenin diğer ucunda oturuyordu. Küçük kedi kitabevini ziyaret etmekten hoşlanmaya başlamıştı ve Hazel onu sık sık kitap yığınlarının arasında gizlenmiş buluyordu.

“Mecbur muyuz?” Hazel çalışma masasının arkasındaydı, Jeanie’nin kibarlığı sayesinde ellerinde taze bir fincan çay vardı ve Annie’nin pastanesinden yarısı yenmiş bir kek önünde duruyordu. Pes etmiş ve Noah’m teknesinde neler olduğunu, o âna götüren haftaları arkadaşlarına anlatmıştı. Son iki gündür o ânı düşünmeyi bırakamıyordu.

Fırtına, seks, Noah’ın gidişi... Tüm bunlar Hazel’m midesinde kafa karıştırıcı, bulantı veren bir duygu yumağına dönüşmüştü. Her şey o kadar harikaydı ki... ve sonra birden harika olmaktan çıkmıştı. Noah, temelli gittiğini söylememişti ama aralarındaki bu ilişkiyi sürdürmek istediğini de söylememişti.

Durum böyleyken Hazel yine arafta kalmıştı.

Ve her şeyle ilgili Annie’nin teorilerini dinlemek zorunda kalmıştı.

“Evet.”

Hazel sızlandı.

“Delil A.” Annie bir parmağını havaya kaldırdı. “Noah en az bir yıldır seni arzuluyor.”

“Bu bir delil değil. Bu varsayım,” diye homurdandı Hazel ama Annie sadece dilini çıkardı ve devam etti.

“Adam geçen yıl kasabadaki diğer herkesten daha çok kitap satın aldı. Al sana kanıt.”

Jeanie, Hazel’a anlayışla baktı. Annie böyle kendini kap-tırdığında onu durdurmak mümkün değildi.

“Delil B.” Başka bir parmağını daha havaya kaldırdı. “Biri kitaplarına hasar vermeye başladığı zaman, tesadüfe bakın Noah buraya uğruyor ve sana yardım teklif ediyor.”

“Tam olarak öyle olmadı.”

Annie istikrarla ilerlerken üçüncü bir parmağını kaldırdı. “Delil C. Teknesinde senin hayatını kurtardı ve sonra dünyanı sarstı; son delilde özellikle adı geçen teknede!”

“Özellikle adı geçmiyordu.”

“Kuşkusuz ipuçlarını bırakan o, Haze ve kuşkusuz senden hoşlanıyor. Açıkça. Besbelli! Sana bunu haftalar önce söyledim. Bazen çok zekisin ancak diğer zamanlar...”

“Benden hoşlanması asla aynı seviyede değil, bana...” Hazel bu çok tehlikeli cümleyi bitirmeden önce kendine engel oldu ama çok geçti. Annie’nin gözleri hayretle açıldı ve hatta Jeanie’nin koyu renkli kaşları ta saç çizgisine yükseldi.

“Hazel Jasmine Kelly...”

“O benim göbek adım değil.”

“Seksi balıkçıya âşık mısın?”

“Hayır.”

“Hazel Marjorie Kelly...”

“Hâlâ o benim göbek adım değil.”

“Âşıksın. Ona âşık olmuştun!”

“Olmamaya çalıştım!”

“Ah, Hazel.” Annie başını iki yana salladı ama Jeanie hâlihazırda onu kurtarmak için atılıyordu.

“Bence bu müthiş, Haze.”

“Onu dinleyemezsin; Jeanie şu iri, huysuz çiftçinin aşkıyla kör olmuş durumda.”

“İyy.” Hazel yüzünü buruşturdu.

“Ben kör olmadım. Sadece aşkın ne kadar büyüleyici olduğunu biliyorum,” dedi Jeanie kahkahaların arasında.

Annie boğazını temizledi ve kanepeye yaslandı. Casper bu fırsatı yavaşça onun göğsüne ilerlemek için kullandı. Annie kulaklarının arasını kaşırken kedi mutlulukla mırladı.

“Bunun peşinden gitmemi söyleyen sendin,” diye Hazel ona hatırlattı.

“Kastettiğim çılgınca seks yapmandı, âşık *olmamamı* açık bir şekilde söyledim.”

“Olmamaya çalıştım,” dedi Hazel tekrar, ağzına daha fazla kek tıktı. Güzeldi. Balkabağı aromalı. “Onun bu kadar... düşünceli olmasını beklemiyordum.”

“Nasıl düşünceli?” diye sordu Jeanie.

“Sürekli beni düşünmesi. Beni mutlu etmenin yollarını, beni rahat ettirmenin yollarını ya da beni...” Yanakları ısındı.

“Ya da seni zirveye ulaştırmanın yollarını mı? Kör olmuşsun. Orgazmlar ikinizi de kör etmiş,” dedi Annie. Oturduğu yerde doğrulduğunda Casper aşağı sıçradı ve aylak aylak kapıdan çıktı.

“Düşünceli olması güzel,” dedi Jeanie. İyi ki Hazel’in bir müttefiki vardı.

“Öyle, değil mi?”

“Elbette öyle. Bence Noah senden çok hoşlanıyor, Hazel.” Jeanie kupasının üstünden gülümsedi. Belki orgazmlar ikisini de kör etmişti ama bu, hayatı yaşamamanın en kötü yolu değildi.

“Herkes senden hoşlanır.” Annie kaşlarını çatı.

“İı, sağ ol.”

Annie başını iki yana sallarken sarı saç tutamları dağınık topuzundan kaçtı. “Bu, hedeflediğimden daha acımasız bir etki yarattı. Demek istediğim, tabii ki senden hoşlanıyor. Kim senden hoşlanmaz ki? Sen zekisin, güzelsin ve tatlısın.”

“Ay, teşekkürler, Annie.”

Annie’nin kaşları hâlâ çatıktı. “Ben sadece... Noah kadınları hızla harcar, Haze. Üstelik o çok genç! Hatta prefrontal korteksi bile gelişimini tamamlamış mıdır?”

“Eminim yirmi beş yaşına kadar bu olmuştur.”

Annie ofladı. “Sadece senin incinmeni istemiyorum.”

“Ama...” Jeanie öne eğildi. Bir karşı argümanda bulunmaya hazırdı. “Bütün ipuçlarını bırakan oysa, bu çok fazla çaba gerektiriyor, değil mi? Eğer kadınları elde etmekte o kadar iyiye, neden Hazel için bunca zahmete katlansın?” Jeanie’nin gülümsemesi genişledi. “Çünkü ona âşık,” diye mutlulukla şakıdı.

“İkiniz de en beterisiniz,” diye homurdandı Hazel ama Jeanie’nin söylediklerine karşılık midesinde kelebekler uçuşmasını engelleyemedi. Acaba o haklı mıydı? Sırf Hazel’ı yatağa atmak için oldukça detaylı bir plandı. Bu ipuçları hayli yüksek bir bağlılık seviyesine işaret etmeliydi, değil mi?

Çok geçmeden tekne maceralarının zihninden atmaya çalıştığı kısmını hatırladı. “Her halükârda önemi yok çünkü doğum gününden sonra kasabadan ayrılıyor.”

“O ne yapıyor?” Jeanie’nin gülümsemesi kayboldu.

“Aile şirketine yardım etmek için eve döneceğini söyledi.”

Jeanie kaşlarını çattı. “Ne kadar süreliğine?”

“Söylemedi.”

“O hâlde belki geçicidir?”

Hazel, Annie’ye göz attı, en iyi arkadaşının ona karşı dürüst olacağını biliyordu. “Sanırım bu mümkün...” diye kabul etti Annie. “Birkaç aylığına yardım edecek olabilir.”

Şimdi Hazel'in kafası hiç olmadığı kadar karışık. İpuçlarının arkasındaki kişi Noah'sa, o hâlde neden sonrasında sıvışıyordu? Hazel mi yanlış anlamıştı? Noah geri gelecek miydi?

“Ben hâlâ ipuçlarını Noah'ın bıraktığına inanıyorum. Başka kim olabilir?” diye sordu Jeanie.

“Şimdi ne yapacağım?” Hazel koltuğunda geriye yığıldı. Heyecan ile hayal kırıklığının garip bir karışımı kontrolü kazanmak için midesinde savaşıyordu. Yaz kaçamağı nasıl böyle büyük bir karmaşaya dönüşmüştü? Âdeta Hazel bunun geldiğini görmüş ve durdurmak için hiçbir şey yapmamıştı. Doğrusu, ona balıklama dalmıştı.

Şimdiyse kederli ve kafası karışık.

Annie omuz silkti.

“Bu ipuçlarının sonlanması için bir plan kurmuş olmalı,” dedi Jeanie. “Bir büyük final. Sonrasında sana ilan-ı-aşk edecek!”

“Tamam, tamam.” Annie, Jeanie'nin romantik fikirlerini kovabilirmişçesine bir elini salladı. Hazel gülümsemesini bastırdı. “Kendini kaptırma. Bu senin romantik kitaplarından biri değil. Bahsettiğimiz kişi Noah.”

“Bunu, *Harry, Sally ile Tanışınca* filmini en az on beş kere izlemiş kadın söylüyor.”

“O bir klasik,” dedi Annie ama Hazel onların tartışmalarını kesti.

“Sence Noah bir büyük final gerçekleştirme kapasitesine sahip değil mi?” Hazel ne ipuçlarını ne de büyük finalleri umursuyordu ama Annie onun gerçekte neyi sorduğunu anladı. Noah'ın onunla ilgili ciddi bir ilişki yürütme, onu gerçekten isteme kapasitesine sahip olup olmadığını soruyordu. Acaba Hazel için kalır mıydı?

“Bilmiyorum, Haze. Ama gerçekten öyle umuyorum.”

“Ben de.” Noah onu halihazırda çok şaşırtmıştı. Hazel onu bu iki aylık macera için ikna ettiğinde, Noah’ın sadece eğlenceli ve belki biraz delidolu olmasını beklemişti. Onun bu kadar tatlı, nazik ve seksi olmasını beklememişti; tamam bu doğru değildi, Noah’ın seksi olduğunu biliyordu. Dünyasını böyle aydınlatmasını beklemişti.

Onun yanında kendisiyle ilgili bu kadar çok şey öğrenmeyi beklememişti.

Hazel’in hedefi en delidolu şeyi yaşamak değildi. Ve kesinlikle ona âşık olmayı beklememişti.

Jeanie kanepeden kalkıp kollarını başının üstünde esnetirken, “İnançlı olun, hanımlar,” dedi.

“Senin için söylemesi kolay,” dedi Annie.

“Son zamanlarda Mac’le konuştun mu?” diye sataştı Jeanie, ikisi ofisten dışarı çıkıyordu.

“Bu ne cüret!”

Jeanie’nin kahkahası gerisindeki ofise süzüldü. Hazel ayağa kalktı ve onları dükkânın ön tarafına kadar takip etti. Alex kasanın başındaydı. Elinde bir romantik kitap vardı.

“Baksana, Hazel. Bu kitap işaretlenmiş. Onunla ne yapmalıyız?”

Jeanie ve Annie aynı anda durdu.

“Bir ipucu!” Jeanie’nin gözleri heyecanla parlıyordu.

Üçü birden tezgâha koştu ama Hazel istediği zaman hızlı olabiliyordu.

“Onu ben alırım!”

Alex onları şaşkın ama eğlenmiş bir ifadeyle izledi. “Tamaaam...”

“Aç onu! Aç onu!” Jeanie onun yanında coşkuluydu.

“Her zamankinden daha tuhaf davranıyorsunuz,” dedi Alex, kendisi de kitabın üzerine eğildiği hâlde. Hazel köşesi kıvrılmış sayfayı açtı. Bir günlük yazısıydı ve altı çizilmiş tek satır tarihi.

28 Eylül.

Hazel'in doğum günü.

Kenar boşluğunda bir not vardı.

Mac'in barı. 7:00, arkadaşlarını getir.

"Büyük final," diye soludu Annie.

Jeanie ellerini çırpı. "Sana söyledim!"

"Tuhaf," diye mırıldandı Alex.

Hazel derin bir nefes verdi ve midesinde kelebeklerin den-
gesizce uçuşmasını kontrol etmeye çalıştı.

Dört gün sonra otuz yaşında olacaktı.

Ve görünüşe göre biri onun için bir parti veriyordu.

Partiyi düzenleyenin kimliğiyle ilgili bir doğum günü dile-
ğinde bulunmak için çok mu erkendi?

Yirmi Altıncı Bölüm

Hazel'in mesajı mükemmel bir anda geldi. Noah'ın bir dikkat dağınıklığına çaresizce ihtiyacı vardı. Dream Harbor Halk Kütüphanesi'ndeydi, bir inşaat ruhsatı için uygun formların, bir tarihi yer tespit formunun, sahilden yararlanarak bir ticari faaliyet yönetmek için bir kasaba dilekçesinin ve ihtiyacı olup olmadığını kesin olarak bilmediği diğerlerinin çıktısını almaya çalışıyordu.

Yardıma ihtiyacı vardı.

Birinden rica etmeliydi.

Bu konuda inanılmaz inatçı olduğundan bunu yapmak yerine telefonunu kontrol etti.

Bugün başka bir ipucu buldum.

Öyle mi?

Aynen.

Noah bekledi. Parmaklarıyla masaya tempo tutmaya devam etti, ta ki karşısındaki yaşça büyük kadın ona öfkeyle bakmaya başlayana kadar.

“Özür dilerim,” diye sessizce ağzını oynattı.

Ne yazdığını bana söyleyecek misin?

Beklerken yazma noktaları birçok kez belirdi ve kayboldu.

Sanırım bu bir doğum günü partisine davet.

Harika. Sana eşlik edebilir miyim?

Bu kez cevap daha hızlıydı.

Tabii.

Güzel. Sabırsızlanıyorum.

Yine yazma noktaları belirdi ve kayboldu. Noah, Hazel'in neler yazıp sildiğini merak etti. Acaba doğum günü Noah kadar onu da korkutuyor muydu? Partiden sonra aralarındaki ilişkilerinin sona ermesini mi bekliyordu?

Noah'ın onunla konuşması gerekiyordu.

Ciddi anlamda.

Her şeyi ortaya sermesi gerekiyordu.

Ama mesajlaşarak değil.

Hazel yazdı, sildi, ama hiçbirini göndermedi. Birkaç dakika sonra Noah doğum günü partisinin detaylarını öğrendi ve konu kapandı. Noah yine yalnızdı; evrak işleri ve ev tasarımlarıyla uğraşıyordu.

Bu, yeniden okula dönmek gibiydi ama bu kez çok daha zordu. Daha zordu çünkü Noah zaten defalarca çuvallamıştı ve bu plana gerçekten ihtiyacı vardı. Daha zordu çünkü Hazel'a, onun zamanına değdiğini kanıtlamak için buna mecbur olduğuna kendini inandırmıştı. Hazel onu isterse, Rachel kendini toparlar toparlamaz Dream Harbor'a geri dönerdi. Hazel

onu isterse, evrak işini kapsayan bu küçük evlerden bir milyon tane inşa ederdi.

İç çekip bir elini saçlarının arasından geçirdi. Evlerin tamiriyle uğraşmayı, çekiç çakmayı, boyamayı ve somut bir şey yapmayı tercih ederdi. Bu önceden kaçtığıyla aynı zimbirtıydı ve her nasılsa kendini yine bıkkınlık verici evrak işinde bulmuştu.

Belki okulu bitirmiş olsaydı...

Belki üniversiteye gitmiş olsaydı...

Belki ebeveynlerinden sahiden bir şeyler öğrenmeyi denemiş olsaydı...

Belki böyle her şeyde çuvallayan biri olmazdı...

Bir fiyasko olmazdı...

Noah aniden ayağa kalktığında karşı tarafındaki kadın ona bakıp şaşkınlıkla kaşlarını çattı.

“Özür dilerim,” diye fısıldadı Noah tekrar. Kâğıtlarını toplayıp telefonunu aldı. Buradan dışarı çıkmak zorundaydı. Bir molaya ihtiyacı vardı. Onu merhametsizce eleştiren, onu bu kadar uzun zamandır evden ve ailesinden uzak tutan o sesi engellemeyi hemen hemen öğrenmişti. Ama bazen gölge gibi zihnine süzülüyordu.

Eskiden o sesin babasına ait olduğunu düşünürdü ama son zamanlarda kendininkine çok benzetiyordu.

İlerleyişi ancak hikâye saatine giden bir grup yeni yürümeye başlamış çocuğun temposuyla kıyaslanabilirdi. Sonra dışarı, öğleden sonranın taze havasına çıktı. Hava serindi; sonbahar, yazın sıcaklığını kovmaya başlamıştı. Bazı erkenci ağaçların yaprakları şimdiden sararmaya yüz tutmuştu. Noah’ın turları yavaşlamıştı; gelecek hafta eve dönmüş, Rachel’in kanepesinde sızıp kalmış olacaktı. Mevsim değişimlerinde her zaman melankoliye kapılırdı ama bu yıl bu his daha da derinleşmişti. Yazın sonu demekti; uzun, sıcak günlerin

sonu, seksi kitapçıyla geçen zamanın da sonu.

Sonuncusunun gerçek olduğunu düşünmek istemiyordu.

Eve dönmek için bir buçuk kilometreden fazla mesafe yürümesi gerekiyordu ama arabasını marinada bıraktığına memnundu. Yürümeye, temiz havaya, zihnini boşaltmaya ihtiyacı vardı. İlerlerken düşüncelerini düzenlemeye çalıştı, hâlâ halletmesi gereken işleri sınıflandırıyordu. Liste uzundu ve kaygısını azaltmakta pek faydası olmadı. Bu kadar uzun zaman sonra evde olmanın nasıl hissettireceğini bilmemesi de cabasıydı.

Fakat suya yaklaştıkça tuzlu hava ciğerlerini dolduruyor ve kendini daha iyi hissediyordu. Sahildeki küçük kulübele-ri, özellikle onardığı kulübesini gördüğünde daha iyi hissetti. Aşırı hoş görünüyordu. Bürokratik zımbırtıyı halledebilirse belki gerçekten başarılı olabilirdi.

Eve girer girmez telefonu çaldı.

Yeğenlerinin yüzlerinin ekranı doldurmasını bekleyerek cevap verdi. Ebeveynleri ve ablaları tarafından pusuya düşürülmeyi beklemiyordu. Yüreği panikle doldu. *Bebek*.

“Şey... selam? Herkes iyi mi?”

“Rachel, senin bir süreliğine yardımcı olmak için eve gelebileceğinden bahsetti,” diyerek annesi hızlı bir giriş yaptı. Sesi Noah’ın hak ettiğinden daha fazla umutla doluydu.

“Şey... evet. Bunu düşünüyordum.”

“Sana söyledim. Sökül bakalım.” Rachel elini uzattı ve Kristen bir kâğıt parayı onun avucuna koyuverdi.

“Bahse mi girdiniz?!” dedi Noah.

“Elbette. Kimse bana inanmadı.”

“Ne kadar?”

“Yirmi.”

“Kristen, benim bunu yapmayacağıma dair bahse mi girdin?”

Ablası omuz silkti. “Bu, senin eve geleceğini söyleyip söylemediğin üzerineydi. Gerçekten eve gelip gelmemenle ilgili bahisler daha yüksek.”

“Kızlar, bu berbat,” diye azarladı anneleri.

Kız kardeşler birbirleriyle eş zamanlı olarak gözlerini devirdi.

“Erkek kardeşinin eve gelmeyeceği üzerine bahse girme. Noah, ona tapan yeğenlerini asla hayal kırıklığına uğratmaz. Ya da ona ihtiyaç duyan ablasını. Bu hususta annesini de hayal kırıklığına uğratmaz. Değil mi, Noah?”

“Vay be, anne. Bunun suyunu çıkardın,” dedi Kristen.

“Elimdeki tüm imkânları kullanıyorum,” dedi anneleri ve Rachel bir kahkaha attı.

“Tanrım, anne,” diye mırıldandı Noah.

“Tanrı’nın adını boş yere anma, Noah James.”

Ofladı. “Özür dilerim.”

“Önümüzdeki yıllarda ne olacağını bilemeyiz. Baban ve benim daha ne kadar burada olacağımızı bilmiyoruz...”

“Anne!” Kristen’in yüzü sahte dehşetle doldu. “Fazla ileri gidiyorsun.”

“Gerçekten hileli bir hamle,” diye katıldı Rachel.

“Eh, o çok uzun zamandır eve gelmedi...”

Şimdi üç kadın birbiriyle konuşuyordu, her biri Noah’ı eve getirmek için ne miktarda suçlu hissettirip baskı yapmak gerektiğiyle ilgili fikirlerini sunarken onun hâlâ telefonda olduğu gerçeğine hiç aldırmıyorlardı. Babası sessizce oturuyordu, gözleri Noah’taydı.

“Merhaba, baba.” Evden ayrıldığından beri babasıyla yalnızca birkaç kez konuşmuştu. Annesinin düzenlediği zorunlu hâl hatırlar sormalardan pek fazlasını yapmamıştı. Üstelik Noah her konuşmanın birbirlerine hiç söylemedikleri onca şeyle, babasının Noah’a karşı beslediğinden emin olduğu tüm hayal kırıklığıyla yüklü olduğunu hissetmişti.

“Merhaba, Noah. Nasıl gidiyor?”

Noah omuz silkti ama sonra hemen dikleşti. Artık on yedi yaşında değildi. Ebeveynlerine okulu bırakacağını söyleyen bir çocuk değildi. Onlara Virginia kıyısından telefon ederek geri dönmeyeceğini söyleyen yirmi yaşındaki yeni yetme değildi.

“Her şey yolunda. Bu yaz turlar iyi gitti. Kulaktan kulağa dolaşan tavsiyeler sayesinde pek çok grup bana başvurdu.”

Yaşça büyük adam başını yukarı aşağı salladı. “Güzel.”

“Evet, öyle.” Kâğıtlar Noah’ın elinde ağırlaştı. Babasına daha fazlasını anlatmak istiyordu. Hatta belki lanet evrak işiyle ilgili babasından yardım isterdi. Ama buna fırsat bulamadı.

“Seninle gurur duyuyorum,” dedi babası pat diye ve üç kadın birden şok olarak sustu.

“Şey... ne için?” Noah sandalyesine oturup evrakı kucağına yerleştirdi.

Babası boğazını temizledi. “Biliyorsun, senin için... Çünkü... Sadece seninle gurur duyuyorum. Dönüştüğün adamla. Ve yaptıklarınla.” Boğazını tekrar temizledi. Çocukluklarında, babaları ne zalim ne de aşırı sertti. Fakat hislerini böylesine çok kelimeyle dile getirmesi... en hafif tabirle olağandıydı.

Noah yutkundu.

“Şey, teşekkür ederim.”

“Sadece bilmeni istedim. Şayet bundan... emin değilsen diye.”

Noah başıyla onayladı çünkü o anda elinden gelen yalnızca buydu. Bu yaşta bile babasının onayı hâlâ nasıl bu denli kıymetli olabilirdi? Bilmiyordu ama kıymetliydi.

“Ha. Evet. Ben... ee... belki bundan kuşkuluydum.” Noah boğazını temizledi. “Bu yüzden... şey... açıklığa kavuşturduğun için teşekkürler.”

Babası tekrar başını yukarı aşağı salladı ama annesinin gözleri yaşlarla doldu. “Görüyorsun!” derken ellerini önünde kenetledi. “O kadar zor muydu?”

“Ya ben, baba?” Kristen babasının yanına tünediği yerden kollarını onun omuzlarına doladı. “Benimle de gurur duyuyor musun?” diye sataştı.

“Evet, son zamanlarda bunu bana da söylediğini sanmıyorum.” Rachel onu diğer yanından dürttü ve babaları iyi huylu bir biçimde homurdandı.

“Tüm baş belası evlatlarımla gurur duyuyorum. İşte. Bu nasıl?”

“Çok güzel.” Kristen ona sarıldı.

“Teşekkürler, baba,” diyerek güldü Rachel.

Gözlerini devirme sırası annelerindeydi. “Hepiniz tuhaf-sınız.”

Noah orada oturmuş ailesinin birbirine sataşmasını izlerken annesinin elmalı turtasının kokusunu neredeyse alabiliyordu. Oturma odasından bangır bangır gelen futbol maçının sesini duyabiliyordu. Yeğenlerinin yaramazlık yaptığını, eniştesinin onları denetlemek için boş yere çabaladığını görebiliyordu.

Uzun zamandır ilk kez Noah evini özlemek için kendine izin verdi. Bunu uzun süre görmezden gelmiş, bastırmış, inkâr etmişti; aileyle kutlanan her bayramda yatağında bir yabancı bulundurarak susturmuştu içini. Ama şimdi bu his çok yoğundu. Ani bir fırtına gibi güçlü ve yıkıcı bir şekilde onu sarıp sarmalıyordu.

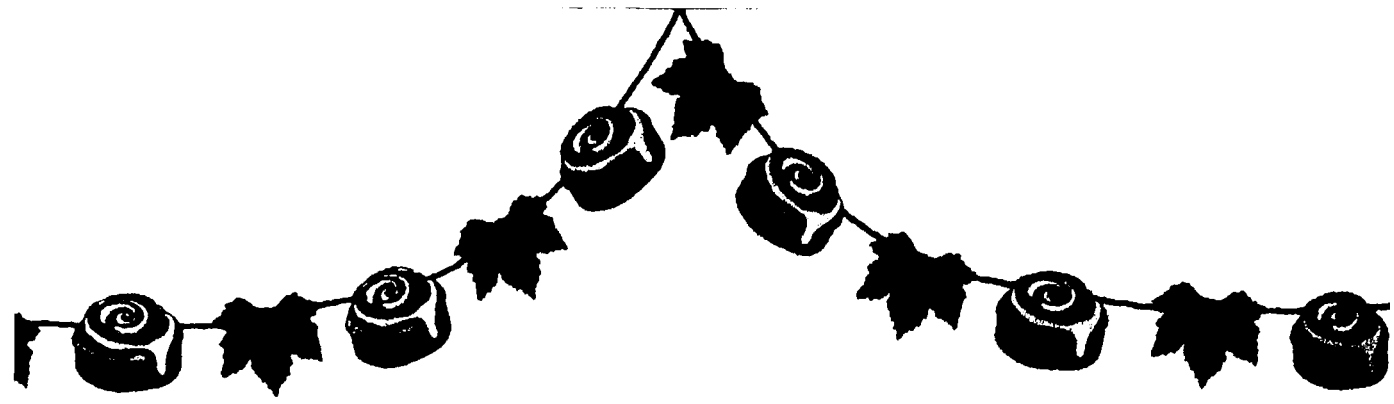
“Aman Tanrım, Noah! Sen ağlıyor musun?” Kristen’ın sesi ailenin geri kalanının didişmesini boğacak kadar yüksekti.

“Ne?” Aceleyle gözlerini sildi. “Hayır. Neden ağlayayım?”

“Çünkü bizi seviyorsun ve bizi özledin!” diye böbürlendi ablası zafer kazanmışçasına.

“Kapa çeneni,” dedi Noah ama yüzündeki gülümsemeye engel olamadı. Bu tuhaf insanları seviyordu ve inatçı gururunun onu çok uzun süre uzak tutmasına izin vermişti.

Belki her şeye rağmen eve gitmek dünyadaki en kötü şey olmazdı.

Yirmi Yedinci Bölüm

Mac'ın barı bir perşembe gecesi için, özellikle bir doğum günü partisi için şüphe uyandıracak kadar boştu. Barda birkaç müdavim vardı ancak yemek salonu sakindi. Noah içeri girdiğinde, Annie'nin kıkırtılarıyla Hazel'in sesinin geldiği köşedeki oturma bölümü dışında her yer sessizdi.

Hazel'ı evinden almayı teklif etmesine karşın burada buluşmaya karar vermişlerdi. Teknedeki o günden beri görüşmemişlerdi ve Noah o zamandan beri iki gün boyunca başka bir şey düşünmemişti. O zamandan beri beyni yirmi dört saat durmaksızın Hazel maratonu yapıyordu. Onun dudaklarının hissi, Noah'ın giysileriyle nasıl görüldüğü, kahkahası, Noah'a nasıl güvendiği, tadı, Tanrı aşkına, tadı. Noah, toplumda üstüne düşeni ancak bol kahve ve günde iki soğuk duşla güçlkle yapabiliyordu.

Ama ikisi de yoğundu. Noah'ın, beklenmedik sezon sonu turları vardı; üstelik tatil kiralık kulübelerinin planlarını toparlamak için bir sürü işi vardı. Hazel ise kendi deyişiyle "ürkütücü mevsim" kitaplarını öne çıkarmakla meşguldü. Ayrıca, birinin iş yerine elini kolunu sallayarak girip ilan-ı aşk etmesi, Noah'a pek uygun görünmemişti. Gerçi... bu yöntem Logan için işe yaramıştı.

Hâl böyleyken Hazel'ı parti için evinden almayı teklif etmiş ve yolda konuşabileceklerini ummuştı ama Hazel bu planı suya düşürmüştü. Noah'la barda buluşmakta ısrar etmişti. Böylece Noah'ın tüm önemli açıklamaları parti sonrasına kadar beklemek zorundaydı. Masaya yürürken etrafına bakındı. Pek parti ortamı yoktu.

“Herkes selam.”

“Selam, Noah!” Jeanie gülümsedi. “Biz de senden bahsediyorduk.”

“Öyle mi?” Bakışları Hazel'ın ıslıl ıslıl yüzüne çevrildi. Hazel ona sııttı.

“Hazel bize onun hayatını nasıl kurtardığını anlatıyordu,” dedi Annie bir kaşını kaldırarak. “Oldukça yürek burkan bir hikâye.”

Bakışlarını Hazel'ın yüzünden hiç ayırmayan Noah'ın gülümsemesi genişledi. “Ah, o mu? Evet, güzel bir gündü.”

Hazel'ın yanakları koyu pembe bir renge büründü ve Noah, Logan'ın sızlanmasını duyduğuna emindi ama arkadaşına bakma zahmetine girmedi.

“Hazel'a göre altı metrelik dalgalar ve fırtına şiddetinde rüzgârlar varmış,” diye ekledi Jeanie.

“Tekne sallanıyormuş ve sen suyla kapışıyormuşsun!” diye lafa karıştı Annie.

“Hazel neredeyse tekneden köpekbalıklarıyla kuşatılmış sulara düşecekmiş. Sen tekneyi tam vaktinde güvenli bir yere yönlendirmeseydin düşermiş.”

Annie ve Jeanie kıkır kıkır bir gülme kriziyle âdeta birbirinin üzerine devrildi.

“Biraz abartmış olabilirim,” dedi Hazel omuz silkerek.

“Azıcık,” diyerek güldü Noah. “Senden iyi bir balıkçı olurdu.”

Hazel'in gülümsemesi büyük ve neşeliydi. Doğum gününde etrafı arkadaşlarıyla çevriliydi ve Noah HİNEY görevinin tamamlandığını biliyordu. Bu akşam başka hiçbir sonuç çıkmazsa bile en azından Hazel'a istediği, yirmi yaşlarına maceralı vedayı verdiğini biliyordu.

"Bize birer içki daha alacağım," dedi Hazel, çoktan oturma bölümünden çıkıyordu. "Noah, bana yardım etmek ister misin?"

Onlar uzaklaşırken Annie "Eminim sana birçok konuda yardım etmek ister!" diye neredeyse bağırdı.

"Aman Tanrım," diye mırıldandı Hazel. "Annie'ye maden suyu almam gerekebilir."

Noah kıs kıs güldü. Onun koluna koluyla çarptı, kulağına fısıldamak için eğildi. "İyi ki doğdun, Haze."

Hazel ona bakarken yanakları kızardı. "Teşekkür ederim." Giydiği kırmızı gömlek-elbise, kıvrımlarını gözler önüne sermek için belini sımsıkı sarıyor, ön tarafında küçük, beyaz bir düğme sırasıyla tamamlanıyordu. Hazel güzel, büyüleyici, mükemmel görünüyordu. Noah bunu ona söylemeliydi. Eski-den bu tür şeylerde iyiydi. O eskiyi unutmuştu.

Amber bardaydı. "Birer tane daha," dedi Hazel ona. "Bir tane de Noah için ekle."

"Tabii." Amber ona hafifçe sırttı; sanki Noah'ın farklı olduğu zamanı hatırlıyor ve şimdi onda neyin değiştiğini tam olarak görüyordu. Ve bu değişimin nedenini.

İçkileri beklerken bara yaslandılar ve Noah'ın söylemek istediği öyle çok şey vardı ki kelimeler boğazını tıkadı. Şöyle mi başlamalıydı: Sana kazara âşık oldum çünkü sen kibarsın, tatlısın, eğlencelisin ve benim için mükemmelsin; esasen sorumsuz bir ahmak olduğum hâlde umarım bir gün sen de beni sevebilirsin? Yoksa acaba yavaş yavaş mı ilerlemeliydi? Belki sadece, nasılsın? Ya da seni özledim? Ya da ne okuyorsun, bana ondan bahset?

Noah nereden başlaması gerektiğini düşünüp taşınırken ilk Hazel konuştu.

“Sana bildiğimi söylemek istiyorum,” derken yanakları pembeleşti.

“Şey... Neyi?” Hazel *biliyor* muydu? Hazel biliyordu! Dehşete düşmüş veya hayal kırıklığına uğramış görünmüyordu, yani muhtemelen bu iyi bir başlangıçtı.

“Kastettiğim, sen olduğunu biliyorum ve bence bu çok tatlı. Bu akşam için başka ne planladığını bilmiyorum ama her neyse, çok beğeneceğimi biliyorum ve ben...” Noah onun ne dediğini idrak ettiği anda Hazel’in kaşlarının arasında bir endişe çizgisi belirdi. Noah’ın yüz ifadesi aklının ne kadar karıştığını ele vermiş olmalıydı.

Hazel’in yüzü asıldı. “Kahretsin. Zannettim ki... Kahretsin.”

Ah, hayır. Ah, hayır, hayır, hayır...

“Haze, bekle, beni dinle...”

“Hayır, bu benim hatam. Yeterince bilmeden hemen sonuca vardım ve sen kasabadan ayrılacağını söylediğinde ipuçlarını bırakanın sen olmadığını fark etmeliydim.”

“Ben kasabadan ayrılmayacağım. Aslında ayrılacağım ama sadece birkaç aylığına, en fazla o kadar ve...”

“Noah, gerçekten, sorun değil, numara yapmana gerek yok.” Hazel ondan uzaklaşmaya başladı, gülümsemesi sönüyordu. Noah bundan nefret etti. Bu durumu düzeltmek zorundaydı.

“Haze, açıklamama izin ver.”

Noah onun elini tutmak için uzandı ama tam o anda Hazel’in babaları, birbirine uyumlu kazaklar giyen iki köpeği tutan bir kadın, Dream Harbor Kitap Kulübü’nün tamamı, Hazel’in kitabevi çalışma arkadaşları, pastaneden George ve Noah’ın tanımadığı altı farklı kasabalı kapıdan içeri doluştu.

Belediye başkanı kocaman bir balon demeti tutuyordu.

Frank de bir pasta taşıyordu.

İki köpek aynı zamanda papyon takıyordu.

Kitap kulübü “İyi ki doğdun!” diye bağırıyordu.

Bu, Hazel’in partisiydi. Hazel partiyi verenin Noah olduğunu düşünmüştü. Tüm bu yazı onun için planlamış olduğunu düşünmüştü, hâlbuki Noah hiçbir şey yapmamıştı.

Lanet olsun.

Noah duygularının Hazel’in yüzünde hızla birbirinin yerine geçerek titreşmesini izledi. Şok, kafa karışıklığı, şaşkınlık ve anlık hayal kırıklığı -*kendisinin yarattığı hayal kırıklığı*- Noah’nın gözünden kaçmadı, ardından Hazel yüzüne mutlu bir gülümseme iliştirdi.

“Baba, anne, Frank! Nedir bu?”

“İyi ki doğdun, Hazelnut!” Belediye Başkanı Kelly, Hazel’a doğru yürürken gözlerinin içi gülüyordu. “Seni iyi şaşırttık, ha? Bildiğin tersyüz sürpriz parti oldu bu!”

“Ben mi sizi şaşırttım?” diye sordu Hazel. Belediye Başkanı kaşlarını çattı.

“Hayır, hayır, kastettiğim o değil.”

Hazel bir kahkaha attı. “Sadece şaka yapıyorum, baba. Anladım. Bu fevkalade. Teşekkür ederim.”

Belediye Başkanı Kelly kızına sarılabilmek için balon demetini Noah’nın eline tutuşturdu. Noah orada donakalmış vaziyette dikilirken balonlar yüzünü örtüyor ve Hazel’in sözleri zihninde aralıksız dönüyordu.

“Küçük ipuçlarımızdan hoşlandın mı?” diye sordu geri çekilirken.

Hazel’in bakışları aniden Noah’a odaklandıktan sonra babasına döndü. “Sen miydin?” diye sordu. Noah, onun sesinde gizlenen incinmişlik tonundan nefret etti. Hayal kırıklığından. Utançtan.

“Evet. Şey, onları saklamak için yardım aldım. Birkaç kitap kulübü üyesi bana kitapları seçmemde yardım etti ve yeni çalışanın, sanırım Lyndsay’ydi, çok yardımı oldu. Onları benim için sakladı.” Belediye Başkanı Kelly gülümsüyordu. “Senin için eğlenceli, küçük bir çöpçü avı oyunu olacağını düşündük.”

“Baban eğlenceli olacağını düşündü.” Köpekli kadın ona sarılmak için yaklaştı. “Ben stokuna hasar verdiğimiz için kızacağını düşündüm.”

“Sağ ol, anne.”

“Kitapların parasını ödeyeceğim!”

“Biliyorum, baba.”

“Bütün bunların ilhamını bir rüyadan aldım. Yalnızca ipuçlarının hazineye ve korsanlara işaret ettiği bölüm hariç.” Pete başını yavaşça iki yana salladı. “Her neyse, bu bana çöpçü avıyla ilgili olağanüstü bir fikir sundu.”

“Biliyoruz, Pete.” Kadın, Hazel’in annesi, onun kolunu şefkatle okşadı. “Baksana, harika bir sonuç verdi.”

Noah bunun tam anlamıyla harika bir sonuç vermediğini ortaya koymak isterdi ama bunun kesinlikle hiçbir şeye yardımını olmazdı. Yüzündeki ifadeden anlaşılabacağı üzere Hazel da aynı fikirdeydi.

“Teşekkürler, Frank.” Hazel diğer adama sarıldı. Şimdi iki köpek Noah’ın bacaklarının etrafında daireler çiziyordu. Şık kılıklarına rağmen terbiyeden yoksunlardı ve Noah’ın ayakkabılarını hırçın bir şekilde kokluyor, özellikle ilginç bir şeyin kokusunu aldıklarında hafif homurtular, hırıltılar çıkarıyorlardı. Köpeklerin teftişi ile balonların arasında kapana kısılmıştı.

Misafirlerin geri kalanı etraflarında toplanıyor, doğum günü kızına sarılıyor ve barın üstüne hediyeler bırakıyordu. Mac mutfaktan çıkmıştı ve Amber’m içki siparişlerini

hazırlamasına yardım ediyordu. Ve Hazel ondan gittikçe daha fazla uzaklaşıyordu.

“Ona fena abayı yaktın, ha?”

Noah en yakın tabureye oturup omuzlarını sarkıttı. Köpekler koklayacak başka birini bulmuştu. “Evet.”

“Bunda çuvalladın mı?”

Noah bir elini saçlarının arasından geçirdi. “Belki? Henüz emin değilim.”

“Hımm.”

“Ne?”

“Noah.” Kızın sesi bezgindi.

“Ne?”

Amber iç çekti. “Bugün onun doğum günü. Ona gerçeği söyle.”

“Haklısın.” Hazel’in misafirleri selamlamasını, onlara gülümsemesini ve teşekkür etmesini izledi ama o üzüntü belirtisi yüzünde kaldı. Noah bunu gülümsemesinin gerginliğinde, kaşlarını çatışında görebiliyordu. Belki Noah henüz bunda çuvallamamıştı. Belki gerçekten denememişti.

Belki denemesinin zamanı gelmişti.

“Gerçek,” diye tekrar etti. Ama Amber gitmişti, parti misafirlerine servis yapıyordu. Gerçek, Hazel Kelly’ye âşık olduğuydu ve bunu ona söylemesinin zamanı gelmişti.

“Seni burada bulacağımı düşündüm.”

Mac’in barının dışındaki bankta oturan Hazel başını kaldırdığında Logan tepesinde dikiliyordu. Hazel ayakkabılarını incelerken çantasını beraberinde dışarı çıkarmış olmayı diliyordu. Orada bir acil durum kitabı vardı.

Müzik ve kahkahalar, Logan'ın arkasından bardan dışarı taşmıştı; kapı kapandıktan sonra bile sessiz gecede yankılanmaya devam ediyordu. Dışarısı tatlı bir serinliğe bürünmüştü. Partinin boğucu sıcaklığının ardından hoş bir ferahlık sunuyordu.

Hazel sokak lambasının sarı ışığının altında oturuyordu, derken Logan'ın gölgesi belirdi. *Yakalanmıştı.*

“Kendi partinde mi saklanıyorsun?” diye sordu Logan, onun yanına otururken.

“Hayır.”

“Haze...” Kolunu Hazel'inkine tosladı ve Hazel onun tanıdık sıcaklığına yaslandı.

İç çekti. “Sadece küçük bir molaya ihtiyacım vardı.”

“İyi niyetli olduklarını biliyorsun.”

“Biliyorum.”

“Ve seni seviyorlar.”

“Biliyorum.”

“Kasaba tam kuvvetle çıkageldi. Oradaki insanların yarısını tanımıyorum bile.”

Hazel alaycı bir kahkaha attı. “Eh, bazıları benim Krav Maga* kursumdan.”

“Ah! Şimdi açıklığa kavuştu.”

“Ne açıklığa kavuştu?”

“Son zamanlarda daha güçlü olduğumu biliyordum; Jeanie'yle ilgili aptalca davrandığımda beni itip kakıyorsun. Küçük bir Ninja gibi.” Tekrar onun koluna tosladı ve Hazel gülümsedi. “O hâlde cidden neden buradasın?”

Hazel bir kez daha iç çekti, kendi partisinde saklanmak için bütün sebeplerini gözden geçirmeye çalıştı. Ve gerçekten de pek çok sebep vardı. İlki, Hazel büyük partileri sevmezdi. Fazla gürültülü, fazla kalabalık olurlardı; üstelik kimseyle gerçekten vakit geçirebildiğini de hissetmezdi. İkincisi,

* Bir kişisel savunma tekniği. -ç.n.

ipuçlarını ona bırakan, yani bütün bu eğlenceli yazı düzenleyen kişinin babası olduğu gerçeğini hâlâ hazmedemiyordu. Bu da üçüncü sebebine, her şeyin en kötü yanına çıkıyordu —gerçi bunu şimdi de, hiçbir zaman da itiraf etmeyecekti— bu gizemin Noah’ın büyük ilan-ı-aşk hamlesi olmadığı gerçeğine. Parti kalabalığı içeri doluşmadan hemen önce Noah’ın şaşkın yüzünü hatırlamak bile Hazel’in yanaklarını yeniden ateş gibi kıpkırmızı yapmaya yetiyordu.

Bunları açıklamanın bir yolunu düşünürken, Logan sessizdi, sabırlıydı, metanetliydi. Sonunda Hazel’in ağzından dökülen şuydu: “Her şey çok... utanç verici.”

“Şarkı söyleme kısmı mı? Bir doğum günü partisinde herkesin sana şarkı söylemesinden oldum olası nefret etmişimdir. Herkes gözlerini dikip sana bakar.” Logan bu düşünceyle ürperdi.

Hazel bir kahkaha attı. “Biliyorum. On altıncı doğum gününde büyükannen pastayı getirdiğinde odadan öylece çıkıp gittiğini hatırlıyorum.”

Logan somurttu. “Ona şarkı söyleme kısmını istemediğimi söylemiştim.”

“Mesele şarkı söyleme kısmı değil. Bilmiyorum...” Hazel omuz silkti. “Tüm kasabanın ‘Kimin daha fazla dışarı çıkması gerekiyor biliyor musunuz? Hazel Kelly’nin. Onu şu kitabevinden dışarı, dünyaya çıkarmak için ipuçları bırakmalıyız. Tozlu, sıkıcı, ihtiyar Hazel,’ tavrı.”

“Hazel Rainbow Kelly.” Hazel’in başı beladaymış gibi Logan’ın sesi ciddi ve katıydı.

“Annie’ye hakiki göbek adımı söylersen seni öldürürüm.”

“Öldüreceğinden kuşku yok, diğer yandan kimse seninle ilgili o şekilde düşünmüyor.”

“Sanırım,” dedi ancak hiç de ikna olmadı. Neden insanlar bunu düşünmeyecekti? Hazel kendisi hakkında böyle

düşünürdü. Ya da Noah ona farkına vardığından daha eğlen-
celi olabileceğini göstermeden önce düşünürdü. Baştan lanet
ipuçlarını takip etmesinin sebebi buydu.

“Baban sadece biraz eğlenmeni istedi. Bir doğum günü
çöpçü avı. Ve bu çılgın kasaba onun bunu yapmasına yar-
dım etti. Hepsi bu. Kimse senin sıkıcı olduğunu düşünmüyor.
Özellikle Noah.”

Hazel yüzünü buruşturdu. “Aman Tanrım. Tüm kasaba
onun bana yardım ettiğini biliyor, değil mi?”

Logan tarafsız bir ses çıkardığında Hazel bunu kesin bir
evet olarak kabul etti.

İnledi. “Bu, daha da kötüleştiriyor.”

Neden parti katılımcıları tam kapıdan girdiği sırada No-
ah’a tüm gizemi onun planladığını düşündüğünü itiraf etmek
zorundaydı ki! Ağzını otuz saniye daha kapalı tutsaydı, Noah
gerçeği asla öğrenmeyecekti. Her şeyi onun planladığına dair
Hazel’in gizli umutlar beslediğini asla öğrenmeyecekti. Ha-
zel’in gizli doğum günü dileğinin Noah’m onu bir yaz kaça-
mağından fazlası olarak görmesi, daha derin hisler beslemesi
olduğunu...

“Senden hoşlanıyor.”

“Bir arkadaş olarak. Ya da bir kaçamak?”

“Hayır. Yok artık. Arkadaş olarak değil.” Logan kaşlarını
çattı. “Kesinlikle bir kaçamak gibi de değil. Sana fena abayı
yakmış, Haze. Onu daha önce hiç kimse için böyle görme-
miştim. Noah bu yaz bambaşkaydı. Şu anda orada, babanla o
eski sahil kulübelerinin kısa dönemli kiralama planı hakkında
konuşuyor. Üstelik eksiksiz bir ticari teklif bile hazırlamış.”

“Ciddi misin?”

Logan başıyla onayladı.

“Prefrontal korteksi sağlamlaşıyor olmalı.”

“Ne?”

“Boş ver.”

“Tüm bildiğim,” diye devam etti Logan. “Noah seninle ilgili ciddi.”

“Ama onun kasabadan ayrılacağını sanıyordum.”

“Anlaşılan ablasına birkaç haftalık yatak istirahati tavsiye edilmiş. Noah yardım etmek için eve gidiyor sadece. Babana açıkladığı ayrıntılı planı bir göstergeyse, kuşkusuz geri gelecek.”

“Ah.”

Hazel, bu bilgiyle ne yapacağını bilmese de öğrenmiş olmaktan memnundu. Daha sonra ilgilenecek zamanı olduğunda hatırlamak üzere onu zihninde bir kenara kaldıracaktı. Noah’m, en başta sandığından çok daha fazlası olduğunu zaten biliyordu; Hazel için sahici hisler beslemesi gerçekten bu kadar şaşırtıcı mıydı?

“Ah, bir de Jeanie ipuçlarının arkasında Noah’ın olduğuna dair seni ikna ettiği için çok üzgün. Açıkçası baban bizi küçük planıyla ilgili bilgilendirmedi.”

“Jeanie’ye kızgın değilim.”

“Tamam, güzel. Ve Noah’a da kızma.”

“Evet, tamam.”

“Ya da babalarına.”

“Peki.”

“Ya da tüm bu çılgın kasabaya.”

“Öf, bu konuda hepinizin benim yanımda olmanız gerektiğine inanıyorum ama peki. Kimseye kızgın değilim ve aşırı gelişmiş utanç duygularımı atlatmaya çalışacağım.”

“Çok güzel.”

Hazel ona, en eski arkadaşına yaslandı. “Bir dakika daha benimle birlikte oturur musun?”

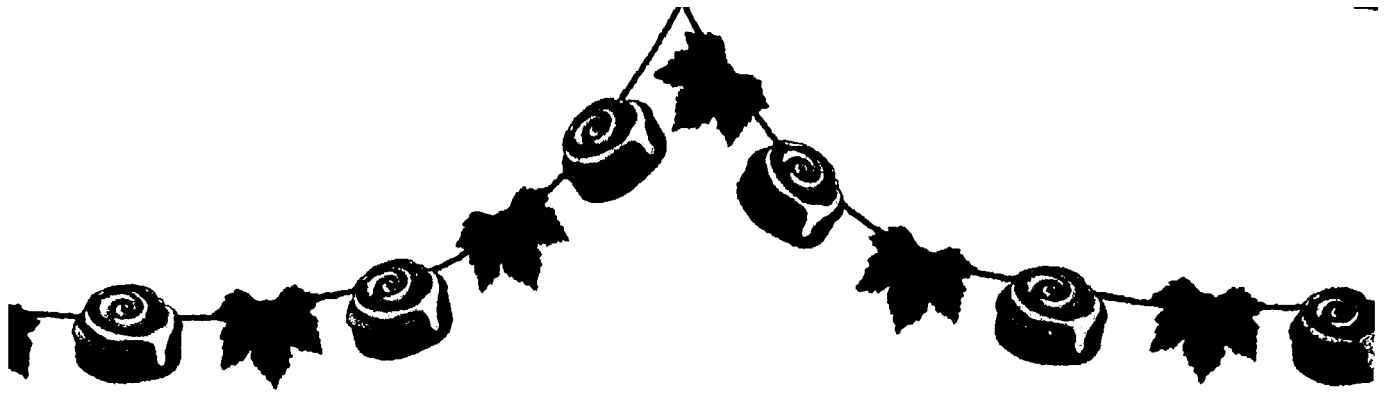
“Tabii ki.”

“Teşekkürler, Logan.”

“İyi ki doğdun, Rainbow.”

“Seni öldüreceğim.”

Logan eğilip onun başına bir öpücük kondurdu. “Ben de seni seviyorum.”

Yirmi Sekizinci Bölüm

Hazel'in otuz yaşındaki ilk tam günüydü ve geç kalıyordu. Bu sabah kitabevini Alex açmıştı, bu yüzden Hazel'in öğlenden önce orada olması gerekmiyordu. Önceki geceki büyük sürpriz partisinden sonra sabah saat ona kadar uyuyabilmesi iyi bir şeydi ama buna rağmen programının gerisindeydi. Bunun başlıca sebebi de sabahı duş almak ve çay içmek dışında, telefonunu eline alıp sonra hemen geri koymakla harcamasıydı.

Noah'tan hiç mesaj yoktu. Aramamıştı da. Diğer yandan, Hazel partisinde onunla konuşmak için cesaretini yeterince toplayamamıştı. Noah'ın aralarındaki ilişkiyi bitirmeyi planladığı ihtimaline karşın, Hazel o konuşmayı partisinde yapmak istememişti. Kimse doğum gününde terk edilmek istemezdi.

Bunun yerine etrafını misafirlerle çevrelemiş ve Noah'la hiç baş başa kalmadığından emin olmuştu.

Noah'ı ona dikkatle bakarken yakaladığında bile.

Noah onu arabasıyla eve bırakmayı teklif ettiğinde bile.

Doğum gününde Noah'ın ondan özür dilediğini duymak istememişti. Sonunda çok eğlenceli olduğu ortaya çıkan partisini, Noah'ın onu asla incitmek istemediğini ve anlaşmaları süresince her şeyin harika olduğunu dinleyerek harcamak istememişti.

Çünkü görünüşe göre Hazel, otuz yaşında seksi ve eğlen-
celi olduğunu kabul eden bir yetişkin olmuştu ama aynı za-
manda hâlâ bir korkaktı. Üstelik bütün arkadaşları Noah'ın
ona karşı samimi hisler beslediğini düşünse de onların fikir-
leri bunu bizzat Noah'tan duymanın yerini tutmuyordu. Ha-
zel bu ipucu meselesinde bir kez yanılmıştı; tekrar yanılma
ihtimali hiç hoşuna gitmiyordu. Üstelik mesele bu da değildi;
Noah'ın hisleriyle ilgili değildi.

Hayır, hepsini bugüne saklamıştı.

Fakat bunu düşünmekle, bunun için kaygılanmakla, No-
ah'ı aramaya karar verip çok geçmeden onunla bir daha ko-
nuşmamaya karar vermekle öyle çok vakit harcamıştı ki...
şimdi işe geç kalmıştı.

“Üzgünüm, Alex! Geldim.” Kapıdan aceleyle girdi ve yar-
dımıcısını tezgâhın arkasında buldu.

“Bunun için endişelenme. Yokluğunu doldurdum.”

“Saat on ikide burada olacağımı söyledim ama neredeyse
yarım saat geçti.”

“Hazel, sorun yok. Sana söyledim, bugün gelmen bile ge-
rekmiyordu.”

Bunu biliyordu. Çalışanları müthişti. Fakat evde kalsay-
dı, yalnızca Noah durumu hakkında mevcut rahatsızlığı için
endişelenecek daha çok zamanı olacaktı ve buna hiç ihtiyacı
yoktu.

Tezgâhın önünde durup kalçasını yasladı, kitabevinin ta-
nıdık havasının içine sızmasına izin verdi. Öğleden sonra
sakindi; yine de birçok müşteri keyifle rafları karıştırıyordu.
Ön taraftaki masa, son çıkan sonbahar kitaplarıyla doluydu ve
Lyndsay, Hazel'in Etsy'de bulunduğu renkli yapraklar ve ısıltı-
lı tarçınlı rulolarla süslenmiş tatlı afişleri dükkânın dört bir
yanına asmıştı. Tarçınlı şeker kokusu havayı dolduruyordu;
fırın ürünü satmadıkları günlerde bile o koku hiç kaybolmaz,

sanki duvarların içine işlemiş gibi orada kalırdı. Alçak sonbahar güneşi ön pencereden içeri süzülürken, ziyarete gelen Casper ışık huzmesinin altında kıvrılmış uyuyordu.

Alex kasadaki yerinden ona gülümsüyordu.

Hazel burada olmayı sevdiğini hatırladı.

Burası onun mekânıydı ve onu *seviyordu*.

Ve hiç çılgınlık yapmamış olması ya da en başından hiç çılgın bir tarafının olmaması gayet normaldi. Otuz yaşındaydı ve kim olduğunu biliyordu. Kitabevi müdürü, çay sever, kitapkurdu, battaniyelere sokulan, ev kedisi Hazel Kelly. Ayıca eğer isterse eğlenceli, cilveli ve seksiydi. Bazen canı sıkılabilir veya evhamlı olabilirdi; bunlar da sorun değildi ama Hazel yerini seviyordu. Hoşnut olmaya izni vardı. Sahip olduğundan daha fazlasını istememeye izni vardı.

Çünkü insanın iyi arkadaşlardan, iyi kitaplardan ve arada sırada tarçınlı rulolardan daha fazla neye ihtiyacı vardı?

Balıkçı aklına geldi ama Hazel o düşünceyi nazikçe kenara itti. Onunla sonra ilgilenecekti. Ya da asla. Hâlâ karar vermemişti.

“Eğlenceli bir gece geçirdin mi?” diye sordu Alex.

“Evet doğrusu.”

“Şaşırmış gibisin.”

“Şaşırdım.” Hazel gülümsedi.

“Eh, ben de eğlendim.” Alex haylazlıkla kaşlarını kaldırdı.

“Ben ve Joe...”

“Hadi canım!”

Alex’in gülümsemesi genişledi. Aylardır Pumpkin Spice Kafe’deki Joe’yu kafasına takmıştı.

“Evet, canım”

“Güzel bir partiydi.” Gerçekten öyleydi. Ne pahasına olursa olsun Noah’tan kaçınmak dışında Hazel dans etmiş, gülmüş, ailesi ile arkadaşlarının sevgisinin tadını çıkarmıştı.

Sonunda babası ona pusu kurduğu için memnundu, hatta ipuçlarıyla dolu yazından memnun kaldığını itiraf etmişti. Her şeye rağmen yirmili yaşlarının son iki ayını harika geçirmişti.

Bundan başka bir sonuç çıkmazsa, en azından güzel anılara sahip olmuştu.

“Tamam, artık buradayım,” diyerek tezgâha pat pat vurdu. “Eşyalarımı bırakayım, sonra bir mola verebilirsin.” Ceketıyla çantasını bırakmak için arka ofise koşturdu ve dün gece oldukça şüpheli bir şekilde Mac’le aynı zamanlarda ortadan kaybolan Annie’ye aceleyle bir mesaj yazıp yolladı. Ya bir kaçamak yapmışlardı ya da içlerinden biri cinayete kurban gitmişti. Hazel iki türlü de olabileceğini düşündü.

Yaşıyor musun?

Evet

Cevap derhâl geldi. Annie asla telefonundan uzaklaşmazdı.

Mac nasıl?

Ben nereden bileyim?

Hazel kendi kendine gülerek çantasını, telefonunu ve ceketini kanepeye attı. En iyi arkadaşı ile barmen arasında her ne oluyorsa, şu anda araştırmaya zamanı yoktu.

Başını kaldırdığında çalışma masasında şüpheli bir kitap yığını buldu. Bu da neydi? Alex kitapları asla burada böyle bırakmazdı. Gelişigüzel yığılmışlardı ve devrilmek üzerelerdi. Hazel kaşlarını çatı.

“Baksana, Alex,” diye seslenirken başını ofis kapısından dışarı uzattı. “Bu kitap yığının ne?”

“Ah, onlar bu sabah senin için bırakıldı,” diye seslenerek karşılık verdi Alex.

“Kim tarafından?”

“İl... Tam olarak görmedim...” Alex’in sesi zayıfladı. “Bir müşterim var!”

Hımm. Hazel başını ofise geri soktu ve yığının süzdü. Farklı türlerde ve boyutlarda kitapların bir karışımı çalışma masasının ortasına yığılmıştı. Yığından ilk kitabı aldı.

Bir sayfasının köşesi kıvrılmıştı.

Kalp atış hızı anında arttı.

Kitabı açtı ve altı çizilmiş cümleyi buldu.

Bu yaz bir kızla tanıştım.

Zararsız. Masum. Yine de...

Sıradaki kitabı kavradı.

Öpüşme yakıcıydı. Adam tüm bedeninin yanıp kül olduğuna yemin edebilirdi.

Biraz fazla abartılıydı ama Hazel bu hissi biliyordu.

Yığında aşağı inerek başka bir kitabı kaptı. Her kitabın bir sayfası kıvrılmış ve bir cümlesinin altı çizilmişti. Her kitap kalbini daha hızlı çarptırıyordu. Bu olamazdı...

Çekim: isim: birine veya bir şeye karşı ilgi, zevk veya beğeni uyandıran eylem veya güç.

Hazel sözlüğü bıraktı ve sıradaki kitabı aldı. Bir resimli kitap.

“Benim en iyi arkadaşım olur musun?” diye sordu tilki tavşana.

“Ama biz çok farklıyız,” dedi tavşan.

“Senden hoşlanmamın sebebi bu.”

Bir bilim dergisi.

Yale’de Dr. Monica Hunter’in öncülük ettiği bir grup bilim insanına göre, romantik sevgi üç kategoriye ayrılabilir: arzu, çekim ve bağlılık.

Raflardan fırlayan bilim kurgu romanı.

Kadın onu hayata döndürdü, onu orijinalinin daha iyi bir versiyonu olarak yeniden yarattı. Ve adam canlı hissediyordu. Yaşıyordu. Gerçekti.

Noah’ın teknede okuduğu fantastik serinin son çıkan kitabı.

Vahşi deniz kuşları gökyüzünden hızla indi ama adam onları engelledi. Prensesi korumak için her şeyi yapardı.

Bunu okuduğunda ister istemez bir kahkaha patlattı. Sıra-daki kitap küçük ve yıpranmıştı; bir çantaya gizlice sokmak için ideal boyuttaydı. Hazel ellerinin ne zaman titremeye başladığını bilmiyordu.

Adam başını onun uyluklarının arasına indirdi ve cenneti buldu.

Sıcaklık Hazel'in yanaklarına hücum ederken kitabı aceleyle kapattı; kapağında yarı çıplak bir korsan görmek onu hiç şaşırtmadı.

Sırada, geçen senenin sürpriz bir şekilde en çok satanlarından olan bir genç yetişkin kitabı vardı.

“Yalnızca seni düşünüyorum. Yalnızca seni istiyorum. Ben ve sen sonuna kadar.”

Aman Tanrım, Bu...

Sondan bir önceki kitap. Yine romantizm türünde. Elbette.

Adam onu sevdiğinin farkına vardı ve muhtemelen onu başından beri seviyordu. Kadın en baştan beri mükemmel olduğu hâlde her nasılsa adam onu sevdiğini yavaş yavaş anlamıştı.

Hazel kitabı öyle sıkı tutuyordu ki sayfalar parmaklarının altında bürüştü.

Bunda, sayfanın altında bir not vardı. Aslında bir not sayılmazdı. Sadece birkaç kelime.

Bu kez benim,

-Noah.

Son kitap aslında bir kitap değil, haftalık bir planlayıcıydı. Bugünün tarihi daire içine alınmıştı ve içine kalemle yazı yazılmıştı.

Benimle su kenarında buluş. Bu akşam. 8'de.

Tamam, vay canına.

Büyük final.

Noah kumda öyle çok volta atmıştı ki küçük bir hendek oluşturmuştu. Hazel çıkagelmezse belki kendini onun içine gömebilirdi. Elindeki imkânların faydalı bir kullanımı olurdu.

Hayır, her şey yolundaydı. Noah iyiydi. Hazel onu istemiyorsa bile. Noah... iyi olacaktı. Tamam, hayli perişan olurdu çünkü bu kızı kesinlikle seviyordu, daha önce kimseyi sevmemişti ve Hazel'in onu reddetmesinin çok fena canını yakacağına emindi ama hayatta kalırdı. Muhtemelen.

Sahildeki küçük kulübelere göz attı. Cliff'in biraz yardımıyla, elektrik tesisatını yönetmeliklere uygun hâle getirmeyi başarmıştı ve her bir kulübeye yanıp sönen beyaz ışıklardan bir tel asmıştı. Şu noktada esasında yıkılmak üzere olan son kulübede bile beyaz ampullerden bir tel vardı. O kulübe kesinlikle diğerlerinden daha fazla uğraş gerektirecekti ama dün gece bir an Hazel'in izini kaybettiğinde Noah Belediye Başkanı Kelly'yle konuşmuştu ve adam onu bir çözüm yolu olduğuna temin etmişti.

Bunun ne olduğuyla ilgili çok net değildi ama Pete ona her şeyi çözeceklerine emin olduğunu söylemişti. Önemli olan, Noah ona planını anlatmıştı ve belediye başkanı onu beğenmişti.

Üstelik Noah eve gittiğinde planıyla ilgili babasından tavsiye istemeyi kafasında değerlendiriyordu ve bu onun için büyük bir adımdı. Çok büyük bir adım.

Plaja inen patikada bir hareket gözüne ilişti ve Noah hendeğinde donakaldı. Ta ki patikanın düzgün bir patika olmadığını hatırlayana kadar. Hazel'in inmesine yardım etmek için koştu.

Yaklaştığında “Selam, Noah,” dedi Hazel ve Noah’ın kalbi göğsünde tekledi. Hazel karanlıkta bile çok güzeldi, şekli bile güzeldi. Bu akşam bukleleri yüzünün etrafında serbestti ve tereddütlü bir gülümseme dudaklarına cazibe katıyordu.

“Selam.” Noah’m gerçekten bunda kendini geliştirmesi gerekiyordu. “Sana yardım etmeme izin ver. Patika biraz tehlikeli.”

Hazel elini tuttu ve Noah’ın onu düzensiz betondan kuma yönlendirmesine izin verdi. Noah onunla temasından vazgeçmek istemiyordu ama ne yapması gerektiğine dair kararsızdı, bu yüzden Hazel parmaklarını onunkilerden ayırdığında onu geri çekmedi. Hazel evlere bakarken Noah da ona bakıyordu.

“Babanla konuştum,” dedi pat diye. Hazel ona döndü, evlerin ışıkları gözlüğüne yansıyor. Noah onu daha iyi görebilmeyi dilerdi. Neden burayı seçmişti? Rüzgâr hızlanmıştı ve Hazel hırkasına daha fazla sarıldı; Noah planının süratle başarısızlığa uğradığını hissetti.

“Evlerle ilgili ve baban bunu başarabileceğimize inanıyor.”

“Bu harika, Noah...”

“Kendi babamla da konuştum. Aslında tüm ailemle. Bence beni bağışladılar. Eve gidip ablam yatak istirahatindeyken yardım edeceğim ama sonra geri geleceğim. Her zaman senin için geri gelecektim, Haze. Bunu söylemeliydim... Pek çok şeyi söylemeliydim. Ah, bir de Şükran Günü yemeğine davetlisin... Eğer istersen... Yani eğer biz...”

Noah başını iki yana sallarken birbiriyle yarışan düşüncelerini düzenlemeye çalıştı. “Bence biz randevuya çıkmalıyız. Demek istediğim sahiden, yani, ipuçları falan için değil. Ben sadece... Senden birkaç yaş daha genç olduğumu biliyorum ama bence bunun bir önemi yok ve biz birlikte iyiyiz...”

“Noah, dur.”

Noah gözlerini kırptırırken Hazel tekrar odağına giriyordu. Rüzgâr saçlarını ve hırkasının kenarlarını çekiştiriyordu. Kollarını kendine dolamıştı. Üşüyordu. Noah onu eve götürmeli, ona çay yapmalı, onu yatağına sokmalı ve gitmesine asla izin vermemeliydi.

“Ne yapıyorsun?” Hazel’in sorusu Noah’ın hararetli düşüncelerini yarıp geçti.

“İl...” Noah ne yapıyordu? Ona olan aşkını itiraf etmeye çalışıyor ve anlaşılan çuvallıyordu?

“Neden değerli olduğuna dair hâlâ beni ikna etmeye çalışıyorsun?”

“Ben...” Noah güçlkle yutkundu. Yaptığı bu muydu? “Sadece bilmeni istedim ki bir şeylerin üzerinde... kendi üzerinde çalışıyorum. Senin için yeterli olmak istiyorum.”

Her nasılsa o fark etmeden Hazel yaklaşmıştı, muhtemelen beyni daireler çizerek fırıl fırıl döndüğü ve onu bu soğuk, rüzgârlı plajda tamamen yüzüstü bıraktığı içindi.

“Noah.”

“Evet?”

“Sen benim için kocaman bir şapka ve böceksavar sprey satın aldın.”

“Şey, bunlar sadece sağduyudandı.”

“Benim için kocaman bir dolgu oyuncak penguen kazandın.”

Hazel ne yapıyordu? “Kim olsa aynısını yapardı.”

“Bana güzel ve seksi olduğumu gösterdin; hayatımı kurtarmandan bahsetmiyorum bile.”

“Hazel...”

“Noah.” Sesi şu anda itiraz kabul etmiyormuş gibi ciddi, katıydı. “Bana şimdiye kadar birlikte olduğum herkesten fazla özen gösterdin ve düşünceli davrandın. Sen benim için *zaten* yeterlisin.”

Noah başını iki yana salladı. “Sadece sana hak ettiğin her şeyi veriyordum.”

“Bana gizli kitap mesajları bıraktın.” Hazel’in dudaklarının kenarları yukarı kıvrıldı ve Noah şeklini diliyle keşfetmek istedi. Onu tutup sarılmak, yüzünü saçlarına gömmek, kokusunu içine çekmek istiyordu ama bu konuşma çok önemliydi, bu sözler çok önemliydi.

“Şey, ikinci kez, yaptım evet. Özür dilerim...”

“Noah.”

“Evet?”

“Sana âşığım.”

“Ah.” Midesine yumruk yemiş gibi bir ses çıkardı; bir inleme, bir soluma, boğuk bir şaşkınlık nidasıydı. Hazel iri gözlerle ona bakarken kaşlarının arasında şu küçük çizgi vardı. Göğsüne bir şey bastırıyordu. Bir dosya mıydı? Noah umursamıyordu. Yalnızca onun söylediği kelimeleri umursuyordu.

Hazel’in yüzünü ellerinin arasına aldı, başparmağı yanğını baştan başa okşuyordu ve alnını onunkine dayadı. “Tanrı’ya şükür.”

Hazel alaycı bir kahkaha attı, sesi alçak ve tatlıydı.

“Ben de sana âşığım, Haze.”

“Öyle mi?”

“Kesinlikle evet. Tabii ki âşığım. Çok uzun zamandır âşığım, Hazel, öyle ki ne zaman başladığını bile bilmiyorum. Seninle daha çok zaman geçirebilmek için o kitabevindeki her lanet kitabı okumaya hazırdım.”

Hazel yavaş ve haylaz bir şekilde gülümsedikten sonra onun ağzını kendininkiyle esir aldı. O zaman Noah onu tutup sarıldı ve ayaklarını kumdan havalandırdı. Hazel şaşkın bir ciyıklama çıkardı, Noah da o sesi dudaklarından aldı.

“Bekle!” dedi. “Sana bir şey getirdim. Onu buruşturuyoruz.”

Noah onu isteksizce indirdi ve Hazel tuttuğu dosyayı ona doğru uzattı. “Al.”

“Ee... Teşekkürler.”

Hazel bıkkınlıkla iç çekti. “Onu açmadın bile.”

Noah dosyayı açtı, karanlıkta gözlerini kıstı.

“Kasabaya ve eyalete sunmak için doldurman gereken tüm belgeler. Bana kalırsa emlakçıyı es geçip sen ve kasaba arasında doğrudan bir satış ayarlayabiliriz ama bankanla irtibat kurman gerekecek, ayrıca bir müteahhit ve yapı değerlendirmeleri için bir mimar tutman kötü bir fikir değil bence. Belli ki bunları kiraya vermeden önce teftiş edilmeleri gerekecek...”

“Haze.”

“Evet?” Hazel durdu, ona gözlerini kırpıştırarak bakıyordu.

“Teşekkür ederim.”

Hazel neşeyle gülümsedi. “Rica ederim. Ama bu evleri pek umursamadığımı bilmeni istiyorum.”

“Umursamayan birine göre çok fazla araştırma yapmışsın.”

“Hayır, demek istediğim ister bu planı uygula, istersen balıkçılık turları düzenle, Mac’in barında barmenlik yap ya da aklına gelebilecek farklı bir planı gerçekleştir, hangisi olduğunu umursamıyorum. Bana hiçbir şey kanıtlamak zorunda değilsin, Noah.”

Noah beklenmedik duyguları bastırdı.

“Ah.”

Hazel ona daha çok yaklaşıp ayak parmaklarının ucuna kalktı. Noah’ın burnunun ucunu öptü. “Evet, *ah*. Ve Şükran Günü yemeğine gelmek isterim.”

Noah sırttı. “Ablalarım akıllarını kaçıracak.”

Hazel bir kahkaha attı. “Sabırsızlanıyorum.”

“İçeri girelim.”

“Evet, lütfen.”

Hazel elini tuttu ve Noah onu eve götürdü. Evini, Hazel için bir hediye gibi ışıktandırmıştı. Değerli olduğunun kanıtı ihtiyacı varmış gibi, Hazel için yeterince ciddi olduğunun deliliymiş gibi. Fakat Hazel'in bunlara ihtiyacı yoktu. Onun sadece Noah'a ihtiyacı vardı.

Noah'ın bunu tahmin etmesi gerekirdi.

Hazel yarın kitabevini terk ederse, kasabadan ayrılmak ve bir sirk göstericisi olmak isterse, Noah umursamazdı. Saçlarını kazıtabilir veya kaya tırmanışına merak sarabilirdi ve Noah onu desteklerdi. Hazel işinden, saç buklelerinden, tatlı, düğmeli bluzlarından ibaret değildi. O Noah'ın dilinde yabancıların mayhoş kıvılcı mıydı, tuzlu hava ve yağmurlu günlerdi, o mükemmel kitaptı. Öpücükler ve gizli gülümsemelerdi. O her şeydi. Noah'ın yalnızca *ona* ihtiyacı vardı.

Ayrıca Hazel'in onunla aynı hisleri paylaşması, Noah'ın her şeyi yapabilirmiş gibi hissetmesi için yeterliydi. Sanki artık ayakları kuma değmiyordu. Yarısı tamamlanmış proje evine Hazel'in peşinden süzülüyordu ve uzun zamandır ilk kez özgüvenli hissediyordu. Yeterli hissediyordu.

Hazel kapıyı açtı ve içeri girip soğuk rüzgârdan, kıyıya çarpan dalgalardan uzaklaştılar. Hazel onu kapalı kapıya bastırmadan önce soluklanması için izin vermedi. Kolları Noah'ın boynunda, dudakları dudaklarındaydı.

"Seni seviyorum," diye mırıldandı ve Noah elinde olmadan onun dudaklarına doğru gülümsedi. Mutluluk parlak ve güçlü bir şekilde göğsünde filizlenmişti.

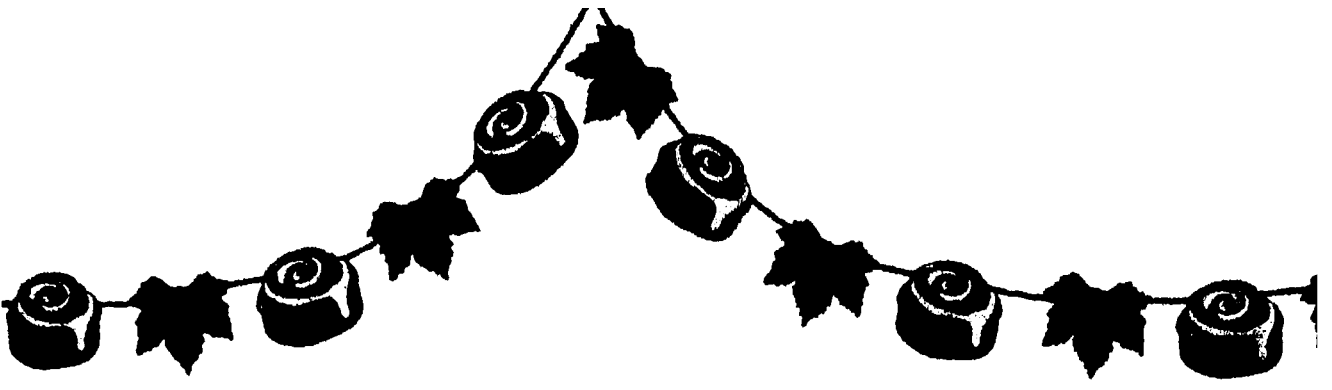
"Ben de seni seviyorum, Hazel Kelly."

Hazel mutlulukla, hafifçe iç çekerken Noah onu kendine daha çok bastırdı ve şimdiye dek okuduğu tüm mutlu sonlar anlamlı gelmeye başladı. Mutlu son buydu.

Mutlu.

Sonsuza kadar.

Noah bunu sağlama alacaktı.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Noah, Hazel’ı yatağa çekerken onun evrak dosyasını küçük bir masaya attı.

“Sabah onlarla meşgul oluruz.”

“Ne çok yastık var,” diye takıldı Hazel konforlu yığının arasına sırtüstü devrilirken.

Sahici bir kırmızılık Noah’ın yanaklarına yükseldi. Hazel’a söylediği edepsiz şeylerin hiçbiri bu itirafının tepkisine sebep olmamıştı. “Onlar senin için.”

“Ne?”

Noah, yatakta yanma uzandığında aralarındaki birkaç santimlik mesafeye bile dayanamıyormuş gibi onu kendine çekip göğsüne yasladı. Bu iyiydi; çünkü Hazel, en azından önümüzdeki yirmi dört saat boyunca ya da her şey gerçek hissettirene kadar kendini ona bastırmak istiyordu. Noah ona âşıktı. Hazel ona âşıktı.

Bu...

Akıl almazdı. İnanılmazdı. Beklenmedikti.

Yine de Hazel’ın belki bunun geldiğini görmesi gerekirdi. Belki başından beri Noah’ın bakışlarının gerçekten anlam ifade ettiğini, onunla birlikte zaman geçirmek istemesinin gerçekte neyle ilgili olduğunu görmesi gerekirdi ama kim böyle

bir şey bulacağına sahiden inanabilirdi? Birinin sizi gerçekte olduğunuz kişi için seveceğine?

Bu mükemmeldi. Ve Hazel bunu beklemiyordu.

Fakat şimdi sahip olduğu bu şansa iki eliyle birden tutunacağına emindi. Gerçek anlamda.

Parmağını Noah'ın pembe yanaklarının çizgisinde gezdirirken "Onları senin için satın aldım," diyordu Noah.

"Bana yastık mı satın aldın?"

Noah çarpık ve tatlı bir biçimde gülümsedi ve Hazel'in midesi fazlasıyla yandı. "Sonunda kendimizi burada bulursak senin rahat etmeni istedim."

"Vay be."

"Sana fena abayı yaktım, Haze."

Hazel sırttı. "Öyle mi?"

"Hem de nasıl."

"Ben de sana fena abayı yaktım."

Noah'ın gülümsemesi genişledi. "Baksana, hayaller gerçek olabilirmiş."

Noah'ın bunu ona söylediği son seferin anısı vücuduna ateş basmasına yol açsa da Hazel bir kahkaha attı. Mutfakındaki gece, o tezgâhta yalnızca külotuyla otururken ve Noah onun uyluklarının arasında diz çökerken. Bir ürperti vücudunu sardı. Noah ona daha sıkı sarıldı.

"Üşüdün mü?"

"Hayır. Üşümedim. Aslında ikimiz de fazla kıyafet giyiyoruz."

Noah'ın gülümsemesi bir korsaninkini andıran bir sırıtışa dönüştü. "Aynen."

Hazel eğilip bükülerek hırkasını çıkardı ve onu bir kenara atarken Noah tişörtünü başının üstünden çekip çıkardı. Hazel'in gömleği giysi yığınınına katıldı ve sonra Noah'ı tekrar üstüne çekti.

“Böyle biraz daha iyi,” dedi. Noah boynunu öperken teninin sıcaklığı onunkini kavuruyordu.

“Çok daha iyi,” diye mırıldandı Noah, dudakları onun göğsünde ve memelerinin şişkinliğinin tepesinde geziniyordu. Hazel onun ellerinin sırtına gittiğini algılayamadan Noah sutyenini çözdü. Onu üzerinden çekerken Noah başını indirmiş yalıyor ve emiyordu.

“Pantolon,” dedi Hazel soluk soluğa. Noah’ın kot pantolonunun belini çekiştiriyordu.

Parmaklarını kemerinin altına daldırdığında Noah inledi. “Bana acele ettiriyormuşsun gibi geliyor, Haze.”

“Pantolon. Lütfen, Noah,” diye sızlandı. “Daha sonra ya da ne zaman istersen bunu yavaşça yapabiliriz, benim sadece ihtiyacım var... *Sana* ihtiyacım var. Hemen.”

Noah’ın kararmış ve sabit bakışları onunkilerle buluştu. “Böyle mi istiyorsun? Hızlı?”

Hazel başıyla onaylarken altdudağını ısırды. “Hızlı. Ve sert. Lütfen, Noah.”

Noah yutkundu. Hazel onun boğazının hareketini izledi, düzensiz nefesini dinledi. Çenesinde bir kas seğirdi. Noah’ı hiç bu kadar hareketsiz, bu kadar sakın görmemişti, sanki konuşmadan önce, hareket etmeden önce kendini toparlıyordu.

Hazel bekledi, talebinden ötürü utanmıyordu; Noah’m bunu kabul edeceğini ve onu sakınacağını biliyordu. Hazel şu anda onun nazik olmasını istemiyordu, tatlı olmasını istemiyordu. Noah’ın onu bu âna çapalamasını istiyordu. Bu seferin şu anda hissettiği kadar kontrolsüz olmasını istiyordu, sanki tüm duyguları bedeninin dışındaydı, açıkta kalmış sinir uçlarının nazik dokunuşlara ihtiyacı yoktu.

Şu son dört ay en inanılmaz olan şey ön sevişmeydi ama şimdi Noah’m onu bu şilteye bastırmasına ve kendisine inandırmasına ihtiyacı vardı. Bunun gerçek olduğuna

inandırmasına. Hazel'in onun olduğuna. Noah'ın Hazel'in olduğuna. Noah'ın onu kesin olarak ikna etmesine ihtiyacı vardı.

Gözlerini onunkilerden ayırmadan bakarken Noah'ın bunu anladığını umdu; aşk, arzu ve her şeyin kaybolup gideceğine dair bir parça korku boğazına takılmıştı.

“Bana durmamı söylemen gerekecek. Tamam mı? Durma ihtiyacın olursa, bana söyle.” Noah'm sesi kayalara çarpan dalgalar gibi pürüzlüydü.

Hazel başıyla onayladı.

“Kelimeler, Hazel.”

“Tamam. Sana söylerim. Söz veriyorum.”

Noah çoktan pantolonunun düğmelerini açıyor, onu kalçalarının üzerinden kaydırıyordu.

“Pantolon,” derken belli belirsiz bir sırtış Noah'ın dudaklarını çekiştiriyordu. Hazel hemen onun emrini yerine getirerek pantolonunu çıkardı, bu sırada Noah'ın boxer'mın pantolonunun izinden gidişini izliyordu. Noah yüzünde aç bir bakışla izlerken Hazel sade beyaz külotunu aşağı çekti.

Bu adam onu istiyordu.

Bu düşünceyle asla bitmemesini umduğu bir heyecan Hazel'in bedeninden çabucak geçti.

“Arkanı dön,” dedi Noah kulak tırmalayıcı bir sesle.

Hazel kendisine söyleneni yaparken Noah'm yumuşak iniltisinin tadına vardı. Noah bir elini onun kalçasında gezdirdi. Onu hafifçe sıktı.

“İyi misin?”

“Evet.”

Hazel kondom ambalajının yırtıldığını duydu, Noah'ın onu takmasını bekledi ve sonra elleri kalçalarında, açısını kendi için ayarlıyordu.

Hazel hiç bu kadar savunmasız, bu kadar kırılgan hissetmemişti.

Hiç başka bir insana böyle bütününüle güvenmemişti.

Noah elini bacaklarının arasına götürüp onu daha da fazla açtı. Ona biraz sataşırken Hazel halihazırda çok ıslaktı ve sızlıyordu.

“Noah, lütfen.” Daha fazla dayanamazdı, bacakları çoktan titremeye başlamıştı.

Elini çekip tekrar Hazel’in kalçasına koydu ve tek bir akışkan hamleyle içine girdi.

Açısı çok... derindi.

Hazel’in nefesi kesildi. Kalbi sıkıştı. Beyni durdu.

Ve sonra Noah her yerdeydi. Kolları onu sarıyor, bacakları onunkileri kuşatıyordu ve bedeninin öyle derinindeydi ki Hazel nefes alamıyordu.

“İyi misin?” diye fısıldadı Noah. Dudakları Hazel’in omuzlarında, kelimeleri kulağındaydı.

“Evet,” dedi güçlkle soluyarak. “Daha fazla.”

“Hazel.” Noah’ın sesi onun hissettiği kadar harap geliyordu.

“Daha fazla.”

Noah parmaklarını onunkilere doladı, ellerini şilteye bastırıyordu. Diğer eli yine Hazel’in kalçasındaydı, kısmen dışarı çıkarken ve sonra tekrar kendini iterken onu sabit tutuyordu. Hazel’in alnı yastığa dayalıydı ve Noah’ın nefesi ensesinde sıcaktı.

“Tekrar,” diye talep etti ve Noah ona uydu. Tekrar. Ve tekrar. Noah içinde gidip geldikçe Hazel’in sızısı büyüyor ve büyüyordu. Parmaklarıyla onunkileri sıkıştırdı ve Noah onun bedeninin derinine gömülmüş hâlde durdu. Noah omuzlarını öperken bu his kalçalarının amansız itişiyile öyle farklıydı ki Hazel gözlerinin yaşlarla dolduğunu hissetti.

Dudaklarından irkilmiş bir hıçkırık koptu.

“Hazel?”

“Ben... sadece...”

“Duracağız.”

“Hayır!” Hazel onun elinin tersini çaresizce, saygıyla öptü. Yatağa yapıştığı bu pozisyonda Noah’ın sadece eline ulaşabiliyordu. “Durma. Ben sadece... Bu gerçek. Sen. Sen gerçeksin. Ve seni seviyorum.”

Kürek kemiklerinin arasında Noah’ın alnının baskısını hissetti.

“Bu gerçek,” dedi, sesi Hazel’in hissettiği kadar kırık döküktü. “Sen ve ben. Söz veriyorum.”

Hazel başını sallarken yanağı onun yastıklarından birine sürtündü.

“Şimdi seni zirveye ulaştıracağım, tamam mı?”

Hazel zayıf bir alaycı kahkaha attı.

“Evet. Tamam.”

Noah omzunu bir kez daha öptükten sonra parmaklarını onunkilerden nazikçe ayırdı. Onun kalçalarını tekrar yukarı kaldırarak açısını değiştirdi ve Hazel bunu ânında hissetti.

“İyi mi?”

“Kesinlikle.”

Noah’ın kıkırtısı kısa bir süre Hazel’in en sevdiği sestti ta ki içine girip çıkarken inlemesi onu takip edene kadar. Hazel inledi, parmakları çarşafı kavırıyordu.

“Kendine dokun, Haze.”

Ve öyle yaptı. Şu anda Noah’ın söylediği her şeyi yapardı. Onun söylediği her şeyin kendisine zevk vereceğini biliyordu.

Hazel kendine dokunurken Noah onun içine atılarak öyle bir yere erişti ki Hazel’in gözleri geriye kayd, ayak parmakları kıvrıldı ve sızısı bundan sağ çıkıp çıkamayacağını bilmediği kadar yoğundu.

Parmaklarını kalçalarına saplayarak “Devam et,” dedi Noah ve Hazel devam etti. Noah’la aynı tempoda daha hızlı

ve daha sert bir ritim tutturdu; sızı büyüdüğü hâlde güvendeydi. Noah'la birlikte güvendeydi. Güvendeydi, arzu ediliyor ve seviliyordu.

Sızlandı, gözyaşları gözlerine ve hıçkırığı boğazına döndü.

Ve parçalara ayrılırken onu serbest bıraktı.

Titriyor, çılgılık atıyor ve sarsılıyordu.

Ve Noah ona zevk vermeye devam ediyordu.

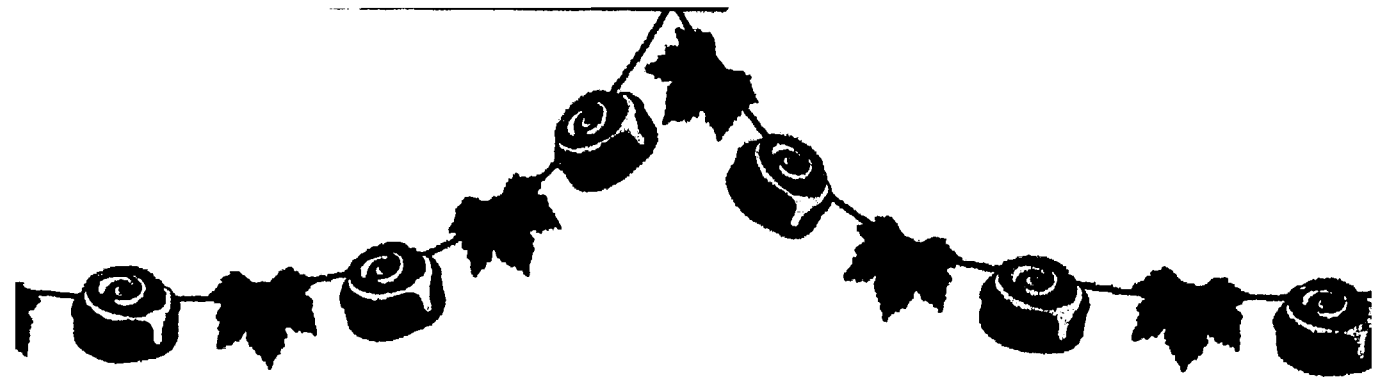
“Noah,” diye yastıklara doğru inledi. Noah'ın onu rahat ettirmek için satın aldığı yastıklara. Noah kollarını tekrar ona doladı, Hazel'in bedeni yatağa gömülmüştü, ikisinin elleri birbirine kenetliydi ve Noah dudaklarını onun omzuna bastırıp kendi zirvesine ulaştı.

“Hazel,” diye adını tekrar tekrar mırıldandı. Onun üstünden yana yuvarlandıktan sonra bile. Duş alıp yatağa döndükten, onu sarmaladıktan sonra bile. Onu öperken ve ona sarılırken adını mırıldandı. Sanki Noah da buna inanamıyordu.

Ama bu doğruydı.

Ve uzun bir süre anlatacakları bir hikâyeydi.

Eh, bazı kısımlarını. Bazı kısımları özeldi.

Otuzuncu Bölüm

İKİ AY SONRA

“Arkadaşlar Şükran Günü’nüz kutlu olsun!” Jeanie Aeski çiftlik evinin kapısını açtı, kollarını iki yana savurdu. Adaçayı ve soğanların, tarçın ve zencefilin kokusu Noah’a derhâl ulaştı. Midesi guruldadı. Hazel bu sabah bir kâse mısır gevreğinden fazlasını yemesine izin vermemişti ve yolda gelirken yarım paket marshmallow’u hızla atıştırmıştı. Yine de dürüst olmak gerekirse, başka şeylerle meşgullerdi. Banka kredisi için başvurmakla başlayan ve mutfak masasına Hazel’in üzerinde külotu dışında hiçbir şey olmadan yayılmasıyla sonlanan başka şeyler. Aslında Noah sadece mısır gevreği ve marshmallow’ları yemekle kalmamıştı...

“Selam, Jeanie.” Noah, Jeanie’nin bir sarılmayla onu kuşatmasına izin verirken sabahın anılarını hızla kenara koydu.

“Tekrar hoş geldin, Noah!” Onu kollarında bir kez sıkıştırdıktan sonra Hazel’a ilerledi.

“Bizi davet ettiğiniz için teşekkürler,” dedi Hazel, Jeanie’nin kollarının arasından.

“Bunu yapmaya karar verdiğimiz için çok seviniyorum.” Jeanie şarapla ve marshmallow paketlerinin geri kalanıyla dolu poşetleri Noah’tan aldı. Hazel ilave patates püresi

getirmişti; Jeanie onları içeri yönlendirdi. “Yılın hayli yoğun bir zamanı, hepimiz bir araya gelebildiğimiz için mutluyum.”

Noah hepsinin hemen her gün görüştüğünü -özellikle şimdi Noah geri döndüğünden ve bu dönem Mac’in barında tam zamanlı çalıştığından- belirtmemeye karar verdi. Sürekli birbirlerinin dükkânlarına girip çıkıyorlardı ama Hazel, Jeanie’nin ilk resmi Arkadaşlar Şükran Günü’ne ev sahipliği yaptığı için heyecanlı olduğunu bildiğinden dilini ısırdı ve onun peşinden eve girdi. Koridorun sonundaki oturma odasında şöminede çıtırdayan ateş, içeriyi sıcak ve davetkâr kılıyordu. Jeanie ve Logan, yemek odasından oturma odasına uzanan birkaç masayı art arda sıralamıştı. Ortaya yerleştirilmiş mumlar ve su kabakları, Noah’ın annesinin bayılacağına emin olduğu bir masa düzeni yaratıyordu.

Evde geçirdiği altı hafta bazen uzun ve zorlu olmuştu ama çoğunlukla ablası içindi. Yeğenleriyle oynayarak ve ekiple birlikte yeni lobster türü tekneyle denize açılarak harika zaman geçirmişti. Babasıyla kiralık mülk planlarını incelemek için bile zaman ayırmıştı.

Her akşam Hazel’la konuşmak kesinlikle yardım etmişti. Rachel’in doktoru, onun tekrar ayağa kalkmasına izin verdiğinde Noah, Dream Harbor’a dönmüştü. En azından şimdilik. Üç gün sonra Hazel’ı eve götürecekti ve onun ailesiyle tanışacak olmanın kaygılı heyecanını yaşıyordu. Ama kaygısının yanı sıra heyecanlıydı ve bundan ödü kopmuyordu, yani bunu bir ilerleme kabul ediyordu.

“Ah, bakın kimler sonunda gelmeye karar vermiş!” Annie elinde şarap kadehiyle mutfaktan çıktı.

“Geç kalmadık.” Hazel saatine göz attı. “Tamam, *çok* geç kalmadık.” Yanaklarına bir kırmızılık yayıldı ve Noah sırtıttı, onun tam olarak neden geç kaldıklarını düşündüğünü biliyordu.

“İğrençsiniz, çocuklar. Ciddiyim,” dedi Annie, Hazel’ın yüz ifadesini okumakta o da uzmandı.

Hazel gözlerini devirdi, bir karşılık vermeye hazırlanırken yabancı bir adam Annie’nin peşinden odanın girişine geldi.

“İı... selam,” dedi Noah ve Hazel’ın dikkati Annie’den onun arkasında rahatsızlık içinde dikilen adama çevrildi.

“Ha, bu Trent.”

“Trent mi?” Hazel’ın sesi inanamayarak yükseldi.

“Selam, sizinle tanıştığıma memnun oldum...”

“Arkadaşlık Şükran Günü’ne bir flörtünü mü getirdin?” diye sordu Hazel.

“Getirdi ya,” diye cevap verirken Mac, oturma odasının köşesinde oturduğu yerden ters ters bakıyordu. Noah onun orada olduğunu görmemişti bile. Trent ağırlığını bir ayağından diğerine verdi. Zavallı adam.

Annie, Mac’e aldırmadı ve tekrar Hazel’a döndü. “Trent yeni bir arkadaşım. Onu davet etmek kibar bir davranış gibi geldi.”

Jeanie mutfaktan ellerinde peynir ve kraker tabaklarıyla aceleyle çıktı. “Hem ne kadar kalabalık o kadar iyi,” dedi. Kaşlarını ona ve Hazel’a çok önemli bir mesaj iletiyormuş gibi kaldırdı. Onun Arkadaşlık Şükran Günü yemeğini kimse- nin olay çıkararak mahvetmeyeceğiyle ilgili bir mesaj.

“Hımm.” Hazel’ın küçük hoşnutsuzluk nidası dışında soh- bete katkısı olmadı.

“Şey, seninle tanıştığıma memnun oldum, Trent.” Noah elini uzattı ve adam küçük bir oh çekti. “Annie’yle nasıl ta- nıştın?”

“Onun kurabiyelerini denedim ve daha fazlasını istedim.”

Hazel genzine kaçan hiçbir şey olmadığı hâlde tükü- rükler saçarak öksürmeye başladı. Noah onun sırtına hafif- çe vururken kendi kahkahasını bastırdı. Mac’in Annie’nin

kurabiyelerinden uzak durmasıyla ilgili bir şey homurdandığını duyup duymadığı muğlaktı ama Trent'in geri adımını duymamak zordu.

"İl... pastaneden. Çikolata parçalı. Kurabiye satın almak için pastaneye gittiğimde konuşmaya başladık. Kastettiğim buydu."

Noah kıkırdadı. "Evet, o en iyisidir." Annie'ye göz kırptı ve Annie şakacı bir şekilde onun koluna bir şaplak attı.

"Müthiş, teşekkürler. Tamam, hepimiz tanıştığımıza göre gelin güzel bir gün geçirelim."

Mac'in köşesinden daha fazla homurtu geldi.

O sırada Logan mutfaktan çıktı. Noah orada gizlenmiş kaç kişi daha olduğunu merak etmeye başlıyordu. Arkadaşı dev bir hindi desenli mutfak önlüğü takıyordu.

"İyi görünüyorsun, dostum," dedi sırtarak. Hazel atıştırma malik almak için Annie'nin peşinden yemek odasına girdi.

Logan önlüğüne göz attıktan sonra kaşlarını çatıp tekrar Noah'a baktı. "Sağ ol. Ablan nasıl?"

"Çok daha iyi, benim sayemde değil ama hiç değilse ufaklıkları oyaladım."

"İyi adam."

Noah ona doğru eğildi. "Teklif ettin mi?" diye fısıldadı.

"Şişt!" Logan onu kolundan tutup mutfığa sürükledi. "Delirdin mi?"

Noah kolunu ovdu. "Üzgünüm. Tanrım."

Logan kaşlarını çattı. "Üzgünüm. Sadece sürprizi mahvetmek istemiyorum."

"Yani henüz yapmadın?"

"Hayır."

"Senin yıl sonuna kadar dediğini sanıyordum..."

"Hâlâ zaman var."

“Hey, bisküvileri kontrol ettin mi?” Jeanie tekrar mutfığa daldı ve Logan çirkin bir şey yaparken yakalanmışlar gibi Noah’tan uzağa fırladı. Jeanie onları kuşkuyla süzdü. Ah, en iyi arkadaşı *kesinlikle* sürprizi mahvedecekti.

“İı, evet. Birkaç dakikaya daha ihtiyaçları var.”

Jeanie onun yanına sokuldu ve Logan bir kolunu onun omzuna sardı. Başının tepesine bir öpücük kondurdu.

“Hazel’la nasıl gidiyor?” diye sordu Jeanie, Noah’a.

“Sana her şeyi anlatmıyormuş numarası yapma,” dedi Noah kahkaha atarak.

“Her şeyi değil! Kaldı ki ben senden duymak istiyorum.”

Noah yüzündeki gülümsemeye engel olamadı. Hazel’la ilgili şeyleri düşündüğünde bu kaçınılmazdı.

“Hazel’la harika gidiyor.” Harikaydı, büyüleyiciydi, tüm varoluşunun en iyi iki ayını yaşamıştı, lafı bile olmazdı.

Jeanie sırttı.

“İı, herhangi bir yardıma ihtiyacın var mı?”

“Yok. Her şey kontrol altında.” Ocakta bir tencere kaynayıp taşarken, içindeki sıvı, sıcak ocak bölmesine ulaştığında tıslarken Jeanie omzunun üstünden baktı. “Çoğunlukla. Neyse, belki gidip Annie ve Mac’in kendi köşelerinde kaldığından emin olabilirsin.”

“Ah, o kadarcık mı? Belki başlamışken dünya barışını sağlayabilirim.”

Jeanie bir kahkaha atarak ocağa doğru döndü. “Sağ ol, Noah! Sen bir tanesin.”

“Tabii, tabii,” diye mırıldanarak oturma odasına döndü.

Annie ve Hazel, peynir ile krakerleri tıkmakla meşgulken Trent ve Mac bir düşmanca bakma yarışmasının ortasındalarmış gibi görünüyordu. Jacob ile Crystal’la birlikte gelen George’un sözde NFL oyuncusu erkek arkadaşı bugün Texas’ta deplasman maçındaydı. Üçü birden Logan’ın

kurduğu küçük bar sunum arabasında içkileri karıştırmakla uğraşıyordu.

Büyükanne ile büyükbaba Henry kış için Florida'da olduklarından orada değillerdi ama çok geçmeden Alex ve Joe gelerek grubu tamamladı. Hazel'in doğum gününden beri bir küs bir barışıklardı ancak görünüşe göre bugün iyilerdi. Herkesin halihazırda nasıl içtiğine bakılırsa, Noah bu Arkadaşlar Şükran Günü'nün hızla kötüye gideceğini öngörebiliyordu ama bunu engellemek için elinden geleni yapacaktı. Mac'ın yanındaki sandalyeye oturup ona krakerle dolu küçük bir tabak uzattı.

"Belki de bir şeyler yemelisin." Noah, Mac'ın elindeki boş viski kadehine anlamlı bir bakış attı.

Mac homurdandı ama krakerleri ağzına tıkmaya başladı. "Annie'nin neden onu yanında getirdiğini bilmiyorum."

Noah şimdi Annie'nin yanında durmuş, ona tatlı tatlı bakan Trent'i süzüyordu.

"Belki ona karşı naziktir."

Mac dudak büktü. "Ben de ona karşı naziğim."

"Tabii."

Daha fazla homurdandı. Daha fazla kraker yedi. "Nazik olmayan kişi Annie."

"Bir anaokulu çocuğu gibi konuştuğunun farkındasın, değil mi?"

"Farkındayım."

"Tamam, güzel. Bari hemfikiriz."

Hazel küçük tabağı ve şarap kadehiyle onun yanına oturdu. "Selam, Mac."

"Hazel."

"Kayıtlara geçsin, ben Mac takımındayım."

"Mac takımı diye bir şey yok."

"Hımm."

“Ne yapıyorsun?” diye mırıldandı Hazel.

Parmakları daha yukarı kaydığı hâlde Noah en iyi masum gülümsemesini takınarak “Hiçbir şey,” dedi.

“Noah,” diye uyardı.

“Evet?” diye fısıldarken kaykılıp tekrar ona yaklaştı. Eteğinin ucunu buldu ve parmaklarını onun altına kaydırды.

Hazel’in nefesi kesildi.

Noah parmaklarını yavaşça daha yukarı ilerletirken yüz ifadesi nötr, sakindi.

Uyluklarını onun için araladığı hâlde “Ne yapıyorsun?” diye tekrar sordu Hazel.

“Biraz delidolu eğlence işte.”

Hazel gözlerini onun bakışlarından ayırmadı ve Noah göz kırptı. Hazel küçük bir alaycı kahkaha attı. “Ah, sahiden mi?”

“Hı hı.” Onun uyluklarının tepe noktasına ulaştı ve bir parmağını ön tarafına kaydırды. Hazel ürperdi.

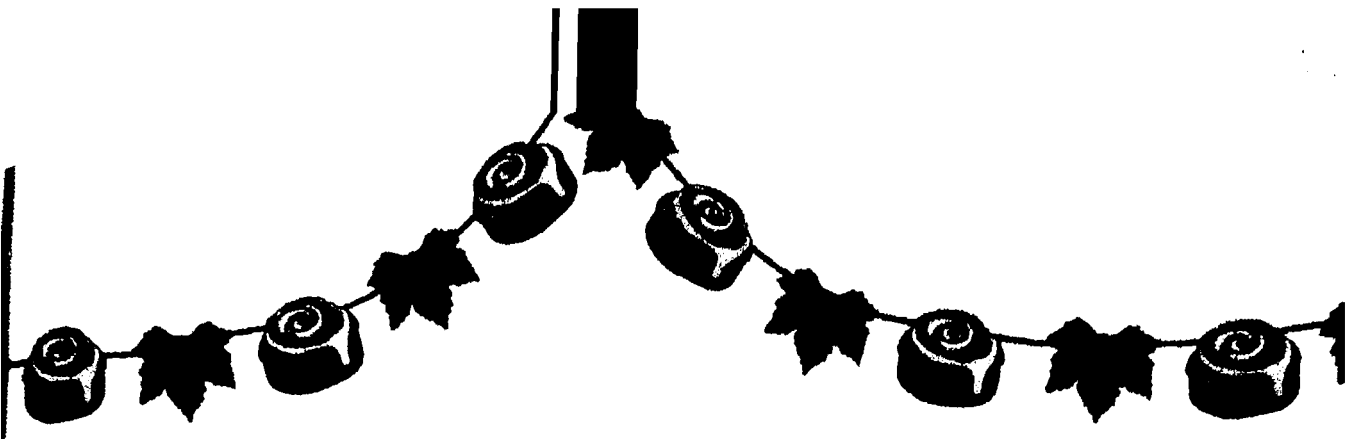
“Yemek zamanı.” Logan kocaman bir hindi tabağını önlerine güm diye bıraktı. Hazel öksürdü ve Noah elini onun eteğinden çekti.

“Daha sonra,” diye fısıldadıktan sonra diğer elini patates püresi kasesine uzattı. “Biri sosu verebilir mi?” diye sordu bir an tereddüt etmeden. Hazel yanında hırıltılı bir kahkaha atarken onunla göz göze geldi, bu sırada arkadaşları masanın etrafında toplanıp oturdu. Noah ona gülümserken odanın kaosunun etraflarında dönmesine izin verdi.

Hazel her şeyin ortasında oturuyordu, fırtınanın merkezinde sakindi. Noah kendisini buraya neyin getirdiğini bilmiyordu, son birkaç yılda birçok yerde limana yanaşmıştı ama Dream Harbor’a yerleşmişti. Onu bu âna taşıyan her şeye şükran duyuyordu. Her çuvallamaya. Denizde her zorlu güne. Ailesiyle, kendisiyle ettiği tüm kavgalara. Hepsi onu buraya taşımıştı.

Burada olmak Noah'ın kaderiydi.
Onunla birlikte.
Hazel fevkalade Kelly. Hayallerinin kızı.
Ve Noah bunun için şükran duyuyordu.

Son Bölüm

ALTI AY SONRA

Hazel çardağın gölgesinin altında uzanıyordu. Gölgede bile kocaman sarkık şapkasını takıyor ve uzun kollu bir gömlek giyyordu çünkü bu güneşin şakası yoktu. Yine de güneş yanığı olacağına emindi.

Aruba'dalardı ve buraya geleli yaklaşık bir hafta olmuştu. Hazel'in hayatı boyunca çıktığı en uzun tatildi ama Hazel biraz izin istediğinde Melinda iki hafta alması için ısrar etmişti.

"Bunu hak ettin hayatım!" demişti telefonda. "Elbette biraz izne çıkmalısın."

Ve Hazel öyle yapmıştı. Tamam, bunun için Noah'ın bol bol ikna etmesi, Alex'in her şeyin kontrol altında olduğuna dair hayli güvence vermesi ve Annie ile Jeanie'nin birkaç günde bir kitabevini kontrol edeceğine söz vermesi gerekmişti. O zaman, sadece bir kez Niagara Şelaleleri'ne bir gezi için kullandığı pasaportunun tozunu silmiş, bavullarını toplamış ve bir ada macerası için Noah'ın peşine takılmıştı.

Aruba'daki bu haftadan sonra, Dream Harbor'a dönmekten Noah'ın yeni doğmuş yeğeni Michael'ı ziyaret etmek için yola çıkacaklardı. Noah bebeğe öyle düşküncü ki küçük adam martta doğduğundan beri bu beşinci ziyareti olacaktı.

Ve elbette Hazel, Noah'ı kollarında bir bebekle görmeyi seviyordu. Bu, neredeyse teknesini bir fırtınada limana yanaştırması kadar seksiydi.

Tatil kiralık evleriyle ilgili sarf ettiği onca emekten sonra Noah da bir molayı hak etmişti. Babasının yatırımından sonra kasabayla Noah'ın arasında satış gerçekleşmişti. Noah bir mimar, bir inşaat ekibi tutmuş ve misafirlere evleri hazır etmek için kış boyunca çalışmıştı. Büyük ilerleme kaydetmişti ama hâlâ yapılacak çok iş vardı.

Hazel düzenli sahil evi sırasına bayılıyordu ama en çok Noah'ın onlarla gurur duymasını seviyordu.

Meyveli içeceğinden bir yudum alırken şezlongunun yanına yavaşça sokulan iguanayı süzdü.

“Bu kadar yakına gelmelerinden hoşlanmıyorum.” Bacaklarını yukarı çekip gövdesine yaklaştırırken Noah kertenkeleyi çardaklarından kışkıışladı.

Küçük yeşil canavar ona sadece şaşkınlıkla baktı, ellerini çırpmasını zerre kadar umursamamıştı.

Noah şezlongunda arkasına yaslandı. “Daha yakma geleceğini sanmıyorum.”

Hazel ofladı. “Demek sadece martılarla mücadele ediyorsun?” diye sataştı.

“O şey uçarsa, ben de harekete geçeceğim.”

Şezlonguna yayılmış yatarken bronz göğsü gözler önündeydi. Hazel kendine engel olamayıp elini uzattı ve Noah'ın kalbinin üstündeki yeni dövmesinin -içinde HK+NB harfleri yazan küçük kitabın- üzerinde parmağını gezdirdi.

Noah onun elini tutup parmaklarını dudaklarına götürdü.

Hazel gülümsedi. “Bu benim favori tatilim.”

Noah mutlu, alçak bir sesle mırıldandı. Eli hâlâ onun göğsünde oyalanan Hazel sesin orada titreştiğini hissetti.

“Bize eve döndüğümüzde anlatacak iyi bir hikâye çıkaracak şey ne olurdu, biliyor musun?” diye sorarken Noah’ın gözleri hâlâ kapalıydı.

“Ne?” Çoktan sağlam bir listeyi geride bırakmışlardı bile: Hazel’in bir köpekbalığı sürüsüne —ve muhtemelen birkaç hayalet korsana— ev sahipliği yaptığına emin olduğu bir gemi enkazının üzerinde şnorkelle yüzmek, kilolarca karides yemek, Noah’ın o inatçı pelikanla dalaşması, yelkenli gezilerinde tavsiye edilenden fazlasıyla “mutlu panç” içmek... Bir de kimseye anlatmayacakları onca hikâye vardı; mesela odadan hiç çıkmadıkları o gün gibi.

“Buradayken evlenmemiz.”

Bir dakika. *Ne?*

“Evlenmek mi?” diye ciyakladı Hazel.

İguana bile şaşırmış görünüyordu.

Noah başını ona çevirdiğinde yüzünde haylaz bir sırıtış vardı. “Evet, evlenmek.”

“Noah...”

“Karım olmayı kabul et, Haze.”

Noah güneşte biraz gözlerini kısıtığında gözlerinin yanında kırışıklıklar oluştu. Saçları bakır ve altın renginde parlıyordu, gülümsemesi o parlaklıkla rekabet ediyordu. Öyle yakışıklıydı ki Hazel’in kalbi sızladı.

Onun *karısı*.

“Eğlenceli olacak. Söz veriyorum.”

“Noah, ben...”

Noah doğruldu, bacaklarını şezlongun kenarından sarkıtarak Hazel’in ellerini tuttu. “Ve bazen eğlenceli olmayacak. Bazen sıkıcı olacak ve bazen sen bana kızacaksın, bazense ben sana kızacağım. Ama Haze, ben ve sen olacağız. Sonsuza kadar. Bunu ister misin?”

Haylazlığı kaybolmuştu; sırıtışı, alaycı gülümsemesi, Noah'ın çok başarılı olduğu sıradan şakacılığı da öyle. Şimdi samimi, tatlı ve ciddiye. Noah bunlarda da iyiydi.

Hazel bunu istiyor muydu?

Onu sonsuza dek istiyor muydu?

Bir macera partneri ve bir okuma arkadaşı.

“Evet. Tabii ki isterim. Evet.”

Noah iguanayı ve yakınlarda güneşlenen birçok kişiyi korkutacak kadar yüksek sesle sevinçten bağırıdıktan sonra Hazel'in yüzünü ellerinin arasına aldı ve onu sert, güçlü, sahici bir biçimde öptü.

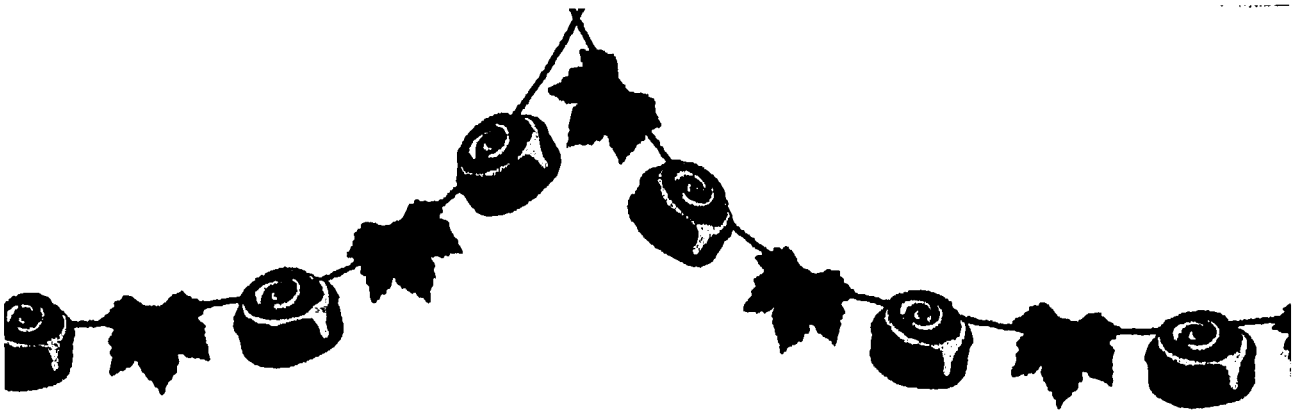
O geri çekilirken Hazel hem gülüyor hem de ağlıyordu.

“Bir yüzük alacağız. Sen hangisini istersen,” diyordu Noah. “Tüm evrak işini hallettim, Haze. Belgeler apostilli, bu kelimenin anlamını yeni öğrendim. İstersen burada, plajda evlenebiliriz.”

Hâlâ elleri Hazel'in yüzündeydi. Onun gözyaşlarını yanaklarından sildi. Noah'ın gözleri heyecanla, aşkla ve mutlulukla kıvılcım saçıyordu.

Hazel, Noah'la birlikte hayatının iyi hikâyelerle dolu olacağını biliyordu. Bu hikâye kuşkusuz Hazel'in favorilerinden biri olacaktı. Tropik bir adada en iyi arkadaşıyla evlendiği ve onu sonsuza kadar sevmeye söz verdiği gün.

Bunu alt etmek zor olacaktı ama denemek için bir ömür boyu zamanları vardı.

Teşekkürler

Bu kitabı size, sevgili okurlar, ithaf ediyorum çünkü siz olmasaydınız Dream Harbor sadece kafamda dolaştığım bir yer, Hazel ile Noah da hayali arkadaşlarım olurdu. O yüzden içtenlikle teşekkür ederim: okuduğunuz için, desteklediğiniz için, *Pumpkin Spice Kafe*'ye gösterdiğiniz ilgi beklentilerimi öylesine aştı ki iki kitap daha yolda; hâlâ kendimi çimdikliyorum. Kitabı okuyan, onun hakkında konuşan, sonbahar havası taşıyan raflarında ya da favori balkabaklı kupalarının yanında güzel fotoğraflarını paylaşan herkese minnettarım. Dream Harbor'a benimle birlikte geri dönmeyi seçtiğiniz için çok mutluyum. Umarım Hazel ile Noah'ı benim kadar çok seversiniz.

Bir başka büyük teşekkür bu çılgın yolculuğa devam etmeme izin verdikleri için (tekrar, hâlâ kendimi çimdikliyorum) Charlotte Ledger'a ve One More Chapter'daki müthiş ekibe. Hazel'ın fazla sevimsiz olmasını engellediği ve Noah'm sahiden bir arka plana sahip olmasını garantilediği için (ve yol boyunca diğer tüm tavsiyeleri, desteği, düzenlemeleri ve beyin fırtınası sohbetleri için) Jennie Rothwell'a büyük teşekkürlerimi sunarım. One More Chapter'daki ve HarperCollins'teki herkese bu kitaplar üzerindeki emeğiniz ve onları dünyaya ulaştırdığınız için teşekkür ederim!

Çarpıcı kapak resmi için Kelley McMorris'e teşekkürler! Bu kapaklar çok samimi ve harikulade; seri için daha uyumlu kapaklar hayal edemezdim.

Bazen bir yazar olarak kafanızda kusursuz bir sahne canlanır ama onu yazma zamanı geldiğinde, aslında sahneyle ilgili hiçbir şey bilmediğinizi fark edersiniz. Noah ile Hazel'ın tek-nede mahsur kaldığı bölümü kafamda kurduğumda benim de başıma gelen tam olarak buydu; tekneler, denizcilik terimleri, gelgitler, kıyı coğrafyası ya da hava durumu motifleri hakkında en ufak fikrim yoktu. İşte tam da bu noktada yardımına koşarak denizcilik bilgisini benimle cömertçe paylaşan kayınbiraderim Aaron'a büyük bir teşekkür borçluyum. Kafamdaki sahneyi kurtardı ve beni teknelerle ilgili çok fazla Youtube videosu izleme zorunluluğundan kurtardı (buna rağmen birkaç tane izledim). Aaron çok bilgilidir ve tekne jargonuyla ilgili tüm hatalar bana aittir.

Ve son olarak, her zamanki gibi, aileme teşekkür ederim. Liz, Steve, Janzer ve Sean'a heyecanınız ve cesaretlendirmeniz için teşekkürler. Her zaman okuduğu için Molly'ye. Artık çok önemli biri olduğum konusunda ısrarcı olan Ashley'ye (inandığımdan emin değilim ama bunu duymak güzel). Eşimin ailesine, müstehcen kitaplar yazan bir gelinleri olmasını tamamen hoş karşıladıkları için. Ebeveynlerime, en büyük destekçilerim olmayı sürdürdükleri için. Henüz ünlü olup olmadığımı sormayı sürdürdükleri için çocuklarıma. Ve eşime, hayatıma katmayı sürdürdüğü o büyük romantik kahraman enerjisi için. Siz en iyisisiniz.